

ศิษย์โง่ไปเรียนชั้น

เล่มที่ ๑

แปลและเรียบเรียงโดย “ธีรทาส”

ศิลาจารึกเคล็ดลับ

การถ่ายทอดชั้น ๖ พระองค์ ฯ

แจกแบบธรรมดา

จาก

พุทธศัมาคมเป้าแก้งเต็ง

เขาช้าง ราชบุรี

และ

พุทธศัมาคมเป้าแก้งเต็ง

๒๓๑/๑ ขอยปลูกจิต ๒ ต. บ่อนไก่ คลองเตย พระนคร

294.329
ธ๖๖

“ เศรษฐีให้เงินทองเป็นทาน

ล้นนพราชญ์ให้ขันธ ๕ เป็นทาน ”

△ เช้งจวน แซ่เล้า.

“ การศึกษาธรรม ก็คือ การกระทำให้งั้นใน
อริยสัจจและหลักธรรม ของ สมเด็จพระอรหันต์สัมมา
สัมพุทธเจ้า ย่อมไม่มีคำว่า มหานิกาย หรือ ธรรมยุต
และมหายาน หรือ หินยาน หากยังมัวข้องอยู่ต่อความ
รู้สึกในทำนองนั้นแล้ว การที่จะศึกษาต่อไปถึงคำว่า
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ไร้ประโยชน์.”

△ ประวิทย์ รตนเรืองศรี

๕
งวดนี้แจกนักโทษบุญกุศลแรงมาก

๒ ๔ ๕ ๗
งวดหน้าก็จะแจกอย่างนี้อีก ดูราย

๔ ๖
ชอท้ายเล่ม ขอเชิญท่านผู้ใจบุญด้วย

หอสมุดแห่งชาติ
จังหวัดบุรีรัมย์

๒
ตัวอักษรไทย

จาก

“จงอย่าหวงผู้อื่น ๆ เขาหยิบยืมอ่าน
นั้นแหละจะเป็นโชคดี ได้มีโอกาสสร้างกุศล
มันจะส่งมอบท่านไปภพหน้าอย่างมหาศาล”

ศิษย์โง่ไปเรียนชั้น

เล่มที่ ๑

แปลและเรียบเรียงโดย “ธีรทาส”

ศิลาจารึกเคล็ดลับ

การถ่ายทอดชั้น ๖ พระองค์ ฯ

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

จาก

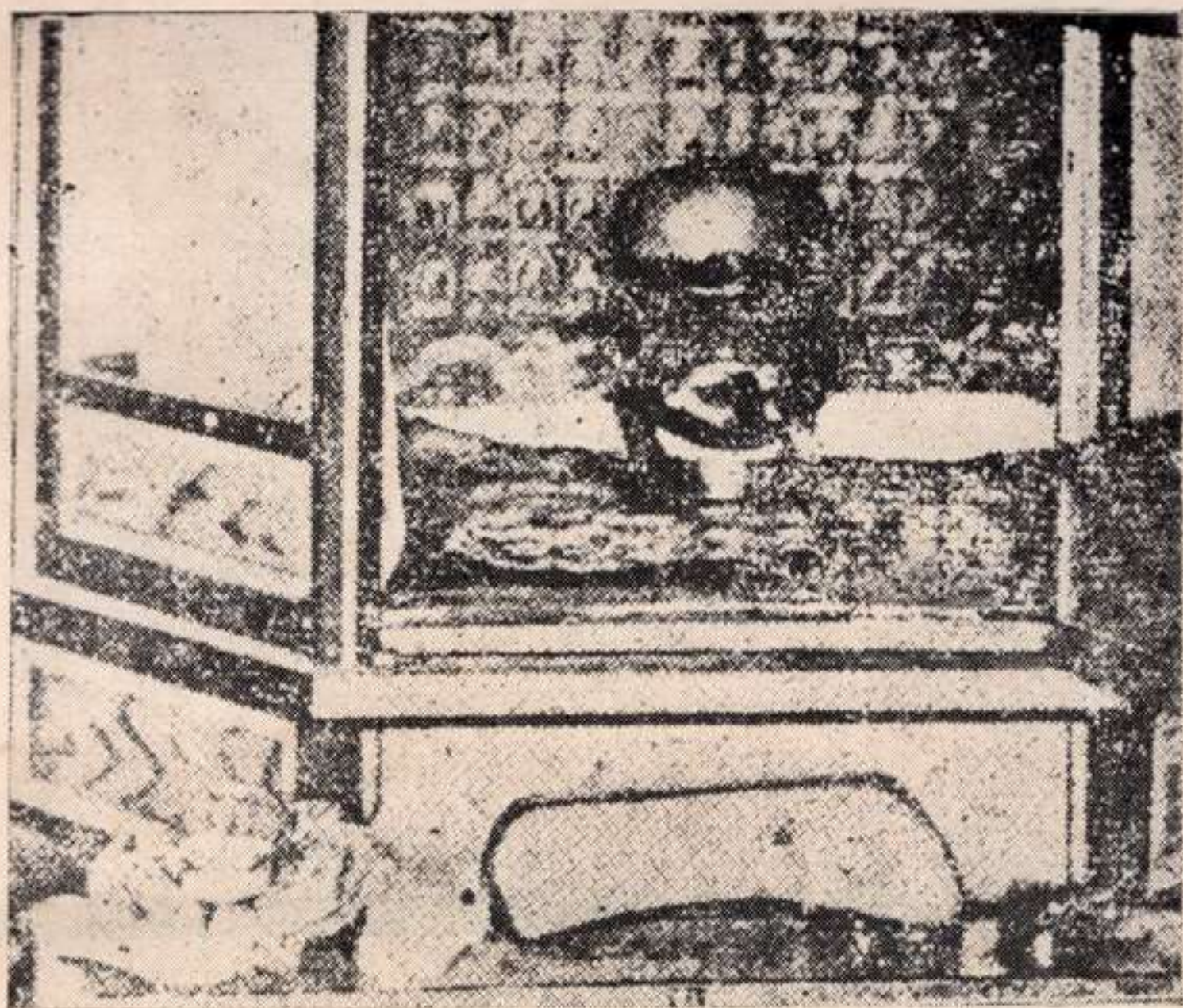
พุทธศัมาคมเป้าแก้งเต็ง

เขาช้าง ราชบุรี

และ

พุทธศัมาคมเป้าแก้งเต็ง

๒๓๑/๑ ซอยปลุกจิต ๒ ต. บ่อนไก่ คลองเตย พระนคร

รูปบาตรและจิวรสังฆาฏิของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

รูปบาตรตั้งอยู่ในตู้ ส่วนหลังบาตรนั้นคือ จิวร สังฆาฏิ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระสังฆปริณายกแต่ละองค์
ที่สืบอายุพระพุทธศาสนา อาทิเช่น พระมหากัสสปะ พระ
อานนท์ ลงมาเรื่อย ๆ จนถึงท่านเวฬุาลัง รวม ๓๓ พระองค์
ได้รวมปักไว้เป็นรูปองค์พระ ดูเป็นแถวอยู่หลังบาตร

ส่วนหินที่เจาะรู ๒ แผ่นข้างนอกตู้นั้น เป็นหินที่ใช้สำหรับ
ถ่วงตัวท่านเวฬุาลัง สมัยหนุ่ม ๆ ให้น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น
จนพอเหยียบกระเดื่อง ให้น้ำมันกระดกจนตำข้าวได้ ตอนที่ไป
อยู่วัดวอชมย พบพระสังฆปริณายกองค์ ที่ ๕ ใหม่ ๆ ซึ่งทาง
วัดได้เก็บหินเหล่านี้ไว้เป็นปูชนียวัตถุ.

(รูปถ่ายเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ โดยคณะท่านนายพลเอกหลักถึงวัน)

“แม้เราได้ถ่ายทอดให้แล้วซึ่ง ธรรมะ แห่งจิต
ธรรมะก็จะไปเป็นธรรมะไปได้อย่างไรกัน ! เพราะว่าไม่
ใช้ทั้งธรรมะ ไม่ใช้ทั้งจิต ที่สามารถมีอยู่อย่างมีความ
เป็นตัวเป็นตน เข้าใจอันเท่านั้น เธอจึงจะเข้าใจ
ธรรมะซึ่งถ่ายทอดด้วย จิต ถึง จิต.”

△ โพธิธรรม.

六祖惠能肉身真像

รูปซากพระศพท่านเว่ยหล่าง (ลักโจ้ว)

นับจากได้บรรจุพระศพไว้ในเจดีย์ ณ เมืองโซกาย แล้วต่อมาอีกประมาณ ๑,๒๐๐ ปีเศษ คณะของท่านนายพลเอกหลีกจ้วน ในสมัย คร. ชุน ยัดเซ็น เปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศจีน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ ได้เปิดพระเจดีย์เมืองโซกายออกมา ประจักษ์ว่าท่านเว่ยหล่างนั้น นับตั้งแต่นิพพานมาจนบัดนี้เป็นเวลากว่า ๑,๒๐๐ ปีแล้ว ร่างกายมิได้บอบสลายเน่าเปื่อย และนั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน ซึ่งท่านนายพลได้ถ่ายภาพไว้ขณะเปิดเจดีย์

(ท่านต้องการทราบหลักธรรมของท่าน โดยละเอียดแล้ว โปรดอ่านหนังสือ “สูตรของเว่ยหล่าง” ท่านพุทธทาสภิกขุแห่งสำนักสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา)

“ผู้รู้จักโลกดีแล้วนั้น ย่อมบูชาความสำราญ
ทางธรรมหรือทางฝ่ายใจอันแท้จริง เป็นสิ่งสำคัญ; และ
ถือเอาส่วนกายหรือวัตถุ เป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวก
สะดวกในฐานะเป็นคนรับใช้ สำหรับคอยรับใช้ในการ
แสวงหาความสำราญทางฝ่ายจิตเท่านั้น.”

△ พุทธทาสภิกขุ

คำอนุโมทนาจกพิมพ์ครั้งที่ ๖

(มีเคล็ดลึบนำเรื่องที่ควรอ่านก่อน)

ตามที่ ท่านอาจารย์ เซ่งจวน แซ่เล้า ผู้ก่อตั้งพุทธสมาคม
เบ้าเก็งเต็ง บ่อนไก่ คลองเตย พระนคร มีความประสงค์ที่จะพิมพ์
หนังสือ “เรื่องศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น และ ศิลาจารึกปริศนาธรรม
ชีวประวัติของพระสังฆปริณายก ถึง ๖ พระองค์” ที่ข้าพเจ้าเรียบเรียง
ไว้เป็นธรรมทาน เพื่อพิมพ์อีกเป็นครั้งที่ ๖ นี้ ข้าพเจ้ามีความยินดีใน
การอนุญาต และขออนุโมทนาในกุศลทาน ซึ่งเป็นการสร้างสมบุญ
กุศลแห่งโพธิสัตว์บารมณด้วยเป็นอย่างยิ่ง

ดร. ชูชุกี ปราชญ์รางวัลโนเบลไพรซ์ แห่ง ญี่ปุ่น ได้กล่าว
ไว้ว่า “ประเทศญี่ปุ่น ถ้าเอาเซ็น (ธยาน) ออกไปเสีย
แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ญี่ปุ่นก็จะมีอะไรดีเหลือ
อยู่” ซึ่งคำพูดของท่านปราชญ์เฒ่าผู้นี้ได้ทำให้ชาวยุโรปและอเมริกา
ตื่นตัว สนใจเรื่อง “เซ็น (สุญญตา) คือ อนัตตา” เป็น
อย่างมาก

ข้าพเจ้าจึงรวบรวมตำนานพื้นเมือง และประวัติศาสตร์บาง
ตอนจากคำบอกเล่าของบิดาข้าพเจ้า และได้อาศัยการศึกษาหลักธรรม
คำสอนของท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกขพล
าราม อ.ไชยา พร้อมทั้งได้ศึกษา พระคัมภีร์เซ็นต่าง ๆ จากท่าน
พระอาจารย์หลวงจีนเย็นบุญภิกขุ และท่านอาจารย์นายแพทย์ต้นม่อ

เขียง อีกมากมาย ได้เรียบเรียงวิชา “ม่อชุก” คือศิลปะของมาร
แห่งภูเขาม่าซัว มณฑลกังโซว คือการเสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวต่อ
ตัวแทน เสกเมื่คมะม่วงให้ออกขึ้นได้ในทันที พร้อมทั้งศิลาจารึก
ปริศนาธรรมะ ชั่วประวัติ ของ พระสังฆปริณายก ถึง ๖ พระองค์
เมื่อ ๑,๒๐๐ ปีมาแล้ว

ในอนาคตกาลถ้าหากว่า จะมีการจัดพิมพ์หนังสือ “ศิษย์โง่
ไปเรียนเซ็น เล่มที่ ๑” ขึ้นมาอีกเมื่อไรแล้ว ข้าพเจ้าขอความกรุณา
ต่อท่านผู้ที่จะเป็นผู้จัดการพิมพ์ ให้เอาเล่ม ๑ ที่พิมพ์ตั้งแต่
ครั้งที่ ๖ ขึ้นไป เป็นต้นฉบับแบบอย่างสำหรับเรียงพิมพ์
ด้วย (ส่วนเล่ม ๒ ให้เอาที่พิมพ์ครั้งที่ ๓ ขึ้นไปเป็นต้น
ฉบับ) และขอความกรุณาโปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบก่อน ยินดีจะ
ช่วยเหลือการตรวจ (ปรุฟ) แก้คำผิดให้ และยังมีบล็อกพวกโคลก
ต่างๆ ในเล่มอีก ๓๐ อันให้ยืมเพื่อการจัดพิมพ์สะดวกเร็วทันใจ และ
ไม่มีความผิดพลาดอีกด้วย

เนื่องจากได้มีผู้สนใจศึกษาหนังสือธรรมะชุดนี้ นับวันจะมาก
ขึ้น ๆ ไปทุกที และข้าพเจ้ายังได้รับจดหมายจากบิดามารดา หรือ
ผู้ปกครองเด็กต่าง ๆ ที่มีสายตามองโลกกาลไกล ๆ เป็นห่วงในอนาคต
ของบุตรหลาน จึงได้แจ้งมาสนับสนุนกับข้าพเจ้า ว่าสมควรที่จะเขียน
หรือเรียบเรียงหนังสือธรรมะ ประเภทแนวทางแบบนี้ออกมาให้มาก ๆ
หน่อย เพราะว่าเขาได้ทดลองเอาไปให้พวกลูก ๆ หลาน ๆ ที่เรียนจบ

ชั้นประถมปีที่ ๔ ไปแล้ว อ่านกันดู รู้สึกว่าพวกเด็ก ๆ เหล่านั้น พอ
จะมีทางรู้เรื่องธรรมะ และยังติดใจชอบจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ในเล่ม
นั้น นำเอาไปพูดคุยกันเล่น ๆ อีกด้วย แล้วผลที่ได้เกิดขึ้น ก็คือทำ
ให้เขาสามารถชักจูงเด็ก ๆ เข้าวัด และอบรมสั่งสอนอะไรบางอย่าง
มีทางง่ายยิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อน ๆ มาก เป็นที่พอใจของเขามากที่ได้รับ
แจกทานหนังสือชุดนี้ไป ฉะนั้นจึงได้ขอส่งเงินมาร่วมการบุญกุศล
เพื่อเป็นเชอสมทบทุนในการพิมพ์ไว้แจกเป็นมหาทานสืบอายุต่อ ๆ ไป
ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากผู้ปกครองต่าง ๆ ในทำนองนี้ มิใช่
น้อยทีเดียว และรู้สึกประทับใจยิ่ง ขอขอบคุณท่านทั้งหลายไว้ ณ
ที่นี้ด้วยเป็นอย่างสูง

ถ้าหากว่าหนังสือธรรมะชุดนี้ เกิดมีคุณประโยชน์หรือเป็น
อนุสาวรีย์ที่สร้างไว้บนแผ่นกระดาษ ขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง
ขออุทิศบุญกุศลเหล่านั้นให้แก่ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ปู่ย่า ตา
ยาย มิตรสหายหรือผู้ที่มียศคุณ ที่ข้าพเจ้ารู้สึก เห็นก็ดี ไม่รู้สึก
ไม่เห็นก็ดี ถึงแม้ศัตรูหม่อมมิตร ตราบไปจนกระทั่งสรรพสัตว์ที่ยัง
ท่องเที่ยวอยู่ในทะเลทุกข์อันขมขื่น มีการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ใน
ภพน้อยภพใหญ่ แห่ง สังสารวัฏอันไม่ มีประมาณ แลจำกัคนั้น อีกด้วย
ขอให้ท่านทั้งหลายจงมีส่วนแห่งบุญกุศลนี้ จงบอกต่อ ๆ กันไป ขอ
ให้อนุโมทนาแก่ตนเองเถิด

ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ถ้าหากว่ายังมี ชาติ ภพ อยู่ตราบใดแล้ว
ขอให้จงมีโอกาสดำเนินสร้างสมบุญกุศล และ ปัญญา ศีล สมาธิ บารมี

พร้อมทั้งได้ประกาศสัจจธรรมแก่สรรพสัตว์ ไปตราบจนกระทั่งได้
บรรลुพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยเทอญ

“๘ อิทธาส”

พิมพ์แจกเป็นธรรมทานแก่ชาวบ้านและพระภิกษุสามเณร
ครั้งหนึ่ง ๑ มกราคม ๒๕๐๘ จำนวน ๓,๑๐๐. เล่ม

,, ,, สอง ๑ เมษายน ๒๕๐๘ ,, ,, ๒,๕๐๐. ,,

,, ,, สาม ๑ มิถุนายน ๒๕๐๘ ,, ,, ๒,๐๐๐. ,,

,, ,, สี่ ๑ สิงหาคม ๒๕๐๘ ,, ,, ๔,๖๐๐. ,,

,, ,, ห้า ๑ มีนาคม ๒๕๐๙ ,, ,, ๕,๑๐๐. ,,

,, ,, หก ๓๐ มีนาคม ๒๕๑๐ ,, ,, ๕,๖๐๐. ,,

(หนังสือเล่มนี้ เหมาะสมเป็นของขวัญในวันเกิด งานบวชพระภิกษุ
สามเณร งานขึ้นบ้านใหม่ หรือโชคไม่ดีทำบุญใส่บาตรอุทิศให้แก่
ดวงวิญญาณต่าง ๆ)

智藥三藏真身

รูปจากพระศพท่าน "ปัญญาเกาส์" (ตีเอียะซาจั้ง)
พระเจ้าเหลียงบูตี ได้ลงรักปิดทองไว้เป็นครั้งแรกเมื่อ
๑,๔๐๐.ปีมาแล้ว ท่านได้พยากรณ์ว่า อีก ๑๓๐ ปี
จะมีพระโพธิสัตว์มาบรรลุนิพพาน ณ เมือง ไชกาย
ท่านองค์นั้นคือ "เว่ยหล่าง"

คติพจน์ของท่านอาจารย์ พทททาส์ภิกขุ

ยามจะได้ ได้ให้เป็น ไม่เป็นทุกข์
ยามจะเป็น เป็นให้ลก ตามวิถี
ยามจะตาย ตายให้เป็น เห็นสุดดี
ถ้าอย่างนี้ ไม่มีทุกข์ ทุกวันเอย ฯ

หมายเหตุ: ได้ให้เป็น คืออย่าได้เพื่อเอามาเป็นตัวกู
หรือของกู เหมือนที่เขาได้ ๆ กัน;

เป็นให้เป็น คืออย่าเป็นด้วยรู้สึกขี้ดมัน
ถือมั่นด้วยอุปาทาน ว่ากูเป็นนั่น เป็นนี่ ไปตาม
นั่นจริง ๆ แม้ที่สุดแต่การเป็นบิดา มารดา,

ตายให้เป็น คือตายชนิดที่ไม่ตาย
แต่กลับเป็น อยู่ตลอดกาล, และต้องเป็น
การกระทำชนิดที่เรียกว่า ตายเสียก่อนตาย
คือตายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนแต่ร่างกาย
แตกดับ ฯ

เรื่องศิษย์โง่ไปเรียนชั้น

โดย
“ธรรมาศ”

ยังมีชานา ผู้ซึ่งไม่รู้จักหนังสือทั้งสติปัญญาที่ค่อนข้างจะโง่ทีบคนหนึ่ง อยู่มาวันหนึ่ง เขาคิดอยากจะไปบวชเป็นพระที่สำนักสอนธรรมมชอเสียงแห่งหนึ่งในเมือง แต่ต้องผัดหวัง เพราะกฎของวัดนั้นมีระเบียบวางไว้ว่า ถ้าบุคคลใดจะเข้ามาบวชเป็นพระอยู่ในวัด จะต้องท่องสูตรพระอภิธรรมหรือคัมภีร์ใด คัมภีร์หนึ่งให้ได้เสียก่อน ทางวัดจึงจะอนุญาตให้บวชได้ ชานาผู้นั้นจึงขอเข้ามาอาศัยอยู่ในวัด เพื่อฝึกหัดเรียนไปพลางก่อน อาจารย์เห็นความตั้งใจของเขาจึงรู้สึกสงสารพยายามสอนธรรมเบื้องต้นๆ ให้ อดทนสอนไปเกิดเดือนก็แล้ว บกแล้ว เรื่องจิต เจตสิก รูป นิพพานนั้น ไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่มีทางจะฟังกันรู้เรื่อง เอาเพียงแค่ โลภะ โทสะ โมหะ ๓ ตัวเท่านั้น ก็ยังจับลักษณะหรือเข้าใจอาการของจิตไม่ได้ หลายปีผ่านไป อาจารย์ผู้สอนเกิดท้อใจขึ้นมา ค้อมองเห็นความโง่ซึ่งเป็นวิบากกรรมของศิษย์แล้วก็ปลงใจจึงบอกกับศิษย์ตรงๆ ว่า “ต่อไปนี้เจ้าไม่ต้องเรียนหรือท่องบ่นคัมภีร์อะไรให้มันยุ่งสมองเกินตัวเจ้าไปเลย เจ้าจงตั้งหน้าตั้งตาทำงานที่เป็นบุญกุศลไปให้มาก ๆ ก็พอแล้ว บุญบารมีของฉันทจะเป็นอย่างหมายของเจ้านั้นคงจะไม่ได้สร้างสมมาแต่ชาติก่อน เอาไว้คอยชาติหน้าเถิด เพราะว่าฉันทได้ตรัสรู้ธรรมเมื่อใดแล้วจึงจะค่อยมาเป็นศิษย์เป็นอาจารย์กันใหม่” พวกศิษย์ร่วมสำนักได้ตั้งสมญาให้เขาว่า

“นายดอกบัวไต้หน้า” ใช้เรียกกันจนติดปากหมดทั้งวัด

ต่อมาวันหนึ่ง นายดอกบัวไต้หน้านั่งครุ่นคิดอยู่ในใจว่า เรามาอยู่วัดนี้หลายปีแล้ว เรียนอะไรก็ไม่ได้ความสักอย่าง จนกระทั่งท่านอาจารย์ถึงกับบอกคนตำแหน่งผู้สอนแก่เราเสียแล้ว ต่อไปคงจะไม่มีใครรับสอนธรรมให้เราอีกเป็นแน่ คิดไปก็กลุ้มใจหนักขึ้น บังเอิญมีภิกษุต่างเมืองรูปหนึ่งที่มาศึกษาธรรมอยู่ด้วยกัน เห็นแล้วเกิดสงสารในความโง่ทึบของสมองของนายดอกบัวไต้หน้าขึ้นมา จึงแนะนำด้วยเจตนาดีแก่เขาว่า ฉันได้ยินข่าวมาว่า ณ เมืองโซกาย มีอาจารย์เซ็น* หนึ่ง ท่านมีสานุศิษย์อยู่เป็นจำนวนมาก วิธีสอนของท่านแปลกพิสดารกว่าสำนักอื่น ๆ คอสอนทางลัด อาศัยประสบการณ์ทางธรรมชาติของศิษย์เป็นเกณฑ์ ถึง แม้คนที่ไม่รู้จักหนังสือมาก่อนเลยก็ยังสามารถเรียนรู้ธรรมได้ นายดอกบัวไต้หน้าพอได้ยินคำพูดว่า ไม่รู้จักหนังสือเลยก็สามารถเรียนธรรมได้เท่านั้นจิตใจก็เบิกบานเกิดความปีติซาบซึ้ง คิดว่าตนคงจะยังพอมัโชค ยังไม่หมดหวังเสียทีเดียว กล่าวขอบคุณท่านผู้แนะนำทางให้ แล้วรีบไปกราบลาท่านอาจารย์ มุ่งตรงฝ่าป่าดงพงพีเสาะหาทางไปจนถึงเมืองโซกาย

ณ สำนักแห่งเมืองโซกาย มีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ซึ่งจำเดิมนั้นพระเถระนามว่า “ปัญญาเกสข” (ตะเอยะชาจ) ได้นำเอาหน่อกิ่งศรีมหาโพธิ์พันธุ์ศรีสุจากพุทธคยา ประเทศอินเดียติดตัวเที่ยวจาริกเผยแผ่พุทธศาสนาไปยังประเทศจีนสมัยเดียวกับ

* เซ็น คือ สุญญตา (อนัตตา)

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ พอถึงเมืองໄຊໄກຍ เห็นวิวทิวทัศน์ของภูมิประเทศกับภูเขานี้มีรูปนูนขึ้นเหมือนดังศรยะพญาข้างเผือกกำลังหมอบ ภาพ้วนดูแล้วเหมือนกับเมืองที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ท่านจึงหยุดพักแล้วพิจารณาโดยรอบ ตักน้ำในลำธารขึ้นมาดื่มแล้วรู้สึกประหลาดใจมาก น้ำนี้ใสไหลเย็นมีกลิ่นหอมสดจืดกลิ่นสคนธ์ชาติ ท่านจึงนั่งเข้าเฝ้าขอเห็นว่าอีกประมาณ ๑๗๐ ปี สถานที่นี้ จะมีพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งมาบรรลุนิพพาน ณ ตรงจุด ๆ นี้ ท่านจึงได้ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้วเอาหน่อกิ่งโพธิที่ตัดตัวมาจากทิศตะวันตกปลูกลงไว้ในดิน ณ ที่นั้น ส่วนตัวท่านได้จาริกเผยแผ่ธรรมต่อไปตามดินแดนต่าง ๆ จวบจนวัยชราจึงกลับมาสร้างวัดไว้ ณ ที่นี้ (ผู้สร้างวัดท่านเว่ยหล่าง) จนสิ้นอายุขัยของท่านได้นั่งสมาธินิพพาน ในสมัยต้นราชวงศ์เหลียงนับแต่เป็นเวลาประมาณ ๑,๔๐๐ ปีมาแล้ว ซากพระศพของท่านยังคงอยู่ในสภาพที่ร่างกายมิได้บบสลายหรือเน่าเปื่อย และคงนั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน บัดนี้ได้ลงรักปิดทองเก็บรักษาไว้

ณ ลานศรีมหาโพธิ์แห่งวัดໄຊໄກຍ มีอาจารย์เฒ่าท่านหนึ่ง มักจะเดินจงกรมมานั่งทำสมาธิแฉวันตอนเวลาบ่ายเสมอ

นายคอกบัวไต้ นำ เดินทางมาหลายอาทิตย์ก็เข้าถึงบริเวณวัดໄຊໄກຍ พอมองไปเห็นหลวงพ่เฒ่าหนึ่งหลับตาอยู่ใต้ต้นโพธิ์อันร่มเย็นก็รู้สึกดีใจ คงจะเป็นท่านอาจารย์ดังที่ภิกษุรูปนั้นแนะนำไว้เป็นแน่ จึงค่อย ๆ เดินเข้าไปหาแล้วก็นั่งลงกราบไปที่พื้นดินสามหน ในทันทีนั้นท่านหลวงพ่อก็ก้มตาขมวดเห็นชายหนุ่มผิวคล้ำหน้าผากเตี้ย จมูกเชิด ท่านจึงถามขึ้นว่า “เจ้ามาจากไหน ต้องประสงค์อะไร?”

นายดอกบัวไต้หน้า ตอบว่า “ผมซื้อดอกบัวไต้หน้า เดินทางมาจากวัดเมืองใต้ ผมต้องการจะมาขอเรียนธรรมจากคุณพ่อ ครับ!”

หลวงพ่อดำพ่อดำได้ยินคำว่าซื้อ “ดอกบัวไต้หน้า” เกิดสนใจในชื่อเสียงของผู้มาเยือน นิ่งพิจารณาอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วก็บอกให้ไปหาข้าวหาน้ำกินยังโรงทานที่เชิงเขาโน้นก่อน

อีกสองวันต่อมา นายดอกบัวไต้หน้าเห็นท่านพ่อถือไม้เท้าเดินออกมาข้างหน้ากุฏิจึงค่อย ๆ เดินเบา ๆ เข้าไปกราบลงแทบเท้าสามครั้ง แล้วกราบเรียนท่านว่าผมเป็นคนชาวนา เกิดมาในตระกูลยากจนขัดสน พ่อแม่ก็ตายตั้งแต่ผมยังเยาว์วัย เลยขาดผู้อุปถัมภ์ให้เล่าเรียนหนังสืออยู่มาวันหนึ่ง ผมคิดเบื่อหน่ายในชีวิตที่ยากแค้น ที่มีมาตั้งแต่เล็กจนโต จึงคิดอยากจะบวชเผื่อจะได้บุญกุศลบ้าง จึงได้เดินทางเข้าไปยังวัดแห่งหนึ่งเพื่อขอฝากตัวเป็นศิษย์ แต่โชคไม่ดีท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นบอกว่า ผู้ที่จะมาบวชอยู่ในวัดนี้จะต้องท่องสูตรพระอภิธรรมหรือคัมภีร์ใดคัมภีร์หนึ่งให้ได้เสียก่อน จึงจะยอมให้บวช ผมบอกไปว่าผมไม่รู้จักหนังสือ ท่านอาจารย์สงสารผมมากอดส่ายไห้เอาคัมภีร์มาอ่านให้ฟังเวลาท่านว่างเสมอ ๆ ผมก็ตั้งใจฟังและเรียนอยู่หลายปี ก็ยังท่องจำอะไรไม่ค่อยจะได้ ท่านสอนให้ผมระวังคอยจับลักษณะวาระของจิต เช่น โลภะ-โทสะ-โมหะ ให้ดี ว่ามันแสดงอาการออกมาในรูปไหน ผมได้เรียนมาเป็นเวลานานแล้วก็ยังไม่ออกสัทที่ จนอาจารย์ท่านโมโห ไม่ยอมรับสอนธรรมให้ผมเสียแล้วครับ! ท่านบอกว่า เอา

ไว้ชาติหน้าเถิด ปะเหมาะเพื่อท่านได้ตรัสรู้ธรรมแล้วจึงจะสอนให้ผม
ใหม่ ท่านสั่งให้ผมทำแต่บุญกุศลไปมาก ๆ ก็แล้วกัน

ท่านพ่อสนใจฟัง แต่นิ่งไม่พูดอะไร ตกเวลาเย็นหลังจากสวด
มนต์ทำวัตรจบแล้ว จึงเรียกศิษย์ให้ตามท่านไป ขณะนั้นเป็นฤดูเริ่ม
หนาว หมอกหิมะตกทุกคืน ชาวจีนทุกคนจะต้องสวมหมวกทำด้วย
ไหมพรมหนา ๆ พอเดินเข้ากุฏิ ท่านพ่อก็บอกให้ปิดประตูล็อกนอน
เสีย ท่านนั่งลงบนเก้าอี้หวาย ศิษย์ก็ถอดหมวกออกด้วยความเคารพ
แล้วเอวางไว้บนโต๊ะข้าง ๆ นั้น แล้วเดินไปรินน้ำชาร้อน ๆ มาถวาย
ท่านพ่อด้วยหนึ่งเพื่อดมกลิ่นความหนาว ท่านพ่อบอกให้ศิษย์เดินตาม
มาทางประตูด้านใต้ (กุฏินี้มีสองประตู) พอถึงก็ขมื่อให้ศิษย์ออกไป
ข้างนอก นายดอกบัวได้นำพอก้าวพื้นธรณีประตูออกไปเท่านั้น ท่าน
พ่อก็ปิดประตูล็อกนอนเลย แล้วกลับมาที่โต๊ะเก็บเอาหมวกของศิษย์
ซ่อนไว้เสีย

นายดอกบัวได้นำออกไปปะทะลมหนาวเข้า ก็ยังไม่รู้ว่าท่าน
พ่อจะให้ออกมาทำอะไร เดือนก็มีดละอองหิมะเริ่มทยอยพัดสาดเข้า
มายังร่มชายคาหน้ากุฏิมันปกคลุมไปหมดไม่สามารถจะมองเห็นทุกสิ่ง
ทุกอย่างได้ หนาวจนขนลุกครางสนั่นฮือ ๆ ก็นึกถึงหมวกที่อยู่ในกุฏิชน
มาได้ หันหลังกลับเข้าไปคลำหาประตู อ้าว! ท่านพ่อล็อกนอนประตู
แน่นเสียแล้ว ตาย ๆ! หนิเราจะทำอย่างไรกัน! จึงเคาะประตูส่งเสียง
ร้องเรียกว่า หลวงพ่อครับ! หลวงพ่อครับ! หมวกของผมอยู่ข้างใน
ครับ เอ๊ะ! ไม่ได้ยินเสียงท่านตอบ แต่คงเรียกอยู่อย่างนั้นแหละ!

เรียกไปเถิด ท่านให้ผมออกมาทำอะไรครับ! หนาวตากละอองหิมะทนแทบไม่ไหวแล้วครับ! เจ็บ! ไม่มีแววของเสียงที่จะตอบออกมาเลยแม้แต่คำเดียว นายดอกบัวได้น้ำนึ่งกอดเข้าพันกระตบกันกึก ๆ ครางสนั่นฮือ ๆ ตาย! ท่านพ่อจะเล่นแบบไหนกับเรากี่ไม่รู้!

สามชั่วโมงผ่านไป ท่านพ่อออกมาเปิดประตู นายดอกบัวได้น้ำไม่ถามอะไรเลย ตรงไปหยิบน้ำชา หยิบถ้วยรินน้ำร้อนชดชวก ๆ สองถ้วยติด ๆ กัน แล้วเดินไปยังโต๊ะที่วางหมวกไว้ นึกแปลกใจ หมวกของเราไปไหน? มองไปรอบ ๆ ก็ไม่เห็นมี จึงเรียนถามท่านพ่อว่า “หมวกของผมวางไว้บนโต๊ะนี้ หายไปไหนครับ?”

ท่านพ่อ “เจ้าวางไว้บนโต๊ะจริงๆ หรือ ถ้าอย่างนั้นมันหายไปไหนละ!”

ศิษย์ตอบ “แน่ครับ! หลวงพ่อ ผมจำได้ไม่ผิด ถอดวางไว้ตอนเข้าประตู”

ท่านพ่อ “ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง มันก็แปลกประหลาดน่าคิด ขอให้เจ้าจงใช้ปัญญาาคิดดูที?”

ศิษย์นั่งคิดทบทวนอยู่ไปมา เกิดความคิดแวบขึ้นมาว่า ต้องมีขโมยเอาไปมันจึงหาย แล้วยกมือขึ้นไหว้ท่านพ่อ “ผมคิดได้แล้วครับ! ต้องมีขโมยเอาไปครับ!”

ท่านพ่อ ชักต๋อไป “ขโมยเขาเอาหมวกเจ้าไปเพื่ออะไร คิดดูที?”

ศิษย์ตอบ “เป็นเพราะเขาอยากได้ของผู้อื่น เขาจึงเป็นขโมย”

ท่านพ่อ “การที่อยากได้ของผู้อื่นจนถึงกับเป็นขโมยนั้น อาจารย์สำนักก่อนของเจ้าท่านสอนว่า เป็นคนชนิดไหนเล่า?”

ศิษย์ นั่งคิด แล้วตอบว่า “โลภะ-ครับ!”

ท่านพ่อยิ้ม หยิบหมวกออกจากที่ซ่อนยื่นให้ แล้วพูดว่า “นี่แหละ! บัญญาอันแท้จริงนั้นถ่ายทอดให้กันไม่ได้ ต้องเกิดขึ้นแก่ตัวของเจ้าเอง มันจึงจะอยู่และไม่ลืมไปได้ง่าย ๆ”

ศิษย์ดีใจแล้วพูดว่า “ครับ! คุณพ่อ ไอ้ตัว โลภะ นี้ ผมคงจะจำมันไว้จนวันตายเลยครับ!”

ในทันใดนั้น ศิษย์เกิดศรัทธาวิธีสอนของเข็นขึ้นมา จึงกราบลงแทบเท้าท่านพ่อเฒ่าอีกสามหน แล้วพูดว่า

“ท่านหลวงพ่อดีสอนตัว โลภะ ให้แก่ผมจนเข้าใจดีแล้ว ยังมีตัวต่อไป คือ โทสะ อีกตัวหนึ่ง มันเป็นลักษณะแบบไหนกันครับ! โปรดชี้แจงให้ผมทราบด้วยครับ!”

ท่านพ่อเฒ่ายืนมือกำไม้เท้าอยู่แน่น “เดี๋ยวก่อน เจ้าเรียนตัวนี้มากับแล้วละ!”

ศิษย์ ตอบว่า “ราว ๆ ๓ ปีแล้วครับ!”

ท่านพ่อเต๋าเหวี่ยงไม้เท้าลงไปที่สนหลังศิษย์ แล้วพูดซ้ำ ๆ ว่า
 “นี่ โทสะ-โทสะ ๆ จำไว้ มันมีลักษณะอย่างนั้”

นายดอกบัวไต้ น้ำ ร้องโอ๊ย ๆ “ผมรู้ – ผมรู้จักมันแล้วครับ –
 ครับ – โอ๊ย”

ต่อจากนั้นมา นายดอกบัวไต้ น้ำ ก็จำแม่นขึ้นใจ เป็นอันว่าได้
 บรรลุธรรมข้อ “โลภะ และ โทสะ” ได้เป็นอย่างดีทีเดียว

ทุก ๆ วัน นายดอกบัวไต้ น้ำ ช่วยเขาผ่าฟันตักน้ำตามที่ตนถนัด
 ตลอดเวลาหลายเดือน ทุกเช้าเย็นภิกษุสามเณรหมดทั้งวัด ต้องลง
 โบสถ์สวดมนต์ คือ สาราขย วัชรปรัชญาปารมิตาสูต (กิม
 กังเก็ง) และ ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (ชิมเก็ง) ซึ่ง
 นิกลายเซ็นถือว่า พระคัมภีร์ ๒ เล่มนี้ สำคัญที่สุดของเซ็น ถึงแม้ศิษย์
 ที่อ่านหนังสือไม่ออกก็ยังต้องมานั่งฟังพร้อม ๆ กันทุกเช้าเย็น ฟังไป
 นาน ๆ จิตอาจจะเกิดความสว่างไสวแวบขึ้นมาขณะใดขณะหนึ่ง อาจ
 จะบรรลุธรรมได้เหมือนกัน ใจความของพระสูตรสรุปได้ดังนี้:-

“ให้ขันธ ๕ เป็นทาน

สูงกว่าเงินทองเป็นทาน

พิจารณาขันธ ๕ ให้ว่าง

ทุกขทั้งปวงจะดับหมด.”

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านพ่อประชุมสานุศิษย์แสดงธรรมเรื่อง
 “ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร” ท่านกล่าวว่า คัมภีร์นี้สำคัญมาก

สำหรับนิกายเซ็น เป็นสูตรที่รวมเอาใจความของพระธรรมทั้งหลาย
มาอยู่ในสูตรนสูตรเดียว ถ้าผู้ใดได้ศึกษาและฟังเข้าใจแล้วนำเอาไป
ปฏิบัติจะพ้นทุกข์ในวัฏฏะแน่นอน ต่อไปนี้ขอให้เจ้าทั้งหลายจงตั้งใจ
ฟัง “ธรรมะทั้งปวงมีความว่างเป็นลักษณะ แต่ความว่าง
ก็มีใช้ธรรมะ ธรรมะก็มีใช้ความว่าง ท่านเทศน์ต่อไปเรื่อยๆ
มีใจความตอนหนึ่งว่า ธรรมะที่แท้จริงนั้น ไม่มี ตา หู จมูก
ลิ้น กาย ใจ และ ไม่มี รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
และ ธรรมารมณ์ ไม่มีจนกระทั่ง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ
มรรค การเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายเหล่านอกด้วย”

นายดอกบัวได้นำ วันนั้นตั้งใจฟังเป็นพิเศษ พอได้ยินท่านพ่อ
พูดมาถึงประโยคที่ว่าไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็เกิด
ความคิดแวบขึ้นมาว่า เอ๊ะ! เรานั่นมันก็ครบทุกอย่าง
นี่นา ทำไมท่านพ่อจึงว่าไม่มี ประเดี๋ยวจะต้องถามให้สิ้นความสงสัย
เสียที พอเทศน์จบ ศิษย์ก็ยกน้ำชาเข้าไปถวาย แล้วถามขึ้นว่า
“เมื่อตอนที่ท่านหลวงพ่อพูดว่า ไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นั้น
ผมรู้สึกว่ามีครบทุกอย่างครับ! หลวงพ่อ” ฝ่ายท่านพ่อพอได้ยิน
ศิษย์จึงถามขึ้นมา ก็หยิบถ้วยน้ำชาขึ้นมาชดสวกๆ แล้วก้มมน้อยๆ
นึกในใจว่า วันนั้นไม่เสียแรงที่เราขึ้นเทศน์เลย ศิษย์จะเข้าใจธรรมทั้ง
หมดนั้นไม่สำคัญ เพราะปัญญาบารมีของเขาได้สร้างสมไว้พอที่จะรู้
หรือปฏิบัติธรรมได้ ส่วนเจ้าดอกบัวได้นำ นั่นซิ! เราหนักใจมานาน

เต็มทนแล้ว วันนั้นแกเกิดสงสัยในข้อธรรมขึ้นมา นับว่าเป็นการก้าว
หน้าในการสอนของเราขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งทีเดียว

ท่านพ่อ จึงตอบว่า “เดี๋ยวก่อน เมื่อตะกนเจ้าพูดว่าเจ้ามี
ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็เป็นคนเหมือนกับเขาทั้งหลาย
แล้วซิ! ที่นขอใหเจ้าจงใช้ปัญญาของเจ้าเองพิจารณาต่อไปว่า ตา
หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี่เป็นของเจ้าเองแท้จริงตลอดไปหรือเปล่า?”

จากนั้นก็พิเศษ นายดอกบัวไต้ก็นั่งครุ่นคิดอยู่เองว่า เรามา
อยู่ในวัดนี้ได้ธรรมที่จำได้จริงๆ ซาบซึ้งไม่มีวันลืม ก็คือ ตัว โลภะ
หมวกหาย โทสะ ถูกหวดสนหลังอย่างแรง ๓ ที่ ตากละอองหิมะ
๓ ชั่วโมง ต่อก็ยังมีตัว “โมหะ” อีกตัวหนึ่ง ท่านพ่อยังไม่ได้
สอนแก่เรา ซึ่งอาจารย์องค์ก่อนท่านเคยบอกว่า ตัวนี้สำคัญที่สุด ถ้า
ใครรู้หรือเข้าใจเพียงตัวเดียววันเท่านั้น ก็อาจจะเข้าใจธรรมทั้งหมดก็ว่า
ได้ คิดจะไปเรียนถามท่านพ่อให้จบเรื่องเสีย แต่ก็ไม่ค่อยจะกล้า
ไม่รู่ว่าจะโดนหวดเหมือนครั้งก่อนหรือเปล่านั้นไม่รู้ คิด ๆ ไปก็อดอดใจ
ตัวเอง คงจะเป็นเพราะเรายากจนไม่ได้เรียนหนังสือเป็นแน่ มันจึง
โง่กว่าคนอื่นเขา **กรรม กรรม ของเราแท้ ๆ**

อีกสักอาทิตย์หนึ่งต่อมา ท่านพ่อนั่งอยู่ในเงาร่มไม้ นายดอก
บัวไต้ จึงรวมกำลังใจอยู่พักหนึ่ง แล้วค่อย ๆ เดินเข้าไปกราบที่พน
ดินสามหน

นายดอกบัวไต้ น้ำพุตขึ้นว่า “ครั้งก่อนท่านหลวงพ่อก็ได้สอน โลกะ-โทษะ แก่ผมจนรู้แจ้งแล้ว บัดนี้ ยังขาดตัว โมหะ ขอได้โปรดช่วยกรุณาสอนผมด้วยครับ!”

ท่านพ่อเฒ่า แห่งโซกาย นั่งนิ่งอยู่สักครู่แล้วพุตขึ้นว่า “ต่อจากนี้ไป เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งหมดย” แล้วท่านหยิบไม้กวาดยื่นส่งให้นายดอกบัวไต้ น้ำพุตขึ้นอีกว่า “จงกวาดฝุ่นละอองธุลีทั้งนอกและในทั้งให้หมด”

นายดอกบัวไต้ น้ำพุต “ครับ” รับไม้กวาดมา จากนั้นทุกเช้าก็ต้องทำเวรเก็บกวาดใบไม้จนกว่าจะหมดทั่วทั้งลานวัด กินเวลาเกือบทั้งวัน และทุกวัน จิตใจอ่อนเพลียระเหี่ยใจไปตลอดปี ทำงานนั้นซ้ำซากกันปีแล้วปีเล่า จึงไปเรียนถามท่านพ่อว่า “ตัวโหมะนั้นเป็นอย่างไร” ท่านก็ตอบว่า “กวาดมันหมดแล้วหรือยังละ!” ซึ่งคำตอบของท่านนั้นดูเหมือนจะเป็น “โกอาณ-ปริศนาธรรม” เรามันก็โง่อยู่เป็นพินมาแล้ว คิดอย่างไรก็ตีปัญหาไม่แตกสักที อดสำหไปถามก็ครั้งกั้น ท่านก็ตอบว่า “กวาดมันหมดแล้วหรือยังละ!” แบบนี้ทุกทีกรรมอะไรหนอที่มาพบอาจารย์เอาแต่นั่งนิ่ง เราคงจะต้องกวาดลานวัดไปจนวันตายก็ไม่รู้ เอ้อ! เหว! เหว! แต่ชาติก่อน

หลายเดือนผ่านไป เกิดฤดูเปลี่ยนแปลง อากาศเริ่มร้อนจัด หิมะเมฆหมอกสลายตัวท้องฟ้ากระจ่างแจ้ง ในบัดดลเกิดมีลมพายุใหญ่พัดมาอย่างแรง กระแสลมได้พัดกวาดพาเอาใบไม้และฝุ่นละออง

ธูตต่างๆ ไปหมดจนลานวัดเตียนโล่ง พอลมสงบ นายดอกบัวไต้^๕น้ำ
ซึ่งเดินถือไม้กวาดอยู่เห็นเข้าก็ร้องขึ้นว่า “เอ้อ ! โชคดีของเรา ! พ้า^๔ดิน
ช่วย คราวนี้คงจะได้หยุดพักสบายไปหลายวัน แล้วก็เดินไปนั่งสมาธิ
ที่ใต้ต้นท้อ เอาความว่างใสเย็นกระ้างของท้องฟ้าเป็นนิมิต พิจารณา
ดูไปจนเกิดปัญญาขึ้นว่า ถ้าจิตใจของเราสลัด^๖ทิ้งทุกสิ่งทุก
อย่างได้ เหมือนลมพายุพัดกวาดเอาฝุ่นและใบไม้ไป
จนเตียนโล่งลานวัดนี้^๗ได้แล้ว จิตใจของเราคงจะหมด
ความทุกข์^๘สนกกังวลต่างๆ เหมือนหมดแวร ไม่ต้องถือ
ไม้กวาดทุก ๆ วันเป็นแน่แท้

ทันใดนั้น ท่านพ่อเฒ่าแห่งเมืองโชกาย รู้ได้ด้วยญาณว่า
วาระจิตของศิษย์ไปถึงไหนแล้ว ท่านพ่อจึงลงจากกุฏิเดินตรงมายังต้น
ท้อ ยืนรอคอยจนศิษย์ออกจากสมาธิ เมื่อศิษย์เห็นท่านพ่อเข้าก็รีบ
ก้มลงกราบ

ท่านพ่อเฒ่า พูดขึ้นว่า “จงเอาไม้กวาดของฉันทิ้งกลับคืน
มาได้แล้ว ฉันทจะเอาไปไว้ให้คนอื่นที่เขายังมีใบไม้และ
ฝุ่นรกรก ๆ เกรอะกรังอยู่กวาดกันบ้าง”

ตอนบ่าย ท่านพ่อก็ประชุมสานุศิษย์ ทำพิธีปลงผมอุปสมบท
ให้นายดอกบัวไต้^๕น้ำ แล้วยังตั้งฉายาให้ใหม่ว่า “ภิกษุดอกบัว
พน^๖นา” พอเสร็จพิธีการบวช ท่านพ่อเฒ่า พูดว่า “ต่อไปนี่เธอเป็น

ภิกษุในพระพุทธศาสนาโดยสมบูรณ์แล้ว เธอจะถือนิสัยแบบเดิมชอบ
เที่ยวออกไปกินอาหารตามเนื้อสัตว์ตามนอกวัดไม่ได้แล้วนะ ! จะเป็น
การผิดศีลซึ่งเป็นข้อห้ามของพระพุทธศาสนาจนชื่อว่าศาสนาพุทธแล้ว
ต้องไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์และหลีกเลี่ยงการกินเนื้อสัตว์ จึง
จะเรียกว่าเป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์ ถึงแม้จะมีบางนิกายเห็นว่า ไม่ผิด
ศีล เพราะไม่ได้เจตนาฆ่าเอง หรือถ้าจะอ้างว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก่อนปรินิพพาน ท่านก็ยังฉันอาหารของนายจุนทะซึ่งปรุงด้วยเนื้อสุกร
เช่นกันผู้พูดแบบนี้เป็นเพราะเขามีความอยากจะกินอยู่แล้ว
เป็นต้นทุน นักปราชญ์ยุคหลังจึงตีความในอักษรศาสตร์ผิดความ
หมายเดิมของเขาไป หลักฐานในพระไตรปิฎกมหายานมีระบุไว้ชัด
เจนว่า นายจุนทะผู้มีความศรัทธาต่อพระพุทธองค์ ได้ไปเก็บเห็ด*
จากต้นจันทน์มาปรุงอาหารถวาย ซึ่งเห็ดชนิดนี้ตามปกตินั้นชาวพม
เมื่องมักจะเอามาปรุงเป็นอาหารกินได้โดยไม่มีพิษโทษอย่างใด แต่
โดยบังเอิญที่โพรงไม้จันทน์ต้นนั้นเดิมคงจะมีสัตว์ เช่น งูพิษ มาอาศัย
อยู่ก่อน ซึ่งนายจุนทะก็ไมรู ถ้ารู้จักงูไม่มาเก็บเห็ดในโพรงไม้นั้น

หลักฐานทางประวัติศาสตร์อีกด้านหนึ่ง จะชี้ชัดให้เห็นว่า
พระพุทธเจ้าเกิดในตระกูลฮินดู ไม่กินเนื้อสัตว์ ประชาชนพลเมือง
แถบนั้นก็เป็นคนฮินดูเกือบทั้งหมด เมื่อตัวเองก็ยังไม่กินเนื้อสัตว์

* ต้นฉบับเดิม “สุกรมัททวะ” แปลว่าเห็ด ชาวบ้านเรียกว่าเห็ดหมู
จีนแปลไว้ว่า “ตือโกว” เห็ดชนิดนี้เนื้ออ่อนนุ่มรสอร่อยพวกหมูชอบกิน
เป็นอาหารได้ทั้งคนและสัตว์
ผู้เรียบเรียง.

อยู่แล้ว ใครจะปรุงอาหารต้มเนื้อสัตว์ไปถวายหรือใส่บาตรพระพุทธ
เจ้า ผู้เป็นผู้คนพบพระพุทธศาสนาเชียวหรือ? หรืออาจจะมัวเฝ้าเงี้ยว
ก็ไม่ได้สั่งให้เขามาถวายนั่น นั่นแหละ ! การกินก็ยังจัดอยู่ใน
ประเภทที่สนับสนุนให้เขามาอยู่เช่นกัน ถ้าจะมองในแง่
เมตตาก็ยังขาดไปอีกเหมือนกัน* บัดนี้เธอเป็น “พระภิกษุ
คอกบัวพินนา แล้ว” เธอจงมุ่งจิตศึกษาเซ็นชั้นสูงต่อไปตามกำลังสติ
ปัญญาของเธอเอง จนหมดหน้าที่ที่จะคอยชี้ทางให้เธอแล้ว
ถ้าเธอปฏิบัติเซ็น เพื่อความดับทุกข์ของตัวเองรอด นั่นคือ “อรรถ-
ภูมิ” เมื่อเธอบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่ควรจะเอาตัวรอด
เพียงคนเดียว เพราะยังมีสัตว์อีกมากมายที่ถูกขังอยู่ในกรงของวิภว
สังสาร ควรที่เธอจะมาช่วยพระบรมศาสดาของเราประกาศธรรม รื้อ
สัตว์ชนสัตว์กันต่อไปอีก นั่นคือ โพธิสัตว์ภูมิ “จงทำต่อๆ ไปเถิด
จะต้องบรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแน่นอน.”

* ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ทั่วโลกได้ค้นพบตรงกันว่า อาหารพวก
พืชผักผลไม้ต่าง ๆ นั้น เป็นอาหารบริสุทธิ์ไม่มีเชื้อโรคที่เป็นอันตรายแก่สุข
ภาพร่างกายของมนุษย์ มากมายเหมือนดังพวกเนื้อสัตว์ต่าง ๆ และยังมีอุดม
ไปด้วยแร่ธาตุวิตามินต่าง ๆ ที่บำรุงร่างกายและให้ประโยชน์แก่มันสมอง
ได้ดีกว่าเนื้อสัตว์ ทำให้จิตใจสงบไม่คอยเครียด ไม่คอยกระตุ้นกามราคะ
ลดความอ้วนได้ดี ราคาก็ยังถูกกว่าเนื้อสัตว์มาก ส่วนทางธรรมก็ได้หลัก
เพียงกรรมร่วมสนับสนุนให้เขาฆ่าสัตว์ จึงเหมาะสมแก่โรงครัวทุก ๆ วัด
และผู้ฝึกฝนทางจิตทุกอย่าง

ผู้เรียบเรียง.

มีข่าวลือแพร่สะพัดว่า นายดอกบัวได้นำ—ชานาโง่ ได้บรรลุนิกรรม ณ สำนักโศกกาย แพร่ไปไกลออกไปทุกเมือง หลายปีต่อมา มีพ่อค้าเกือยเดินทางไปค้าขายแถบเมืองได้ แวะพักแรมที่วัดในสมัยที่นายดอกบัวได้นำเคยมาศึกษาธรรมไม่สำเร็จ ท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นได้ถามนายวาณิชขึ้นว่า “ท่านเดินทางมาจากเหนือ เคยได้ยินข่าวว่านายดอกบัวได้นำซึ่งเคยได้มาเรียนธรรมอยู่กับฉันแต่ก่อนนั้น บัดนี้ ได้บรรลุนิกรรมที่สำนักโศกกายแล้วบ้างไหม?” นายวาณิชตอบว่า “เป็นความจริง ในวันที่ท่านอุปสมบทผมยังได้ถวายผ้าจีวรให้แก่ท่านไปหนึ่งผืนด้วย และท่านพ่อเฒ่าแห่งเมืองโศกกายยังได้เปลี่ยนฉายาให้ใหม่ว่า “ภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ” บัดนี้กำลังเป็นอาจารย์สอนธรรมะแทนท่านพ่อเฒ่าวัยชราได้เป็นอย่างดี ซึ่งกำลังมีชื่อเสียงไปทั่วทั้งเมือง.”

ท่านเจ้าอาวาส อุทาน “หือ ! เดียวก่อนท่านวาณิช ! นายดอกบัวโง่นั้นหรือ สอนธรรมได้ เป็นความจริงหรือ?”

นายวาณิช ตอบ “เป็นความจริงครับ ! ท่านอาจารย์”

ท่านเจ้าอาวาส “ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว เมืองโศกกายจะต้องมีพระพุทธเจ้ามาเกิดแน่นอน”

“เออ ! สาธุ ! สาธุ ฉันขออนุโมทนาด้วย ฉันจะได้หมดห่วงเขาเสียที”

หลังจากนายวาณิช ได้มาพูดเรื่องนั้นขึ้นแล้ว ก็เป็นข่าวสนใจโจษจรรยกันทั่ววัด บางท่านไม่ยอมเชื่อ บางท่านก็ยังสงสัยว่ามันจะเป็นไปได้หรือ? คนไม่รู้หนังสือ ซ้ำยังโง่อีกด้วย มีภิกษุสูงอายุรูปหนึ่งชื่อ “ข่งทง” เกิดศรัทธาสำนักเซ็นที่นายวาณิชพูดขึ้นมา จึงชัก

ชวนเพื่อนภิกษุด้วยกันอีกสองรูปออกเดินทางไปพิสูจน์ความจริง ท่านทั้งสามพร้อมใจกันมุ่งตรงตัดทางลัดเลาะป่าผาแดงพงทึบแรมคืนมา ๑๔ วัน พอบ่ายวันที่ ๑๕ ก็มองเห็นภูเขาเป็นวิเวก ๆ มีน้ำตกอยู่ข้างหน้าก็ดีใจ เร่งรีบเดินตรงไปยังจุดเพื่อหาน้ำและที่พักแรม เมื่อถึงเชิงเขาก็เห็นเงรอนคหนึ่งกำลังตักน้ำที่ลำธารจึงแหวะวกเข้าไปถามเงรอนว่า “ที่นี้มีวัดอยู่ด้วยหรือ?” เงรอนตอบว่า “เป็นสำนักปฏิบัติธรรมนิกายลูกจิง(นิกายวินัย)” ทั้งสามท่านรู้สึกดีใจที่ได้พบวัดในกลางป่าเพราะข้าวตากเสบียงอาหารที่ติดตัวมากเหลือเล็กน้อยเต็มที คงจะได้รับความช่วยเหลือและจะได้ขออาศัยพักแรมชั่วคราว จึงเดินตามเงรอนน้อยไปจนถึงปากถ้ำ

สถานที่สงบเงียบดี กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ภูเขา จะเห็นน้ำตกเป็นแผ่นสีขาวแผ่ราบไวนั้นไหลเขา ดูเสมือนฝนฟ้าที่พายุท้าวสวรรค์เอามาตากไว้ให้มนุษย์ชม ระหว่างเชิงเขาสลับซับซ้อนไปด้วยชะง่อนผา มีสีสรรค์งามแบบธรรมชาติที่ไม่มีอะไรปรุงแต่ง กระแสลมที่โชยมาแซกอยู่ด้วยกลิ่นหอมสดชื่น ของเหล่าดอกพุดกษานานาพรรณ น้ำตกตอนต่ำไหลเป็นสายวกลงมาเขากระทบแก่งหินสะท้อนเสียง! เสมือนมีทวยเทพกำลังบรรเลงเพลงทิพย์ ฟังดูแล้วเสมือนบทสวดว่า “อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-ว่าง” ในจิตใจให้รู้สึกวิเวกวิ้งแวงชวนให้คิดไปถึงว่า ผู้อาศัยอยู่ในสถานที่นี้ คงจะเป็นพวกมุนษยทั้งเทพทั้งคนเป็นแน่ เงรอนน้อยจึงนำเข้าไปในถ้ำใหญ่ พบท่านเจ้าสำนักกำลังสาธยายธรรม มีศิษย์นั่งสนใจฟังอยู่ร่วมร้อยรูป

พอจบการบรรยาย ทั้งสามท่านจึงเดินกันหน้าสำรวจกริยาเข้าไปกราบ
ท่านเจ้าอาวาสถามขึ้นว่า “ท่านทั้งสามนั้นชื่อว่าอะไร มาจากไหนกัน?”
ภิกษุซึ่งทางผู้อาวุโสกล่าวตอบไปว่า “ผมชื่อ ช่งทง องค์กรอง
ไปในชื่อ ตหย ถัดไปองค์โน้นชื่อ ช่อเจิ้ง ผมทั้งสามเดิน
ทางมาจากวัดเมืองไค้จะไปเมืองโซกาย ประรณนาจะขอพักแรมใน
สำนักของท่านอาจารย์สักวันหรือสองวันก่อนแล้วจะเดินทางต่อไป”

ท่านเจ้าอาวาส ต้อนรับอาคันตุกะทั้งสามเป็นอย่างดี แล้วถาม
ขึ้นว่า “ท่านชื่อ ช่งทง ฉันทสงสัยจะเป็นท่านนั้ไซ้ไหม ก่อนหน้า
ออกบวชเป็น นักเสกเวทย์มนต์คาถา ทั้มีชื่อเสียงมาก” ท่านช่งทง
จึงตอบว่า “ใช่แล้วครับ!”

ท่านเจ้าอาวาส “ดีแล้ว ฉันทได้ยินศิษย์ของฉันทชอบกล่าวถึง
ท่านเสมอ ๆ วันนี้ได้พบตัวจริงนับว่าเป็นโชคดี เอาละ! ไว้พรุ่งนี้ค่อย
สนทนากันใหม่ ท่านจงไปอาบอาบน้ำที่พักริมน้ำได้ตามใจชอบ ทั้
ไม่มีอะไร อยู่กันแบบอาศัยธรรมชาตลิ้วน ๆ ถึงแม้ว่าอาหารก็ไม่ได้
เบียดเบียนชีวิตสัตว์ ฉันทแต่พวกพืชผักและผลไม้ในป่านี้ ตามมีตาม
เกิดเท่านั้นเอง”

พอบ่ายวันรุ่งขึ้น ท่านเจ้าอาวาสเรียกประชุมศิษย์พร้อมกัน
แล้วก็ประกาศว่า “ท่านที่เคยเชื่อถือ ท่านอาจารย์ ช่งทง ผู้weisen
บัดนี้ตัวท่านผู้weisenได้มาอยู่ ณ ที่ประชุมของเราแล้ว และท่านคงจะ
มาทำพิธีเสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวต่อ ตัวแตน เสกเม็ดมะม่วงให้งอก
ขึ้นเป็นต้นได้ในอดีตใจเดียว ขอให้พวกเราทั้งหลายได้ชมกันขณะนี้.”

ท่านซ่งทงถึงกับตกตลึงหน้าม้อย ไม่นึกเลยว่าท่านเจ้าอาวาส จะพูดแนะนำในที่ประชุมเช่นนั้น จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินก้มหน้าเข้าไป กราบท่านเจ้าอาวาส แล้วพูดว่า “ท่านอาจารย์ครับ ! ผมเสกได้ แต่ ไม่ใช่เป็นของจริงครับ ! เป็นการแสดงกล หวังผลประโยชน์เพื่อ สังคมในทางอ้อมครับ ! ผมหลอกหลวงต้มมนุษย์ที่มีความเชื่องมงาย มาเป็นพื้นฐาน เป็นศิลปการปลาทองอันแยบยล และเป็นวิธีหาเงินของ ผมจากพวกโง่งมงายได้อย่างสนิทมาหลายสิบปีแล้วครับ ! ขอให้ท่าน อาจารย์จงอย่าได้เชื่อตามข่าวลือว่าเป็นความจริงเลย ผมบัดนี้ก็เข้าวัด แล้ว โอ้เจ้ากรรมอนันต์มันก็ตามมาสโนงผมจนปั่นป่วนหมดทุกอย่าง แล้ว ครับ !”

ท่านเจ้าอาวาส “ก็เพราะฉันไม่เชื่อว่า ท่านทำได้ตามที่ศิษย์ บอกนั่นซิ ! ฉันจึงอยากจะให้ท่านเปิดเผยวิธีการอันแยบยลของท่านที่เคยต้มมนุษย์ได้อย่างสนิท ให้พวกศิษย์ของฉันหมดความสงสัยเสีย ที่ ท่านก็จะได้บุญในการเตือนให้เขาได้สติบ้าง อนุชนรุ่นหลังอีก หลายร้อยชั่วอายุคน จะได้ไม่หลงเสียเวลาในสิ่งไร้สาระ หรือตนข้าวจาตามผู้วิเศษไป”

ท่านซ่งทง เคยเป็นผู้วิเศษหลอกหลวงมนุษย์มามากมายแล้ว พอได้ยินคำว่า เปิดเผยแล้วจะได้บุญตรงที่เตือนให้มนุษย์ได้สติ จึง ยอมรับปาก ว่าจะแสดงการแสดงกลให้ที่ประชุมดูหมดทุกประการ

เมื่อกราบท่านเจ้าอาวาสแล้ว ก็ลุกขึ้นยืนในที่ประชุมแล้วพูด ว่า “ท่านผู้คงแก่เรียนและมิตรสหายทั้งหลาย ! วันนี้ผมรู้สึกเป็น

กุศลอย่างยิ่งที่ได้รับความกรุณาจากท่านอาจารย์ให้ผมขึ้นมาสำนักบาป
คงจะเป็นเพราะท่านเห็นว่า เมื่อผมตายไปแล้วมีหวังสู่เว็จิมหานรก
ท่านจึงมีเมตตาจิตแก่ผมให้มีโอกาสสร้างกุศล พุดถึงความหลอก
ลวงมนุษย์ให้หลงเชื่อ ตามที่ผมได้ประพาศติมาแล้วนั้น ผมได้อวด
ตัวเองว่า ผมเก่งกว่าเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายมากมาย ไม่ว่าทุกเพศทุกวัย
ตลอดจนกระทั่ง อุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุสามเณร และผมยัง
สามารถทำให้คนทั้งหลายหลงมากราบไหว้บูชา การเล่นกลของผมได้
เป็นเวลาหลายสิบปีทีเดียว

โดยทั่วไปแล้ว “เงินทองที่ได้มาโดยทางไม่ดีแล้ว
ซื้อของกินเข้าไปก็จะเป็นเลวอกเป็นเน้อที่ไม่ดี ถึงจะมีลูก
มีเมียก็จะกลายเป็นลูกเมียที่ไม่ดี”

เรื่องแรก ผมจะขอเล่าวิธีเสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวสัตว์
เช่น ตัวต่อหรือตัวแตน ดังที่ผมเคยเป็นผู้วิเศษมาแล้ว ชั้นแรกจะ
ต้องไปหาตัวแตนมาเค็ดเขียวทมิฬออกเสียก่อน แล้วช้อนเลี้ยงไว้
จนเชื่อง สถานที่ต้องจัดให้เหมือนแบบพิธีกรรมทางศาสนาเพื่อผู้ชม
จะได้เกิดศรัทธา

ใช้ถ้วยหรือจอก ขันสำริดใบเล็ก ๆ ต้องเป็นขนาดแบบรูป
เดียวกันหลาย ๆ ใบ เอาเทียนขผึ้งอย่างดีมาทำเป็นแผ่นเล็ก ๆ บาง ๆ
จนแทบจะเหมือนแผ่นกระดาษ แล้วหงายถ้วยที่เตรียมไว้ เอาขผึ้ง

แผ่นบาง ๆ ที่ทำไว้นั้นติดทาบไว้ในชั้นหรือถ้วยที่จะใช้ จึงจับตัวแทน
ที่เลี้ยงไว้ ค่อย ๆ สอดลำตัวเข้าไปในช่องแผ่นขึงเพื่อซ่อนไว้ พอมี
ผู้มาชมมากเข้า ก็ใช้ผู้ชมนั้นไปเค็ดใบไม้มาคนละใบ เพื่อให้เชื่อ
มันว่า ได้เก็บใบไม้มาด้วยตนเอง ใช้คนชมให้ไปหยิบชั้นมาอีกด้วย
เขาจะได้เกิดความเชื่อถือแน่ใจยิ่ง ๆ ขึ้นไป พอเสร็จแล้วเอาชั้นคว่ำลง
ที่ใบไม้ เท่านั้นนั้นก็ตัวแทนอยู่ในนั้นแล้ว ถ้าทำปากขมขมบีบทำท่าว่า
เสกคาถา คนชมทั้งมวงายอยู่เป็นพนแล้วยอมเชื่อถอยกม่อขึ้นไหว้ผู้
วิเศษทุกราย และผู้ที่ทำชำนานูญดีแล้ว ไม่ต้องใบไม้ ใช้ชั้นใบเดียว
ก็เสกได้ สำคัญอยู่ที่นิ้วก็้อยกกับนิ้วนางหนีบตัวแทนสอดไว้ด้วยความ
เร็ว ผู้ดูที่ไม่เคยรู้วิชากลมาก่อนมักจะไม่มีไหวพริบจับโกหกได้ทัน
ท่านทั้งหลาย จงอย่าได้ฝึกหัดไปหลอกลวงมนุษย์ให้โง่หลงมวงายเลย
กรรมตามทันตาเห็น บาปบุญนั้นมีแน่ผมได้พบแล้ว

เรื่องต่อไป คือ การหลอกลวงมนุษย์ให้หลงเชื่อว่าผม
เป็นผู้สำเร็จทางอภิญา เป็นผู้ทรงคุณทางอาคมต่าง ๆ
นั้น ได้แก่การ เสกเม็คมะม่วงให้งอกขึ้นเป็นต้น ได้ แล้ว
เสกให้ออกลูกมะม่วงได้ทันที โดยใช้ศิลปการพูดหวานล่อมให้
ผู้ดูเกิดศรัทธาเสียก่อน แล้วเอาเม็คมะม่วงตากแห้งให้ผู้ชมเพื่อเขา
จะได้เชื่อ ที่เม็คมะม่วงใช้เหล็กแหลมเจาะรูไว้ก่อน ขึ้นต่อไปหาต้น
มะม่วงที่เพาะไว้จนงอกยาว ๑ คืบ ให้มีใบมีราก เตรียมซ่อนไว้ให้มีจิต
หากิ่งมะม่วงที่ยาวไม่เกินหนึ่งศอก มีลูกติดมาด้วยจะยิ่งดีวิธีเสกแสดง

เล่หักกล ไซ้ผ้าคลุมดังวิธีแล้ว ทำปากขมูบขมิบให้ผู้ชมเห็นว่ากำลังว่า
 คาถา ส่วนมืออยู่ในผ้าจะสับเปลี่ยนอย่างไรก็ไม่มีใครเห็น พอเปลี่ยน
 ได้ทีแล้ว บักลงไปในกระถางดิน ผู้ตั้งมงายเป็นพนอยู่แล้ว เห็นเข้า
 จะยกมือไหว้ผู้วิเศษทุกราย ยิ่งเป็นนักบวชฤาษีชไพรด้วยแล้ว คนเขา
 ยอมเชื่อง่ายๆ เพราะเห็นว่าเป็นผู้ทรงศีล คงจะไม่หลอกลวง ที่แท้
 จริงก็คือ โจรในศาสนา ไม่ว่าผู้วิเศษคนไหนหนึ่ไม่พ้นการเสกตบตา
 ดังที่กล่าวมานั้น คนโง่มากกว่าคนฉลาด จึงยังต้มมนุษย์หากินกัน
 อยู่ได้จนทุก ๆ วัน สัมัยพุทธกาลก็มีผู้วิเศษแบบนี้มากมายแล้ว

ท่านทั้งหลาย ผลกรรมที่ผมหลอกลวงเงินทองของชาวบ้าน
 โดยการตั้งตัวเป็นผู้วิเศษทรงคุณทางคาถาอาคมนั้น บัดนี้ ผมขอ
 สารภาพด้วยความจริงว่า กรรมนั้นตามมาสนองผมหมดทุกอย่างแล้ว
 เงินทองที่ได้มามากมาย มีทรัพย์สิน ไร่นา บ้านช่อง แต่พออกสกล
 กรรมตามมาสนองเข้าแล้ว มันทุกข์หนักมาก ทำให้มีอันเป็นไป
 ต่างๆ นานา เช่น เมียคบชู้ผลาญทรัพย์สินจนหมดตัว ลูกสาวสวยคนโต
 ถูกอันธพาลลักไป คนรองตกไปเป็นทาสในช่องนางบำเรอ ลูกชาย
 คนเล็กหวังว่าจะได้สับแซ่สับสกุล เกิดมาก็ปากเบี้ยว จมูกบี้ ส่วนตัว
 ผมนั้น กรรมที่จับตัวเตนมาเค็ดเขี้ยวมาก ๆ เข้ามั่นก็ตามมาสนองให้
 พ้นข้างหน้าปวดเน่า มีหนองไหลซึมตลอดปี กินเนื้อสัตว์ที่ไร มี
 หนองออกมาเป็นตุ่มๆ ทุกที ทุกข์ทรมานเรื่อยมา ความทุกข์ท่วมทับ
 ดวงจิตจนทนไม่ไหว จึงหันหน้าเข้าพึ่งวัด ไซ้ว่าเวรกรรมจะหมดสิ้น
 นั้นก็หาไม่

อยู่สองวัน พออย่างเช้าวันที่สามตอนบ่าย ขณะกำลังหลับตาสวดมนต์ อย่างตั้งใจอยู่นั้น ได้ยินเสียงครางเบา ๆ โอ๊ย! โอ๊ย! ออกมาจากศพ ท่านขอเจ้จกตกลง! ทำท่าจะเผ่นหนี ท่านต๋หุยก็ใจไม่รับดังจัวร์เพื่อน ไว้เจียหุพัง ได้ยิน น้ำ-น้ำ-โอ๊ย-โอ๊ย!

ทั้งสองท่านจึงแน่ใจว่า ยังไม่ตาย จึงค่อย ๆ ยื่นมือไปเปิดผ้า ที่คลุมศพไว้เห็นเพื่อนยังหายใจแฉ่ว ๆ จึงร้องเรียก ท่านซ่งทงครับ! เป็นไงบ้างครับ! ท่านตอบว่า โอ๊ย! โอ๊ย! น้ำ-น้ำ-หน้อย ท่านต๋หุย รับหยิบกระบอกน้ำรินหยดหยอดลงไปในปาก พอดื่มแล้วหายใจดัง ฮอ! ฮอ! นัยน์ตาก็กเบิกขึ้นมา ดูค้อยมีราศว่าเป็นคนขงมาหน้อย จาก นั้แล้วก็ช่วยกันหาสมุนไพรในป่ามาประคบ เยียวยากันตามมีตามเกิด ตลอดเวลา ๑๕ วัน จึงหายพูดจาได้ตามปกติ

ท่านขอเจ้จึงถามขึ้นว่า “ขณะตายนั้นวิญญาณท่านไปไหน?”

ท่านซ่งทง ตอบว่า “แย้! แย้!”

ท่านต๋หุย ชักตนเต้น! เร่งขอให้ท่านเล่าต่อ

ท่านซ่งทง จึงเล่าว่า “ก่อนหน้าที่จะตกจากผา นั้น ใจได้นึกถึง พระกวนอิมโพธิสัตว์ให้ท่านช่วย แล้วอาศัยเมื่อก่อนบวช มีเพื่อน เคยมาขอเรียไ้เงินเพื่อไปพิมพ์หนังสือธรรมแจกเป็นทาน เสียอัน วอนเพื่อนไม่ได้จึงยอมสละเงินไปสองอแปะ ด้วยกุศลทานอันนั้นเอง จิตก่อนดับจากร่างนึกถึงบุญที่ทำไว้ได้ ก็เลยเป็นนิมิตนำทางไปถึงเมือง สวรรค์ชั้นสุขาวดีทันที พอได้เห็นประตูเมืองสวรรค์จิตใจก็ตกลงใน ความสวยสดงดงาม มันดื่มด่ำดังดูดทำให้ใจลอยหลงเคลิ้มเหมือน

ตอนวัยหนุ่มพบสาวงาม ที่บ้านประตูล้างด้วยทองคำกนกกลางข่าฝ่ง
เพชรมณีนิลจินดา มีแสงประกายแวววาระยับสลัปลีสรค์ครบนพเก้า
ที่กำแพงนั้นใช้ก่อนมรกดกก่อนโต ๆ มาสลักเป็นแผ่นอัฐยัดเกาะเกี่ยว
ติดเป็นทิวแถวด้วยเงินยวง เรียงรายสลัซ่อนกันมองไปจนสุดสายตา
พอได้เห็นเข้าก็ซุ่มซ่อนในดวงจิต ทำให้ลืมทุกสิ่งทุกอย่างในเมือง
มนุษย์ทันที แล้วฉันทก็จะเดินไปเข้าประตู เทพผู้รักษาประตูเมือง
ไม่ยอมให้เข้า บอกว่า ฉันทไม่มีบุญพอที่จะเข้าไปอยู่ในเมืองนี้ได้
แล้วเทพองค์นั้นก็ชบอกรให้ไปยังสวรรค์ชั้นอื่น ๆ ต่อไป พอดัน
ไปถึง เทพผู้รักษาประตูของแต่ละชั้นก็พูดทำนองเดียวกันกับชั้นที่
แล้ว ๆ มา ทันฉันทก็ต่อว่า ว่าเมืองสวรรค์นี้ไม่ยุติธรรมเช่นเดียว
กับเมืองมนุษย์เหมือนกัน สมัยฉันทอยู่เมืองมนุษย์นั้น ฉันทได้สละเงิน
พิมพ์หนังสือธรรมแจกเป็นทานไปตั้งสองอึแปะแล้ว ทำไมท่านถึงยัง
พูดว่าไม่มีบุญด้วยเล่า?

ฝ่ายเทพก็ตอบว่า ก็เพราะสองอึแปะของท่านนั่นซิ ! จึงได้มา
ชมแค่ประตูเมืองสวรรค์ ฉันทจึงขอร้องให้เขาช่วยกรุณาไปบอกเทพ
ชั้นผู้ใหญ่หน่อยเถิด ขอให้อนุญาตอยู่เป็นพิเศษสักคนเถิด ว่าแล้ว
เทพผู้รักษาทวารประตูก็เข้าไปรายงานแก่เทพผู้ใหญ่ ผลสุดท้าย เทพ
ชั้นผู้ใหญ่ต้องออกมาพบฉันท แล้วท่านได้พูดว่า ตั้งแต่สร้างเมือง
สวรรค์มาก็ยังไม่เคยมีใครมาตำหนิว่าเมืองสวรรค์ไม่ยุติธรรมเหมือน
กับท่านเลย เฮอะ ! ผมจะรับฟังความของท่านเป็นครั้งแรก ทันต้อง
ร้อนถึงเทพผู้ใหญ่อีกหลายท่าน ที่ต้องประชุมหารือกันถึงเรื่องของ

ฉัน ได้ถกเถียงกันแล้วลงมติด้วยการไม่อนุญาตให้อยู่ได้ มีเทพอีก
ท่านหนึ่งเกิดสงสัยเห็นว่า ฉันเป็นพระ จึงบอกให้หวนกลับไปคิด
ถึงสมัยที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ว่า นอกจากได้ทำบุญสองอแปะนี้แล้ว ยัง
สร้างบุญอะไรไว้บ้างไหม? ฉันนั่งนึกอยู่สักครู่ พอนึกได้ก็บอกว่า
สมัยยังหนุ่มอยู่เคยทำอแปะตกหายไปหนึ่งอัน แล้วเที่ยวค้นหาอยู่
หลายวันก็ไม่พบ ที่หลังรู้ว่าคนขอทานเก็บเอาไปได้ ฉันก็ตามไป
ทวงคืน ขอทานคนนั้นพูดว่า ท่านเศรษฐี เงินหนึ่งอแปะนั้น ผมขอ
ข้าวกินก็ยังไม่ได้จานหนึ่งเลย ท่านจะมาทวงคืนไปเชียวหรือ? ฉัน
ก็เลยปลงใจยกให้เป็นทานไป ที่ประชุมรับฟัง มีบุญเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง
อแปะ คิดไปมันก็ยังไม่วายอยู่นั่นเอง ท่านเทพผู้เป็นประธานจึงพูดว่า
นี่เพียงแต่มาแค่ประตู่ พวกเจ้าหน้าทีเมืองสวรรค์ยังร้อนถึงต้องประ
ชุมกันเสียแล้ว ถ้าชนให้อยู่คงจะได้เรื่องประชุมกันอีกแน่นอน อย่า
อย่างนั้นเลย ทางสวรรค์ยอมคืนเงินหนึ่งอแปะให้ท่านกลับไปก็แล้ว
กัน

ตอนจะกลับ บังเอิญได้พบท่านยมพบาลกำลังมีธุระมาที่เมือง
สวรรค์ ได้พบกันตรงหน้าประตูพอดี ฉันจึงพูดว่า “โชคดีแล้ว
ที่ได้พบท่าน ขอรบกวนถามสักหน่อยว่า ฉันนี่ต่อไปจะต้องตกนรก
ไหม?” ท่านยมพบาลตอบว่า “อย่ารู้เลย รู้แล้วก็แก้ไม่ได้
มันสายไปเสียแล้ว” ฉันจึงพูดไปว่า “ไม่เป็นไร เพราะ
ได้บวชเป็นพระมาแล้ว พอจะมีทางรอดได้” ฝ่ายท่านยมพบาลอุทาน
หือ! แล้วพูดว่า “เดี๋ยวก่อน! ท่านคิดว่าบวชเป็นพระแล้วจะรอด

จากบัญชีนรกของผมไปหรือ?" ผิดแน่ นักบวชอลัชชี นักพรต
 ฤาษี ชีไพร กำมะลอที่เลวทรามนั้น ตายแล้วตกมาในเมือง
 ผมมากที่สุด ที่ผมขึ้นมาเมืองสวรรค์ในวันนี้ก็เพื่อจะมาขออนุญาตกลับไป
 ไปขยายห้องขังในนรก เอาไว้ต้อนรับพวกท่านดอกนะ! ทำไมจึงเป็น
 เช่นนั้น ก็เพราะว่า พวกท่านสมาทานศีลแล้ว เห็นเป็นของ
 เล่นไป ไม่ปฏิบัติตามศีลวินัยนั้น บางท่านก็เอาศาสนามาบัง
 หน้าเพื่อสังคมหวังผลประโยชน์ทางอ้อม บางท่านอวดอุตริมนุสธรรม
 อวดคุณวิเศษที่ตนยังไม่มี ตั้งตัวเป็นคณาจารย์ผู้วิเศษเที่ยวตบตา
 หลอกหลวงข้าวของเงินทองของชาวบ้านที่ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พอสะสม
 เงินทองได้มากพอแล้ว ก็สึกออกไปมีลูกเมียกันเป็นแถวๆ พวกนี้พอ
 คับจิตขาดใจตาย ผมเชยญมาก็คับบัญชีหมดทุกราย พอหมดจากบัญชี
 เมืองนรกแล้ว ยังจะต้องไปเกิดเป็นวัว เป็นควาย ทำนาใช้หนี้ข้าวสุก
 ชาวบ้าน เพราะข้าวสุกทุก ๆ เมล็ดที่เขาใส่บาตรลงไปนั้นไม่ใช่ของเล่น
 เขาได้ ตั้งจิตอธิษฐาน บางรายก็สะเดาะเคราะห์หล้างช่วย
 บางรายก็สั่งให้ภูตผีปีศาจหรือเจ้ากรรมนายเวร บางราย
 หวังชาติหน้าเกิดเป็นเศรษฐี นแหละจิตที่เขาตั้งสัจจอธิษ
 ฐานแล้วนั้น มนยคมมณถอมนเป็นเสมือนบัญญัติคอยติด

ตามทวงหน้อยู่ตลอดทุกชาติภพ ท่านก็บวชมาแล้ว สมัยอยู่
วัดสมภารหรืออุปัชฌาย์ในเมืองมนุษย์ไม่เคยเอาคัมภีร์ออกมาเทศน์
ให้ฟังบ้างหรือ ? หลักฐานที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกที่ยังมีอยู่นั้นกล่าว
ไว้อย่างถูกต้องดีทุกประการ เอ้า ! ไหน ๆ จะพูดกันแล้วก็เลยพูดเสีย
ให้หมด ทางที่จะไม่ต้องทนรอนนั้นมีทางเดียว คือ **มหาสติปัฏ**

ฐานสี่และมรรคมีองค์แปด พระอริยเจ้าท่านนั้นที่ไม่ต้องวน
เวียนกลับมายังเมืองนรก นอกนั้นแล้วรู้จักกับผมหมด ต่อจากนั้น
ท่านยมพบาลพร้อมทั้งประตูเมืองสวรรค์ก็หายวับไปทันที ฉันก็รู้สึก
เจ็บระบมไปทั้งตัว คอแห้งกระหายน้ำอย่างที่สุด

ทั้งสองท่านเตรียมตัวจะเดินทางกันต่อไป พอเดินทางมาได้ ๗
วันเสบียงอาหารที่เตรียมมาว่าพอดีกับระยะทาง ก็กินหมดไปเสียแล้ว
เพราะมัวแต่หยุดพักรักษาพยาบาลท่านซึ่งทง เสียเวลาการเดินทางไป
ตั้ง ๑๕ วัน ปัญหาเกิดขึ้นเฉพาะหน้าว่า จะทำอย่างไรในกลางดง จะ
จับสัตว์กินก็ไม่ได้เพราะผิดศีล ในที่สุดก็ต้องอาศัยผลไม้เท่าที่จะมีใน
ป่าพอจะช่วยประทังชีพให้เดินทางต่อไปได้ พอหลาย ๆ วันเข้าร่างกาย
ผิดอาหารธาตุเกิดพิษการท้องไส้เริ่มจะเสียรู้สึกอ่อนเพลีย เดินทางได้
ช้าลงทุก ๆ วัน เดินไปวัน หยุดพักไปวัน ทั้งสามท่านหมดแรงไม่สา-
มารถจะบินขึ้นไปเก็บผลไม้บนต้นไม้กินเป็นอาหารได้ จึงอาศัยตอน
เช้าเฝ้าคอยฟังเสียง ชนึ่ ลิง ค่าง ที่ตรงไหนมีเสียงร้องมากมาย ก็เดินไปที่

โคนต้นไม้^๕นั้น เพื่อเก็บเศษผลไม้^๕ที่มันกินเหลือตกหล่นลงมาตาม
แถว ๆ ใต้ร่มไม้ต่าง ๆ กินเป็นอาหารพอกันความตาย แล้วค่อย ๆ เดิน
กระเสือกกระสนไปจนถึงเมืองโซกาย

พอเหยียบลานวัด ก็เห็นภิกษุวัยกลางคนองค์หนึ่ง กำลังสอน
ธรรมแก่เณร ๓ รูป ดูกิริยาท่วงทีสุขุมนุ่ม نرم รอยยิ้มอมเฝงอยู่
ด้วยแสงเหลืองอร่าม สายตามองตรงทอดต่ำลงในท่าสำรวม เผยให้
ท่านทั้งสามแลเห็นแววตาที่แสดงถึงความแห่งจากกาม

ลักษณะ^๕นี้ตามตำรา โหงวเฮ้ง เขากล่าวไว้ว่า เป็นบุคคลที่มี
จิตว่างจากกิเลส พ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดต่อสรรพสิ่งทั้ง
หลายในโลกนี้แล้ว ทั้งสามท่านเห็นแล้วก็ยังสงสัย มันจะใช้นาย
ดอกบัวโง่ของเราหรือเปล่า? พอเดินเข้าไปใกล้อีกหน่อย มันก็ยังมี
เค้ารูปเดิมอยู่เหมือนกัน ท่านตฤหุกระซิบบอกว่า ไซ้แน่แล้ว จึง
ค่อย ๆ เดินเข้าไปนมัสการ แล้วพูดว่า “ท่านยังจำผมทั้งสามนี้
ได้ไหมครับ! ซึ่งครั้งหนึ่งเคยได้ตักน้ำผำ^๕พินอยู่ด้วยกัน” ท่านดอกบัว
พื่อน้ำ ยกมือขึ้นไหว้แล้วตอบว่า “ยังพอจำได้ ท่านอาจารย์ของเรา
ที่วัดเมืองใต้ บัดนี้^๕อยู่สบายดีหรือ? ฉนั้นจากมาเสียหลายปีไม่รู้
ข่าวคราวทุกข์สุขของท่านเลย” ท่านซึ่งทง ตอบว่า “ท่านอาจารย์เรา
ชราลงไปมากแล้ว บัดนี้^๕มอบให้ผู้ช่วยสอนธรรมแทน ท่านหลบพัก
ผ่อนอยู่ในมุมสงบ”

หลังจากพระมหาจักรพรรดิ^๕นี้ พระพันปีหลวง^๕ก็เสด็จขึ้น
และพระมหาจักรพรรดิ^๕ จงจง ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาตามหลัก

“นิกายเซ็น (สุญญตา)” แล้วพระองค์ท่านทรงเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ได้ทรงแนะนำขุนนางชั้นผู้ใหญ่หลายท่านว่าควรไปศึกษาธรรมแบบ “นิกายเซ็น” ณ เมืองโซกายเพื่อจะได้นำเอามาปรับปรุงแก้ไขการปกครองบ้านเมือง ให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ท่านพ่อจวนจะใกล้เวลาปรินิพพานอยู่แล้ว มีขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นจำนวนมากได้เดินทางมายังโซกาย เพื่อศึกษาธรรม

โล้วไตแม้ง ขุนนางผู้หนึ่งได้กราบเรียนท่านพ่อว่า กระผมได้ฟังธรรมที่ท่านพ่อสอนอยู่นี้แล้ว พอจะเข้าใจได้บ้างว่า เป็น “ปัญญาวิมุตติ” แต่กระผมเป็นนักปกครอง ยังมีความเป็นห่วงว่าประชาชนอีกมากมายเขาจะไม่สามารถนำเอาหลักธรรมที่พระคุณเจ้าสอนไว้นี้ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันทั่วไปได้ ขอพระคุณเจ้าได้โปรดกรุณาสอนหลักธรรมที่ง่าย ๆ กว้าน เพื่อเป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองสืบไปด้วย ขอรับ

ท่านพ่อ ได้พูดว่า “**หลักธรรมะตามโพชฌงค์เจ็ด**”

โล้วไตแม้ง ได้เรียนถามต่อไปว่า “โพชฌงค์เจ็ด นั้นมีความหมายอย่างไร?”

ท่านพ่อ ตอบว่า “ให้ไปถาม ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ”

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ท่านพ่อก็ประชุมสานุศิษย์ กล่าวโศลกจบท่านก็นั่งสมาธิดับขันธปรินิพพาน

ท่านโล้วไตแม้ง จึงไปเรียนถาม ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ว่า “โพชฌงค์เจ็ด นั้น มีหลักธรรมและความหมายอย่างไร?”

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า “จงตั้งใจฟังฉันให้ดีครั้งหนึ่ง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงพระประจวร มีผู้มาเอ่ยชื่อ ธรรมะ
โพชฌงค์เจ็ด เท่านั้น ท่านก็หายจากประจวรทันทีเหมือนปลิดทิ้ง
ได้มากถึงเพียงนี้ ท่านจึงทรงมอบ โพชฌงค์เจ็ด ให้เป็นมรดกตก
ทอดมาถึงพวกเราทุกวันนี้ คือ:-

(๑) การระลึกอย่างทั่วถึง ถึงข้อเท็จจริงของทุกสิ่ง
ที่เกี่ยวกับเรา

(๒) การเลือกเอาแต่ที่ตรงกับความต้องการจริง ๆ

(๓) การตั้งหน้าทำสิ่งนั้นด้วยความพากเพียร กล้า

หาญ อดทน

(๔) พอใจ อิ่มใจ อยู่ทุกขั้นทุกตอน ที่กำลังกระ
ทำอยู่

(๕) งานนั้นเข้ารูป หรือลงรอย ในที่สุด

(๖) ระคมกำลังใจทั้งหมดอย่างแน่นหนา เป็นขั้น

สุดท้าย

(๗) รอได้ คอยได้ ด้วยความมั่นใจ จนมีผล

ออกมา

พระพุทธเจ้าท่านเอง ท่านก็ประสบความสำเร็จในการตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้าได้ด้วยอาศัยหลักธรรม โพชฌงค์เจ็ด นี้ ดังนแล้ว

ทำไมหลักธรรมเหล่านี้จะทำความสำเร็จให้แก่การงาน อย่างพวกเราไม่ได้ด้วยหรือ ? เพราะมันง่ายหรือต่ำกว่ากันเป็นไหนๆ เราพูดกันเสมอว่าทำอะไรต้องทำให้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผล จึงควรเข้าใจเสียด้วยว่า โภชณกัจเจดอย่างนั้นแหละ คือสิ่งที่จะทำให้เราทำอะไรได้สำเร็จอย่างเป็นมรรคเป็นผล เพราะฉะนั้นเราควรพิจารณากันดูว่า เป็นความจริงอย่างนั้น จริงหรือไม่ ?

ข้อหนึ่ง เราไม่ค่อยจะระลึกถึงกันอย่างรอบคอบว่า อะไรเป็นอย่างไร และมักอย่าง แม้แต่ตัวเราเองเราก็คงแทบจะไม่รู้จักรว่า เราสามารถอย่างไรบอกพระองค์ทางไหน เกิดความพลาดขึ้นมาต้องหันไปเชื่อโชคชะตาซึ่งยังจัดว่า เป็นความประมาท แล้วเราจะทำอะไรได้สำเร็จนี้เรียกว่า เราขาดธรรมข้อที่หนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “สติโพชฌงค์”

ข้อสอง เราไม่รู้จักรเลือก ไม่สามารถเลือก ว่าสิ่งใด วิชาใด งานใด อาชีพอะไร เหมาะแก่เรา เราจึงมีอาการเหมือนคนนอนฝันหรือละเมอเสียมากกว่า แม้ว่าเราเลือกได้ว่าสิ่งใดเหมาะสมแก่เราแล้วเราก็คงไม่รู้จักรเลือกวิธีการ เลือกเวลาอุปกรณ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับสิ่งนั้นอีกด้วย เป็นเพราะเราขาดการใคร่ครวญอย่างละเอียดถี่ถ้วนในการเลือกเพื่อน วินิจ วิจัย เราเลยกลายเป็นผู้ทำผิดกาลเทศะ เดินไม่ถูกทิศทางไป นี้เรียกว่าขาดธรรมข้อที่สอง คือ “วิชัยโพชฌงค์”

ข้อสาม เราขาดความขยัน ขาดความจริงใจ ขาดการบังคับตัวเอง ขาดความอดกลั้นอดทน ขาดความกล้าหาญกันเป็นส่วนมากพวกเรามีข้อแก้ตัวกันต่าง ๆ นานา ซึ่งทุกคนมีเหตุผลของตัวเองทั้งสิ้น

หนัก ๆ เขาก็กลายเป็นคนขี้เกียจ และเอาเปรียบผู้อื่น ไม่ทำอะไรจริง
จึงเป็นชนเป็นอันตามทวางแนวหรือมุ่งหมายไว้ นี้เรียกว่าขาดธรรมข้อ
ที่สามคือ **“วิริยโพบณงค์”**

ข้อสี่ เราเป็นคนที่ไม่รู้จักพอใจในสิ่งที่กำลังทำอยู่ ไม่รู้สึก
สนุกในการทำงานที่ทำ ไม่มีความอึดใจไปตามส่วนของงานที่ทำเสร็จ
ไปที่ละนิด ๆ เรามีความทะเยอทะยานเกินตัว ความหิวกระหายมาก
ไป จนไม่ใยดีกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ รู้สึกแต่ว่าไม่ได้ผลอะไร หรือไม่
ทันอกทันใจเสียเลย ความเพียร ความอดทนของเราที่ทอดทิ้งหรือ
หมดกำลังใจ ไม่ทำอะไรได้ยั่งยืน รู้สึกเหมือนตกรอกในขณะที่ทำงาน
นี้ เรียกว่า ขาดธรรมข้อที่สี่ คือ **“ขัตติโพบณงค์”**

ข้อห้า งานแม้ชั้นเดียว ก็ยังมีสิ่งแวดล้อมเกี่ยวข้องมากมาย
ที่เราจะต้องปรับปรุงให้มันเข้ารูป เข้ารอย และทั้งปรับปรุงตัวเราเอง
ตลอดเวลาด้วย ธรรมทุกข้อที่กล่าวมาแล้วก็ต้องมีส่วนเข้ารูป ลงรอย
กันจริงๆ ด้วย นอกจากจะต้องทำให้ครบถ้วนแล้ว ยังต้องคอยปรับปรุง
ให้มันประสานเข้ารูป เข้ารอยกันดีด้วย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เรียกว่า ยัง
ขาดธรรมข้อที่ห้า คือ **“บัตถัตติโพบณงค์”**

ข้อหก เราขาดสมาธิ คือ จิตไม่สะอาด ไม่ตั้งมั่น ไม่ว่องไว
ในการทำงาน จิตใจเรากลัดกลุ้ม เพราะความคิดที่ต่ำ ที่ชั่ว ไม่ทนทาน
ต่อสิ่งยั่วยวนและยังซึมเซาห่อเหี่ยว ท้อแท้เสียเป็นส่วนใหญ่ ความ
แน่วแน่ใจหรือการระดมกำลังใจ ถึงที่สุดจุดหมายจึงไม่มี หรือจะ
มีก็ไม่พอ จงทำใจให้สะอาด ให้ตั้งมั่น ให้คล่องไวในการทำงาน มี

ฉะนั้นแล้ว งานล้มเหลวเพราะเราขาดธรรมข้อที่หก คือ “สมาธิ
โพชฌงค์”

ข้อเจ็ด แม้ว่าเราจะได้จัดทำสิ่งต่าง ๆ ถูกต้องครบถ้วนประ
สานกันดีแล้ว ก็มีใ้ว่างานนั้นจะส่งผลออกมาทันที เราจะต้องรอจน
กว่าจะถึงเวลาที่แท้จริงของมัน จงทำไปโดยตลอด อย่าย่ยมั่นถ่อมมัน
ว่าเป็น ตัวกู ว่าเป็น ของกู ใ้มันมากเกินไปนัก นี้เรียกว่าเรามีธรรม
ข้อที่เจ็ด คือ “อุเบกขาโพชฌงค์”

นี้แหละ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้พระราชทาน
ดวงแก้ววิเศษไว้ใ้พวกเราเจ็ดดวง ผู้มองเห็นคุณค่า
และรู้จักนำไปใช้ ก็จะได้แก้วสารพัดนึกอยู่กับเนอกับตัว
ตลอดไป ขอจบการบรรยายเพียงเท่านี้

ท่านขุนนาง โล้วไต้เม้ง และที่ประชุม ได้เกิดความสว่างไสว
พุทธธรรม และปติซาบซึ้งในการฟังธรรมเป็นอย่างสูง

ท่านภิกษุ ช่งทง ตหุย และ ข้อเจ้ง ได้พักศึกษาธรรมอยู่
อีกปีเศษก็ หมดความสงสัย โลกุตตรธรรม (สุญญตา) จึงได้
ชักชวนท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ออกจาริกเผยแผ่ธรรมเดินทางไปยัง
วองมุย (อิงบ้วย) เพื่อจะได้นมัสการปูชนียวัตถุของพระสังฆปริณายก
ทุก ๆ พระองค์ ที่ได้เก็บรักษาไว้ ณ วัดวองมุย กันต่อไป

ท่านขุนนาง โล้วไต้เม้ง พอได้ทราบข่าวว่า ท่านภิกษุดอกบัว
พั่นน้ำ จะออกจาริกเผยแผ่ธรรมไปยังวองมุย (อิงบ้วย) ท่านจึงมาขอ
อนุโมทนาในกุศลเจตนาครั้งนี้ด้วยทุกประการ

ท่านขุนนาง ได้กราบเรียนว่า “กระผมอีกไม่กี่วันก็จะเดินทาง กลับเมืองหลวงเหมือนกัน อายุสังขารของกระผมก็เริ่มเข้าวัยชราแล้วต่อไปข้างหน้าคงจะไม่มีโอกาส นมัสการกราบเรียนพระคุณเจ้าอีกเป็นแน่ ฉะนั้น กระผมขอกราบเรียนถามเสียบัดนี้ว่า อนาคตจะมีเหตุเพศภัยต่าง ๆ เกยวแก่บ้านเมืองและพระศาสนาบ้างไหม?”

ท่านภิกษุคอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า จงฟังโศลกของฉันท

“สืบสองศตวรรษ

ธรรมจากแผ่นดิน

โพธิสัตว์สุวรรณภูมิ

คอกบัวบานสะพรั่ง.”

ท่านภิกษุ ช่งทง ต๋หุย และ ซอเจ็ง พอได้ฟังโศลกนั้นจบลง ก็ยกมือขึ้น สาธุ! แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าจะขอติดตามโพธิสัตว์ไปเกิดสุวรรณภูมิ เพื่อสนับสนุนการเผยแผ่พุทธธรรมให้แพร่หลายไปทั่วโลกด้วยคนเถิด

การจาริกไปยังแดนต่าง ๆ ของภิกษุทั้งสี่ท่าน ได้ถือคติพจน์ในชีวิตประจำวันไว้ ๑๒ ข้อ

(๑) ให้พิจารณาว่าของนี้ได้มาอย่างไร? เหมาะสมแก่หน้าที่หรือไม่?

(๒) เมื่อรับไว้แล้ว ความดีจะเสียไปหรือไม่?

(๓) ถ้ารับไว้ ความชั่วจะมาสู่ตัวหรือไม่ ?

(๔) ของนี้ ถ้าบริโภคแล้ว จะเกิดประโยชน์แก่ร่างกายหรือไม่ ?

(๕) เมื่อบริโภคแล้ว จะเกิดปัญญาหรือไม่ ?

(๖) อย่า ได้สะสม

(๗) อย่า เอามาผูกพัน

(๘) อย่า เอามาปรุงแต่ง

(๙) อย่า นิยมของคู่ “จงนิยมแต่ความเป็นหนึ่ง
แต่อย่างเดียว”

(๑๐) สัญญาที่ผ่านมา ให้ผ่านไปโดยเร็วที่สุด

(๑๑) จงสำรวจแต่ตัวเราเอง อย่าเที่ยวไปค้นหา
ความผิดของผู้อื่น

(๑๒) จนแล้วอาช ไม่ใช้เซ็น

ภิกษุทั้งหลาย ได้จาริกไปตามแดนต่างๆ ในระหว่างทางมี
อุบาสกผู้หนึ่งมาถามปัญหาธรรมว่า

“ความหมายของพระโพธิสัตว์นั้น มีอย่างไร ?”

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า “พระโพธิสัตว์นั้นมี ๒ ประ

เภท คือ อริยโพธิสัตว์ กับ ปถวนโพธิสัตว์

ประเภทแรก อริยโพธิสัตว์นั้น เป็นบุคคลที่มี กาย วาจา

ใจ และศีลวินัยบริสุทธ^๕ เป็นพระอริยเจ้า เป็นเนืองนาบุญของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลายโดยแท้จริง ท่านมีมหาปณิธาน ๔ ข้อ คือ

(๑) สรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องช่วยปลดเปลื้องให้เขาพ้นทุกข์

(๒) กิเลสทั้งหลายอันไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องละทิ้งและพยายามทำลายให้หมดไป และปรารถนาที่จะให้สรรพสัตว์ทำลายกิเลสเหล่านั้นด้วย

(๓) พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันกว้างขวาง เราจะต้องเรียนรู้และทำการศึกษาปฏิบัติให้หมด

(๔) พุทธภูมิอันสูงสุด เราจะต้องบรรลุถึงให้ได้

ส่วนประเภทหลัง ปุณฺชนโพธิสัตว์นั้น คือ ฌราวาสผู้ครองเรือน หรือแบกโลกอยู่ ก็ปฏิบัติได้เหมือนกัน คือผู้ที่มีดวงจิตคิดปฏิรูป ศีลธรรมความดีงาม สนับสนุนการเผยแผ่พระศาสนาให้แพร่หลายไม่ทางตรงก็ทางอ้อมด้วย กาย วาจา ใจ บริสุทธ^๕นี้แหละ เรียกว่าปุณฺชนโพธิสัตว์ มันต่างกันอยู่ที่ว่า อริยโพธิสัตว์นั้น “อุปมาเหมือนกับดอกบัวปลุกกลงไปในดินที่มน้ำ”

ส่วนปุณฺชนโพธิสัตว์นั้น “อุปมาเหมือนกับปลุกดอกบัวลงไปในกองเพลิง”

มีอุปาสิกาอีกท่านหนึ่งถามว่า “มีชาวพุทธทั่วไปทำบุญกุศลอะไรแล้ว มักจะตั้งจิตปรารถนาจะไปเกิดตามที่ตนต้องการนั้น มันจะเป็นไปได้ไหม?”

ท่านภิกษุคอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า “จิตเกิด รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด จิตดับ รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ ท่านจงอย่าคิดว่า มีความคดขนาบมาเพียงแวงเท่านั้น นั่นแหละในชาติใดชาติหนึ่ง ท่านก็จะได้ทำตามความคิดเพียงแวงเดียวเท่านั้น ฉะนั้นจงระวังความนึกคิดไว้ให้มากๆ จะคิดอะไรก็ขอให้มุ่งไปแต่ทางบุญ ทางกุศล ปลอดภัยไว้ก่อนเป็นดี จงอย่าประมาทความคิดที่เกิดขึ้นเพียงแวงเดียวเล่นๆ เท่านั้น”

มีเศรษฐีท่านหนึ่ง เรียนถามว่า “ผมได้กระทำความดีไว้มากมายแต่ไม่ได้ดีสมใจหวังสักที ฉะนั้น หลักธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” นั้น ผมสงสัยว่าจะไม่เป็นความจริงเสียแล้วครับ!”

ท่านภิกษุคอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า ถูกแล้ว! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” นั้นไม่ผิด คือการทำดี “มันก็อยู่ในตัวแล้วขณะที่ทำ” ส่วนการทำช่วนั้น “มันก็ช่วนอยู่ในตัวแล้วขณะที่ทำ” อุปมาได้ดังท่านเศรษฐีได้ทำความดีไว้มากมายหนึ่งแสนชั่ง มันก็เสร็จเรียบร้อยในตัวแล้ว ขณะที่ท่านทำ ทนถ้ำท่านทำความชั่วไว้มากมายหนึ่งแสนชั่ง ท่านก็เป็นคนช่วนหนึ่งแสนชั่ง มันเป็นคนช่วนมาแล้ว เสร็จอยู่ในตัวโดยเรียบร้อยแล้ว

ท่านเศรษฐี พอฟังธรรมข้อนี้แล้วก็เกิดศรัทธาในพุทธธรรม เป็นอย่างมาก จึงได้เรียนถามต่อไปอีกว่า “ผมรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมานานแล้ว เพราะชาวบ้านทั่วไปเขากล่าวหาว่าผมเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่เคยทำบุญ ไม่มีเมตตาจิตต่อเพื่อนมนุษย์เลย เก็บค่าเช่านา ค่าเช่าบ้าน ขูดเลือดขูดเนื้อ คนยากคนจนเกินกว่าเหตุ ส่วนผมนั้นคิดว่าผมมีบ้าน มีนา ให้เขาเช่าแล้ว ก็เป็นการทำบุญและมีเมตตาจิตอยู่แล้ว การกระทำเช่นนั้น ยังมีใช่เป็นบุญอีกหรือ? ผมกลุ้มอกกลุ้มใจ ด้วยการถูกชาวบ้านเขากล่าวหา ซึ่งไม่เป็นความยุติธรรม เป็นอย่างนั้นครับ! พระคุณเจ้า”

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ตอบว่า “เดี๋ยวก่อน ท่านเศรษฐี ท่านเคยสละเงินทำบุญสร้างถนนหนทาง ขุดบ่อน้ำ เก็บศพไม่มีญาติ สร้างวัด เอาข้าวที่ได้มาจากการเก็บค่าเช่านา ออกแจกเป็นทานในยามที่บ้านเมืองเกิดทพิภิกขภัยบ้างหรือเปล่า?”

ท่านเศรษฐีตอบว่า “เปล่า! ไม่เคยเลยครับ!”

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ พูดว่า “ขอให้ท่านเศรษฐี จงสนใจพิจารณาคำพูดดังที่ชาวบ้านเขากล่าวหานั่นดูบ้าง เพื่อจะเป็นประโยชน์ในภพหน้าต่อไป

ท่านเศรษฐี จะมึนสาส์กหมิ่นไร ท่านก็กินข้าววันละสามมื้อ มีบ้านสักพันหลัง กลางคนท่านกินนอนเตียงยาวเพียง ๘ ศอก ทหลุมฝังศพของท่านนั้น จะบรรจุแต่ซากที่เน่าเปื่อย อันไม่จริงยังย่นอะไรเลย อันเป็นที่สุดของมนุษย์ทุกรูป

ทุกนามจะหนีไปไม่พ้น ฟัง-พบ-เพียร-พัก-พลาด คำ ๕ คำนี้
ขอให้ท่านเศรษฐีจงนำไปคิดตรองดูที่เถิด

ท่านเศรษฐีแห่งแขวงมณฑลโอ้วปัก พอได้ฟังจบลงแล้วก็เกิด
ความสว่างไสวในพุทธธรรมขึ้นมาทันที หลังจากนั้นท่านได้เป็นผู้สนับสนุน
การเผยแผ่ “นิกายเซ็น (สุญญตา)” ให้แพร่หลายไปอีก
มากมาย

จากนั้น ท่านภิกษุทั้งสี่ท่านก็จาริกต่อไป ได้มาถึงที่วัดกัมจฺยีย
ท่านเจ้าอาวาสเห็นว่าท่านพระเซ็นมาจากโซกาย ท่านจึงต้อนรับเป็น
อย่างดี แล้วพูดขึ้นว่า “ในห้องกุฏินี้ มันร้อนอบอ้าว ขอนิมนต์ท่าน
ออกไปสนทนากันข้างนอก อากาศเย็นสบายดีกว่า” ท่านภิกษุ
ดอกบัวพั่นน้ำ ตอบไปว่า “อากาศนั้นมันยังไม่ร้อนเท่าสิ่งที่สิ่ง
เกาะอยู่ในจิตใจของท่านเจ้าอาวาส”

ท่านเจ้าอาวาส สะอึก นิ่ง! มองหน้าท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ
แล้วตอบว่า ถูกแล้ว! ถูกแล้ว! ท่านทำให้ฉันสว่างขึ้น
มาก ทุกวันนี้นั้น ฉันปวดหัวเรื่องการเป็นเจ้าอาวาส ปกครองภิกษุ
สามเณรเป็นจำนวนมาก ไม่มีวันที่จะสงบจิตใจได้เลย ฉันก็คิดว่า
กระทำไปโดยดีตามวิสัยของสมณทุกอย่างแล้ว แต่ก็ไม่วินิจฉัย
ถูกชาวบ้านเขาครหาไปต่างๆ นานา บางวันต้องหลบหนีขึ้นไปหามุม
สงบอยู่บนยอดเขา วันนั้นได้พบท่านนับว่าเป็นโชคดี ขอให้ท่านช่วย
กรุณาแนะแนวทางแก้ปัญหานั้นที่มันเกาะสิ่งอยู่ในจิตใจฉันด้วยเถิด

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ พูกว่า ขอให้ท่านจงตั้งใจ
ฟังโคลกของฉันไว้ให้ดี

“มนุษย์มีปาก ย่อมพูด คนมีหู ย่อมฟัง
สองมือจะปิดหูปิดตาคนทั้งเมือง ย่อมไม่มิด
คนโง่มีหัวหลบหลักปรากฏการณ์ต่าง ๆ
ไม่หลบหลักจากความคิดปรุงแต่ง
ส่วนคนฉลาดย่อมหลบหลักความคิดปรุงแต่ง
และไม่จำเป็นต้องหลบหลักปรากฏการณ์.”

พอได้ฟังโคลกจบลงแล้ว ท่านเจ้าอาวาสก็เกิดความสว่างไสว
ในพุทธธรรมขึ้นมาทันที จึงเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในคำสอนตาม
แบบนิกายเซ็น (สุญญตา) เป็นอย่างยิ่ง ได้เรียกประชุมสานุศิษย์
หมดทั้งวัด แล้วอาราธนาท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำแสดงธรรมในที่
ประชุมสงฆ์.

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ได้แสดงธรรมในที่ประชุม ดังต่อไปนี้:-

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย

วันนี้ เราได้มาร่วมสนทนาธรรมพร้อม ๆ กัน ณ ที่นี้ เป็น
เรื่องที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายนัก มันต้องอาศัยบุญบารมีเหตุปัจจัยต่างๆ ที่
ปรุงแต่งกันไว้ส่วนดีแล้ว พวกเราจึงจะมานั่งอยู่สถานที่เช่นนี้ได้ ขอให้

ท่านทั้งหลายลองคิดดูที่ว่า มนุษย์อีกเป็นจำนวนมากหลายในโลกนี้
บางคนต้องทำมาหาเลี้ยงชีพและแบกโลก บ้างไม่เคยบวชและฟัง
ธรรมเลย ถึงแม้จะมีบางท่านอยากจะบวช อยากจะได้ฟังธรรม แต่
โอกาสมีอันวายให้เสียเป็นจำนวนมาก ฉะนั้นเราเกิดมาในชาติหนึ่งๆ
ถ้าได้มีโอกาสฟังธรรมบ้างแล้วก็นับว่าเป็นโชคอย่างยิ่งมหาศาล มันจะ
ส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงทิศทางของสังสารวัฏที่เราทีเดียว ฉะนั้นขอให้
ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังธรรมที่ฉันจะกล่าวต่อไปนี้

เพื่อนผู้ร่วมการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลาย สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสว่า จิตเดิมแท้ของมนุษย์นั้น เป็น
พุทธะมีลักษณะเหมือนความว่าง แต่ความว่างก็มีใช้ธรรมะ
ธรรมะก็มีใช้ความว่าง ทุกๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้มีธาตุของความเป็น
พุทธะ อยู่ในตัวมาแล้วโดยสมบูรณ์ มิได้หยิ่งหย่อนกว่ากันเลยแม้
แต่น้อย แต่ทำไมแม้เราจะพยายามอยู่สักเท่าไรก็ไม่ได้บรรลุความเป็น
พุทธะบุคคลสักทีด้วยเล่า ? ข้อนั้นเพราะพวกเราเกิด ๆ ตาย ๆ
แต่ละคนมีสังสารวัฏอันยืดยาวมาจนไม่สามารถที่จะคำนวณได้ว่า เรา
เกิดมาแล้วกี่ชาติ ตายมาแล้วกี่ครั้ง ทนเราเกิดมาแต่ละชาติ ค่อย ๆ
พัฒนาชีวิตและสร้างสม กิเลส ตัณหา อุปาทาน ไว้แต่ละ
ชาติ ๆ จนพอกพูนเคลือบหนาขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีวันที่จะสลัดให้หลุดเบา
บางลงไปได้สักชาติหนึ่งเลย ฉะนั้นในเมื่อ กิเลส ตัณหา อุปาทาน
มีแต่จะเคลือบให้หนาขึ้นทุก ๆ วัน แล้วเราจะบรรลุความเป็น พุทธะ

ได้อย่างไรกัน? เพราะคำว่า “พุทธะ” นั้น แปลว่า หมกกิเลส
 ตัณหา อุปาทาน นั้นมันอยู่ตรงจุดนั่นเอง

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย คงจะพอรู้แล้วว่า ความเป็นมาแต่
 ดั้งเดิมมันเป็นเช่นไร ทนถ้าวรณกลับไปพูดกันว่า ถ้าเราจะต้อง
 การความเป็นพุทธะโดยฉับพลันแล้ว เราจะต้องพยายามหาวิธีทำลาย
 สิ่งที่มีเคลือบอบบับความเป็นพุทธะนั้นออกเสีย โดยฉับพลันเช่นคน
 ถ้าเราทำลายได้น้อยก็เป็นพุทธะน้อย ถ้าเราทำลายมันได้มากก็เป็น
 พุทธะมาก ถ้าเราสลัดทิ้งได้หมดก็เป็นพุทธะที่สมบูรณ์
 ตรงนั่นเอง มิใช่อยู่ที่กรรมกร พระคัมภีร์นั้นมิใช่เพื่อเป็น

ประโยชน์เหมือนแผนที่ สำหรับบอกทิศทางให้มันสะดวกง่ายขึ้นเท่า
 นั้น ทจริงแล้วทางสำหรับให้เป็นพุทธะนั้น มีติดตัวมาแล้วแต่
 เกิด แต่พวกเรามองข้ามไปเสียหมดไม่สนใจกันเองต่างหาก จึงต้อง
 เทียวไปค้นหาพุทธะกันทั่วเมือง แท้ที่จริงมันอยู่แค่จมูกของเราทุก ๆ
 คน มันติดตามเรามาทุกชาติทุกภพแล้ว “พุทธะ” มีให้เรา
 ฟรี ๆ อยู่แล้ว โดยมีต้องลงทุนเลย ตรงกันข้ามกับสวรรค์ ท่าน
 จะต้องลงทุนทำบุญจึงจะได้ไปเกิด ส่วนนรกนั้นเล่า ท่านก็ต้องลงทุน
 ทำบาป ท่านจึงจะได้ไปตกนรก แต่ทางพุทธะนั้นมิใช่ให้เปล่า ๆ มีต้อง
 ลงทุนกันมากมายเหมือนสวรรค์และนรกเลย

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ขอให้ท่านคิดตรองดูที่ว่า จริงหรือ
 ไม่ มันอยู่ที่พวกเราไม่เอาตนเองต่างหากมิใช่หรือ? แล้วยังซ้ำร้ายยิ่ง
 ขึ้นไปกว่านั้นอีก มีบางคนทีโง่เขลาเทียวไปโง่จรรยาว่า พุทธะนั้น ไม่มี

ทางจะไปได้เลย คนพวกนี้ตัวเองตกอยู่ในหลุมของอวิชชาแล้ว ยังจะ
 ดึงให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายหลงติดตามไปอีกด้วย ซึ่งพวกเขานี้มิได้ให้
 ความยุติธรรม แก่ทางเป็นพุทธะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงชบอ
 ทางนั้นไว้อย่าง

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย มีคฤหัสถ์และบรรพชิตเป็นจำนวน
 มากที่สวดออกนามพระอมิตายะ และตั้งอธิษฐานจิตขอให้ได้ไป
 เกิดในดินแดนบริสุทธิ์ คือ สวรรค์สุขาวดี ทางทิศตะวันตก ท่านทั้ง
 หลาย ถ้าท่านพบดินแดนบริสุทธิ์ในตัวเองเสียแต่ชาตินี้ให้ทันตาเห็น
 แล้ว มันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอยไปจนถึงชาติหน้า เสียเวลาการ
 คอย เสียเวลาการเดินทางไปโดยไร้ประโยชน์ เมืองสุขาวดีนั้น มัน
 ยังอยู่ไกลมาก เมืองสวรรค์ที่อยู่ใกล้ๆ ท่านนั้นก็มิ ฉะนั้นจะยกมาวาง
 ไว้ให้ท่านทั้งหลายเห็น ถ้าท่านอยากจะอยู่ก็จงรับไว้และปฏิบัติตามเถิด

ท่านทั้งหลาย เนื้อกายของเรานี้เป็นนครแห่งหนึ่ง ตา หู จมูก
 ลิ้น ของเราเป็นประตูเมือง ประตูนอกมีห้าประตู ประตูในมีหนึ่งประตู
 ได้แก่อำนาจปรุงแต่งสำหรับคิดนึก ใจนั้นเป็นแผ่นดิน จิตเดิมแท้
 เป็นเจ้าแผ่นดิน ซึ่งอาศัยอยู่ในมณฑลแห่งใจ ถ้าจิตเดิมแท้อยู่ข้างใน
 ก็แปลว่าเจ้าแผ่นดินยังอยู่ แล้วกายและใจของเราก็อธิษฐานว่า ยังมีอยู่
 เมื่อจิตเดิมแท้ออกไปเสียแล้ว ก็ชื่อว่า เจ้าแผ่นดินไม่อยู่ กายและ
 ใจของเราก็อธิษฐานว่าสาปสูญไปแล้ว เราต้องปฏิบัติเพื่อความเป็นพุทธะ
 ในกายในจิตเดิมแท้และต้องไม่เสาะแสวงหาจิตเดิมแท้ในที่อื่น นอก
 จากตัวเราเอง ผู้ที่ตกความเขลาครอบงำมองไม่เห็นจิตเดิมแท้นั้นจัด
 เป็นคนสามัญ ผู้ที่หมกความสว่างมองเห็นจิตเดิมแท้ของตนเอง จัด

เป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ความเป็นคนมีเมตตากรุณา เป็นพระ
 อวโลกิเตศวร (คือ พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งในจำนวนโพธิสัตว์สององค์
 ในดินแดนบริสุทธิ์ทางทิศตะวันตก) การเพ่งในการไปรยทาน คือ
 พระมหาสถามะ (พระโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่ง ซึ่งคู่กัน) ความสามารถ
 ทำให้ชีวิตบริสุทธิ์ คือ องค์พระศากยมุนี (พระนามอีกพระนามหนึ่ง
 ของพระพุทธเจ้าองค์นี้) ความสม่ำเสมอคงที่และความตรงแน่ว คือ
 พระอมิตายะ ความคิดเรื่องตัวตน หรือเรื่องความมี ความเป็น คือ เขา
 พระสุมะร ในที่สามัญได้แก่มหาสมุทร กิเลส คือ ละลอกคลื่น
 ความชั่ว คือ มังกรร้าย ความเท็จ คือ ผีหลอ อารมณ์ภายนอกอันน่า
 เวียนหัว คือ สัตว์น้ำต่าง ๆ ความโลภและความโกรธ คือ โลกกันตนรก
 อวิชชาและความมัวเมา คือ สัตว์เดรัจฉานทั่วไป

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ถ้าท่านประพฤติตามกุศลกรรมบท
 ๑๐ ประการอย่างมั่นคง แดนสุขาวดีก็จะปรากฏแก่ท่านในที่นี้ เมื่อ
 ใดท่านขจัดความเห็นว่าตัวตนและความเห็นว่า เป็นนั่น เป็นนี่ ออก
 ไปเสียได้ เขาพระสุมะรก็จะหักค้อมำพังทลายลงมา เมื่อใดจิตไม่
 ย้อมด้วยความชั่วอีกต่อไป เมื่อนั้นน้ำในมหาสมุทร (แห่งสังสาระ)
 ก็เหือดแห้งไปสิ้น เมื่อท่านเป็นอิสระอยู่เหนือกิเลส เมื่อนั้นลูกคลื่น
 และละลอกทั้งหลายก็สงบลง เมื่อใดความชั่วร้ายไม่กล้าเผชิญหน้า
 ท่าน เมื่อนั้นปลาร้ายและมังกรร้ายก็ตายสิ้น

ภายในมณฑลแห่งจิตนั้นมีองค์ตถาคตแห่งความตรัสรู้ ซึ่ง
 ส่องแสงอันแรงกล้าออกมาทำความสว่างที่ประตูกายนอก ทงหกประตู

* กุศลกรรมบท ๑๐ นี้ มีอยู่ในหนังสืออนวโกวาท ผู้เรียบเรียง.

และควบคุมมันให้บริสุทธิ์ แสงนี้แรงมากพอที่จะทะลุผ่านสวรรค์ชั้น
กามาจรทงหก และเมื่อมันย้อนกลับเข้าภายในไปยังจิตเดิมแท้ มัน
จะขบธาตออันเป็นพิษทั้ง ๓ อย่างให้หมดไป และชำระล้างบาปชนิด
ที่จะทำให้เกิดกนกรก หรืออบายอย่างอื่น แล้วจะทำความสว่างไสวให้
เกิดแก่เราทั้งภายในและภายนอก จนกระทั่งเราไม่มีอะไรแตกต่างจาก
พวกที่เกิดในแดนบริสุทธิ์ทางทิศตะวันตกนั้น ถ้าหากว่าเราไม่ฝึกตัวเรา
เองให้สูงถึงขนาดนั้นแล้ว เราจะบรรลุถึงแดนบริสุทธิ์นั้นได้อย่างไรกัน?

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ผู้ใดอยากทำการปฏิบัติ (ทางจิต)
จะทำที่บ้านก็ได้ ไม่มีความจำเป็นสำหรับคนเหล่านั้นที่จะต้องอยู่ใน
สังฆาราม พวกที่ปฏิบัติตนอยู่กับบ้านนั้น อาจจะเปรียบกันได้กับชาว
บ้านทางทิศตะวันออกที่โอบุญ พวกที่อยู่ในสังฆารามแต่ละเลยต่อ
การปฏิบัตินั้น ไม่แตกต่างอะไรกันกับชาวบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันตก
แต่ใจบาป จิตบริสุทธิ์ได้เพียงใด มันก็เป็น “แดนบริสุทธิ์ทาง
ทิศตะวันตกกล่าวคือจิตเดิมแท้ของบุคคลนั่นเอง” เพียงนั้น

เมื่อได้ฟังธรรมเทศนาจบลงแล้ว ผู้ที่ได้มาร่วมประชุมเป็น
จำนวนมากเกิดความสว่างไสวปีติซาบซึ้ง.

ท่านภิกษุดอกบัวพั่นน้ำ ท่านตหย ท่านซ่งทง และ ขอแจ้ง
ได้ออกจาริกต่อไปจนถึงภูเขาวงม่วย (อิงบ้วยซัว) ได้นมัสการปูชนีย-
สถานต่างๆ อาทิเช่น ภาพฝาผนังศิลาจารึกชีวประวัติย่อของพระ
สังฆปริณายก ตั้งแต่ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ลงมาจนถึงพระสังฆปริ-
ณายกองค์ที่ ๖ คือ ท่านเว่ยหล่าง

* ถ้านับมาจากทางอินเดีย ท่านเว่ยหล่าง ท่านเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓๓

ภาพเหล่านี้ เป็นจิตรกรรมโบราณวัตถุอันล้ำค่า เขียนและแกะสลักด้วยฝีมืออันประณีตศิลป์ของ “โลชน” จิตรกรเอกแห่งราชสำนัก และได้จารึกเรื่องราวไว้เป็นประวัติศาสตร์ให้อนุชนรุ่นหลังทราบ ภาพนี้ยังสวยงามสดงดงามอยู่ในสภาพเรียบร้อยทุกประการ มีประชาชนจำนวนมากจากเมืองต่าง ๆ เดินทางเข้ามานมัสการ มีไม่เว้นแต่ละวันเลย.

ใครทำบุญเพียง “ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น” เล่มละ ๓ บาท ทางพุทธสมาคม ก็จะจารึกชื่อของท่านไว้ท้ายเล่มของหนังสือเวลาพิมพ์งวดต่อ ๆ ไป อย่าคิดว่า นิคหน้อยกุศลทานของท่านนี้ จะไปทั่วเมืองไทยเกือบทุกวัด และต่างประเทศอีกด้วย เสมือนท่านได้เป็นผู้สืบอายุดวงประทีปแห่งสัจธรรม

ต้องการจะสร้างกุศลเล่ม ส่งเงินมาร่วมทุนทาง बैंคไปรษณีย์ (จ่าย ป.ณ. บ่อมปราบ) สะดวกดี ท่านจงเขียน จ.ม. ก่อน แล้วนำเงินกับซองไปที่ไปรษณีย์ บอกเขาว่าจะขอ बैंค ส่งไปที่ พุทธสมาคมเข้าแก๊งเต็ง 231/1 ซอยปลุกจิต 2 ต. บ่อนไก่ พระนคร

นายธระ วงศ์โพธิ์พระ กรรมการผู้จัดการพิมพ์ธรรมทาน (ที่นี้มีพระภิกษุ สามเณร มาขอหนังสือพิมพ์แจกเกือบทุกวัน)

中土初祖菩提達磨大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านโพธิธรรมเถระ (ตักม้อโจ้วซือ)

พระสังฆปริณายกองค์ที่ ๑ (อี้ตโจ้ว)

“ △ ธรรมชาติแท้ของ จิต นั้น ถ้าเข้าใจซึ่มซาบแล้ว

△ คำพูดของมนุษย์ ไม่สามารถหว่านล้อม หรือ
เบื่กเผยมันได้

△ ความตรัสรู้ คือความไม่มีอะไรให้ใครต้องลุดถึง

△ และผู้ซึ่งได้ตรัสรู้ ก็ไม่พูด ว่าเขาารู้อะไร.”

△ โพธิธรรม.

คิลาคาริก โดย “ธีรทาส”

คิลาคาริกบนฝาผนังแผ่นที่ ๑

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๑
ท่านโพธิธรรมมหาเถระ (ตักม้อโจ้วช้อ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๑ (อิดโจ้ว) ประวัตติเดิมเป็นราช
โอรสองค์ที่ ๓ ของพระเจ้าแผ่นดินแคว้นคันธารราชฏูร์ (เฮียงจ้อว่ง)
ประเทศอินเดีย ได้ไปถวายตัวเป็นศิษย์แด่ท่านอาจารย์ “ปรัชญาตาระ
คือ พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒๓) ของนิกายเซ็น”

ท่านอาจารย์ปรัชญาตาระ ได้หยิบลูกแก้วให้ท่านโพธิธรรมดู
เป็นปริศนาธรรม ในทันทีที่ท่านโพธิธรรมก็เกิดแสงสว่างไสวบรรลุ
ธรรมที่ตนยังสงสัยทั้งหมด

ท่านอาจารย์ปรัชญาตาระ เห็นปัญญาบารมีของท่านโพธิธรรม
สูงมาก จึงถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าทั้งหมดให้ เพื่อสืบอายุพระพุทธศาสนานิกายเซ็น เป็นพระสังฆ
ปริณายกองค์ที่ ๒๔ สืบต่อไปแล้วท่านยังกล่าวโคลกให้ไว้อีกบทหนึ่งว่า

“จิตดุจดั่งพินดิน การปฏิบัติเหมือนหว่านพืช
เหตุมื่ออย่างไรผลก็เป็นอย่างนั้น
เมื่อผลสมบูรณ์แล้ว โพธิญาณก็ปรากฏ
เสมือนดอกบัวบานสะพรั่ง”

บัดนี้ท่านบรรลุลุทธิธรรมโดยสมบูรณ์ดีแล้ว บาตร-จีวร-สังฆาฏิ
 ธรรมะที่ถ่ายทอดด้วย จิต-ถึง-จิตนี้ เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ครั้งแรกพระธรรมได้ถ่ายทอดมาสู่

พระสังฆปริณายกองค์ที่ ๑	พระมหากัสสปะเถระ
” ๒	พระอานนท์เถระ
” ๓	พระอารยะ สันวล
” ๔	” อุปคุปต
” ๕	” ฐิตก
” ๖	” มินก
” ๗	” วสุมิตร
” ๘	” พุทธนันท์
” ๙	” พุทธมิตร
” ๑๐	” ปาสว
” ๑๑	” ปุณยยัสส
” ๑๒	พระโพธิสัตว์ อัสวโหมส
” ๑๓	พระอารยะ กปิมล
” ๑๔	พระโพธิสัตว์ นการชน
” ๑๕	พระอารยะ คนเทว
” ๑๖	” ราชุลต
” ๑๗	” สังฆนันท์
” ๑๘	” สังฆยัสส
” ๑๙	” กุมารต

พระสังฆปริณายกองค์ที่ ๒๐	พระอารยะ	ขยต
” ๒๑	”	วสุพันธ์ุ
” ๒๒	”	มนุร
” ๒๓	”	ฮักเลนยสัส
” ๒๔	”	สินห
” ๒๕	”	วลือสิต
” ๒๖	”	ปุนยมิตร

แล้วได้ถ่ายทอดมาสู่ฉันเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๒๓ (พระ
อารยะปรัชญาตาระ) สืบอายุพระพุทธศาสนา บาตร-จีวร-สังฆาฏิ
-ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บัดนี้ ฉันได้ถ่ายทอดให้ท่านเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่
๒๔ ต่อจากฉันเพื่อสืบอายุพระพุทธศาสนา (สัพพัญญูตา) โดยเรียบ
ร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไปเป็นสิทธิ์หน้าที่ของท่านที่จะทำให้แพร่หลายไป
ทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ และคัดเลือกศิษย์ที่บรรลุนิพพาน หรือมี
ความรู้ทางธรรมะที่มั่นคงแล้ว รับทอดสืบอายุ บาตร-จีวร-สังฆาฏิ-
พระธรรมอย่าให้ขาดตอนลงไปได้ ท่านควรจะไปทำการเผยแผ่ พระ
ธรรม (สัพพัญญูตา) ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน ๓๑ ประเทศจีน
ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ได้ลงเรือมาถึงเมืองกว้างตั้ง สมัย
ราชวงศ์เหลียงบูต (ประมาณ พ.ศ. ๑๐๖๗) ฉะนั้น ทางจีนเริ่มนับท่าน
โพธิธรรมมหาเถระเป็นองค์ที่ ๑)

ท่านข้าหลวงขอ เชียวจิง จึงแจ้งข่าวนี้ไปยังราชสำนักพระเจ้า
เหลียงบูต พระเจ้าเหลียงบูตพอได้ทรงทราบข่าวนี้ ก็พอพระทัยมากจึง
ได้มีพระกระแสรับสั่งให้อาราธนาท่านโพธิธรรมมหาเถระเข้าเฝ้าทันที

พระเจ้าเหลียงบูตี ได้ถามท่านโพธิธรรมมหาเถระว่า “ข้าพเจ้าได้ก่อสร้างพระวิหาร อนุญาตให้คนบวช ไปรยทาน และถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสงฆ์ ในรัชกาลของพระองค์เป็นจำนวนมาก จะได้รับกุศลอะไรบ้างไหม?”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ตอบว่า “การกระทำเช่นนั้น ไม่เป็นทางนำมาซึ่งกุศลแต่อย่างใดเลย เป็นเพียงเทวสมบัติเท่านั้น กุศลที่แท้จริงนั้น คือ ความรู้แจ้งทางจิตใจ”

พระเจ้าเหลียงบูตี ถามอีกว่า “อริยสัจ คือ อะไร?”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ตอบว่า “ไม่มี”

พระเจ้าเหลียงบูตี ถามอีกว่า “ต่อหน้าข้าพเจ้าน คือ ใคร?”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ตอบว่า “ไม่รู้จัก”

พระเจ้าเหลียงบูตี ฟังคำตอบนั้นแล้ว ก็ไม่ค่อยพอใจพระทัย

ท่านโพธิธรรมมหาเถระเห็นว่า พระเจ้าเหลียงบูตี ยังไม่เข้าใจความหมายของท่าน จึงจากไป.

พระเจ้าเหลียงบูตี มีความรู้ทางพระพุทธศาสนาเพียงขั้นโลกียธรรมเท่านั้นเอง.

ผู้เรียบเรียง.

พอพ้นจากเมืองไปแล้ว พระเจ้าเหลียงบูต จึงถามท่าน
 ธรรมจารย์ ปอจเซียงซอ คือ พระเถระผู้ทรงคุณพระไตรปิฎก ว่า
 “ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ได้พบแบบน จะถูกหรือ?”

ท่านธรรมจารย์ ปอจเซียงซอ ตอบว่า “ท่านโพธิธรรมมหา
 เถระนั้น คือ พระกวนอิมโพธิสัตว์อวตารมาทีเดียว”

พระเจ้าเหลียงบูต พอได้ยินคำเช่นนั้น จึงคิดจะให้ทหารออกไป
 อารธนาท่านโพธิธรรมมหาเถระ กลับมา

ฝ่ายท่านธรรมจารย์ ปอจเซียงซอ ได้ทูลต่อไปอีกว่า “ไม่ต้อง
 ไปตามพระเถระองค์นี้ ต่อให้ยกทัพไปแสนคน ท่านก็ไม่ยอมกลับ
 มา”

จากนั้น ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ก็เดินทางมายังวัดแห่งหนึ่ง
 เห็นภิกษุองค์หนึ่ง กำลังแสดงธรรมเทศนาสอนสาธุชนเป็นจำนวน
 มาก ท่านโพธิธรรมมหาเถระ จึงแวะเข้าไปนั่งฟังอยู่ตรงแถวหลังสุด
 นั่งฟังดูคำอธิบาย ตรงไหนถูก กยม แล้วผงกหน้า
 หน่อยๆ ตรงไหนอธิบายผิดท่านก็ส่ายหน้า

ฝ่าย ท่านเจ้าอาวาส ชื่อชิ่งกวง ผู้ซึ่งกำลังแสดงธรรมอยู่บน
 ธรรมาสน์ เมื่อดูเห็นภิกษุชาวอินเดียมุขยาว ย่นอกมานอกปาก
 สองซีก แสดงกิริยาเช่นนั้น จึงคิดในใจว่า ขอให้เทศน์จบเสียก่อน
 จะถอนเชวพระแจกองออกมาให้สาธุชนดู

พอเทศน์จบ ท่านจึงใช้เณรให้ยกน้ำชาไปถวายพระแจกองค้
 ที่นั่งอยู่สุดแถวนั้น

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ในเมื่อมีเณรยกน้ำชามาถวาย ท่านก็
รับประเคนแล้วยกขึ้นมาดื่ม เสร็จแล้วจึงถอนเชียวของท่านออกมา
๒ เชียว ใส่ถ้วยน้ำชาคืนเณรไป แล้วท่านก็ออกจากวัดนั้นไปทันที

ฝ่ายเณรก็นึกแปลกใจ! จึงนำเชียวทั้งสองนี้กลับไปให้ท่าน
เจ้าอาวาสดู พอท่านได้เห็นเชียวทั้งสองซึ่งเข้าเท่านั้น ก็นึกเอะใจ!
นเพียงแต่เรามีความนึกคิดในใจเท่านั้น พระแขกองค์
๘๖๖๘
กรูหนท

จึงมองออกไป แต่ก็ไม่เห็นพระแขกเสียแล้ว จึงสั่งให้สา-
นุศิษย์ทุกคนช่วยกันออกตามหาว่าไปทางไหน? ได้ตามไปจนพบท่าน
พระแขกยืนอยู่ริมแม่น้ำ ท่านซึ่งกวง ก็รีบเดินเข้าไป จวนจะถึงตัว
ท่านอยู่แล้ว พระแขกองค์นั้นก็ถอนต้นหญ้าออกมาต้นหนึ่ง แล้วโยน
ต้นหญ้าทิ้งไปในแม่น้ำที่กำลังไหลเชี่ยว แล้วท่านก็กระโดดลงไปยืน
ลอยอยู่ได้บนต้นหญ้าเล็ก ๆ นั้น ฝ่ายท่านซึ่งกวง กราบลงไปที่ริม
แม่น้ำนั้น ร้องขอมาโทษ ขออาราธนาท่านกลับมา ท่านพระแขกก็
ยิ้ม ๆ แล้วกวักมือทำท่าว่า ให้กระโดดตามท่านลงไป

ท่านซึ่งกวงนั้น มีความศรัทธาอย่างสูงขึ้นไป แต่ว่ายังไม่เป็น จึง
ไม่กล้ากระโดดตามลงไป เพียงได้แต่ยกมือไหว้ ขอร้องให้กลับมา
เท่านั้น ร้องไปเถิด! พระแขกก็เฉย ๆ ได้แต่กวักมืออยู่อย่างเดียว

มียายแก่คนหนึ่ง กำลังถือมัดต้นปอเดินมา แกเห็นเข้าก็ให้
กระโดดตามเขาไป ท่านซึ่งกวงบอกว่ายังไม่เป็น ยายแก่คนนั้นว่า

กลัวตายหรือ ? ทำไมเขาจึงไม่กลัวตาย ว่าแล้วยายแก่คนนั้นก็บอกว่า
ฉันจะให้มัดปอน

ท่านซึ่งกง ก็รับมัดปอนจากยายแก่คนนั้น แล้วตัดสินใจโยน
มัดปอนลงไปในน้ำ แล้วกระโดดตามไปอีกด้วย จากนั้นก็หายตัวไปกับ
ท่านพระแขก คือ พระโพธิธรรมมหาเถระ ท่านทั้งสองเดินทางไปยัง
ภูเขาชงชัว พักอยู่ที่วัดเซียวลิมย์ ท่านพระโพธิธรรมมหาเถระ นั้น
สมาธิอยู่ถึง ๕ ปี ท่านซึ่งกงที่กระโดดน้ำติดตามไป ก็คอยเฝ้าปรน
นิบัติท่านอาจารย์อยู่ไม่ยอมไปไหน

มาคืนหนึ่ง หิมะตกหนัก ท่านยืนคอยเฝ้าท่านอาจารย์อยู่จน
หิมะตกมาก หนาท่วมสูงแค่หัวเข่า

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ จึงถามว่า “ท่านมายืนตากหิมะอยู่ที่นี่
เพื่อประสงค์อะไร ?”

ท่านซึ่งกง น้ำตาไหลซึมออกมา แล้วพูดว่า “จะมาขอเรียน
ธรรมจากท่านอาจารย์ครับ !”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ พูดว่า “ธรรมะนั้นจะเรียนหรือสอน
ให้กันไม่ได้ง่าย ๆ ท่านมีความศรัทธาอยู่แค่ไหน ?”

ท่านซึ่งกง พอได้ยินท่านอาจารย์พูดเช่นนั้นแล้ว จึงหัน
หลังกลับไป หยิบมัดขนมาพันลงไปกับแขนซ้ายจนขาดออกมา แล้ว
นำเอาแขนนั้นไปถวายบูชาท่านอาจารย์ เพื่อให้ท่านเห็นว่ามีความศรัทธาสูง
ถึงเพียงนี้

ท่านโพธิธรรมมหาเถระเห็นท่านซึ่งกง “ปลงสังขารตก”

มีความศรัทธาในธรรมะมากกว่าชีวิต แล้วจึงพูดว่า ท่านอยากจะเรียนธรรมะอะไรหรือ ?

ท่านซึ่งกงว บอกว่า “จิตของผมนั้นไม่สงบ” ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยทำให้สงบที่

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ตอบว่า ท่าน “จงเอาจิตออกมาซิ ! ฉันจะทำให้มันสงบ”

ท่านซึ่งกงว นิ่งคิออยู่สักครู่หนึ่ง แล้วก็ตอบท่านอาจารย์ว่า “ผมหาจิตไม่พบ” ครับ !

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ตอบว่า “ฉันได้ทำจิตของท่านสงบแล้ว”

ท่านซึ่งกงว ก็เกิดความสุขสว่างไสว บรรลุธรรม (สุญญตา) ทันที

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ จึงได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แก่ท่านซึ่งกงวแล้วเปลี่ยนชื่อให้ใหม่จาก ซึ่งกงว เป็น หุ้ยค้อ

ท่านพูดอีกว่า จากนั้นเป็นต้นไป ท่านหุ้ยค้อ เป็นพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒* ของนิกายเซ็นสืบต่อไป และยังได้กล่าวโคลกให้ไว้ว่า

* ถ้านับมาจากอินเดีย ท่านหุ้ยค้อ เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๒๙

“จุดประสงค์ในการมาดินแดนนี้
ก็เพื่อจะถ่ายทอดธรรมะ สำหรับปลดปล่อยสัตว์
ที่ยังถูกครอบงำไว้ด้วยความหลงผิด
เมื่อมกลบครบบ้างกลับ ดอกไม้นั้นก็สมบูรณ์
หลังจากนั้นไป ผลจะปรากฏขึ้นเองตามธรรมชาติ”

จากนั้นได้เดินทางต่อไปกับศิษย์ พักอยู่ ณ วัดไชยเชยย์ เมือง
อุ้มง ไกลวันจะมรณภาพ ได้ประชุมสานุศิษย์เพื่อจะสอบดูว่า
บรรดาศิษย์ต่าง ๆ ที่สอนไว้ที่นี่ ใครจะรู้อะไรก็มากน้อยกว่ากัน จึงได้
ถามในที่ประชุมทำนองสอบได้ว่า “ธรรมะที่แท้จริงนั้นคืออะไร”

ศิษย์ชั้นอาวุโสท่านหนึ่ง ยืนขึ้นตอบว่า “ไอ้ที่อยู่เหนือการ
ยอมรับและเหนือการปฏิเสธนั่นแหละ ! คือธรรมะที่แท้
จริง”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระจึงพูดว่า “เอ้า ! ถูก ! แก่ได้หนึ่ง
ของฉันทไป”

มีภิกษุรูปหนึ่ง ยืนขึ้นแล้วตอบว่า “สิ่งที่เห็นตรงเดี๋ยว
แล้วเป็นเห็นหมด เห็นตลอดกาล นั่นแหละ คือ ธรรมะที่
แท้จริง”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ พูดว่า “เอ้า! ถูก! แกได้เนื้อของ
ฉันไป”

ศิษย์คนที่สาม ยืนขึ้นตอบว่า “ทำไมมีอะไรนั้นแหละ
คือ ธรรมะ”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ พูดว่า “เอ้า! ถูก! แกได้กระดูก
ของฉันไป”

ศิษย์อีกคนหนึ่งเป็นศิษย์ก้นกุฎียืนขึ้น “หุบปากนึ่ง แล้ว
ยังเหม้มลักเข้าไป” ซึ่งแสดงว่านึ่งอย่างที่สุด เป็นการแสดงแก่
อาจารย์ว่า “นั่นแหละ คือ ธรรมะ”

ท่านโพธิธรรมมหาเถระ พูดว่า “เอ้า! ถูก! แกได้เชื้อใน
กระดูกของฉันไป”

เมื่อท่านอายุครบ ๑๕๐ ปี ท่านได้ประชุมสานุศิษย์แล้วนั่ง
สมาธินิพพาน พระศพท่านได้บรรจุไว้ในเจดีย์ชื่อ “โคกงวง” บน
ภูเขาอิงยอชัว พระเจ้าเหลียงบูต ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้ภายหลัง
นามว่า “อิกักไต้ซือ”

ก่อนนิพพาน ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมด
ให้แก่ศิษย์ชื่อ “เว่ยโห” (แต่จีวอ่านเป็น หุ่ยค้อ).

一祖慧可大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านเว่ยโฮ (แต่จิ๋วอ่านเป็น หุ่ยค้อ)
เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๒ (ยี่โจ้ว)

“๖๔, ๖๕, ๖๖
ศัตรุน่ากลัวที่สุดนั้น
ไม่ใช่ลัทธิการเมือง
ระบอบไหน ไม่ใช่ใคร
นอกจากตัวเรา พวกเรา
นี่เอง!”

พุทธทาสภิกขุ

พุทธทาสภิกขุ

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ ๒

ชีวประวัติพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒ ท่านเว่ยโห (ห่วยค้อ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒ (ยี่โจ้ว) เกิด ณ เมืองบูล้อ แซ่ก
ขณะเกิดมีรัศมีแสงสว่างขึ้นมาหมดทั้งบ้าน บิดาจึงตั้งชื่อให้ว่า “ซ่ง
กวง” สมัยเป็นเด็กชอบนั่งแต่สมาธิ สามารถอ่านกาพย์กลอน โคลง
ฉันท์วรรณคดีโบราณ บรรยายพระไตรปิฎกได้อย่างแตกฉาน ตั้งแต่
เป็นสามเณร

ภายหลังได้ติดตามท่านโพธิธรรมมหาเถระภิกษุชาวอินเดียนไป
อยู่ที่วัดเชียวลิมยี่

วีระกรรมอันยิ่งใหญ่ของท่านก็คือ “ตัดแขนซ้ายบูชาพระธรรม
ปลงสังขารตก รักธรรมะมากกว่าชีวิต”

พอบรรลุนิพพานแล้ว ท่านโพธิธรรมมหาเถระ ได้เปลี่ยนชื่อให้
เสียใหม่ จากซ่งกวง มาเป็น เว่ยโห (แต่โจ้ว อ่านเป็น ห่วยค้อ) และ
ได้รับการถ่ายทอด บัตร จั๋ว สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมด ของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า จากท่านอาจารย์ โพธิธรรมมหาเถระ ให้เป็นพระสังฆปริ
ณายก องค์ที่ ๒ สืบอายุพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายสืบต่อไป

พระเจ้าเหลียงบูต ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้นามว่า “ไต้
โจ้วเซียงซ้อ” นั่งสมาธินิพพาน เมื่ออายุ ๑๐๓ ปี ณ เมืองอ้วงเซี่ย
(สมัยเด็กจง)

ก่อนนิพพาน ได้ถ่ายทอด บัตร จั๋ว สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมด
ให้แก่ช้งซาน (แต่โจ้ว อ่านเป็น เจิ้งฉ้ง).

ถ้าท่านอยากไปสวรรค์ ไปนิพพาน หรือชาติ
หน้าๆ อยากจะให้ได้พบพระธรรมที่ท่านชอบใจอีก
บ้างแล้ว จงอย่าลืมช่วยกันสร้างอุทิศ เป็นเชื่อบุญกุศล
สืบพันธุไว้เป็นของท่านบ้าง นิดหน่อยก็ยังดีเสียกว่า
ที่ไม่ได้ทำ ที่การใดเกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งทีแล้ว แต่ไม่
ได้รวมหวานเมล็ดพืชพันธุ์ บุญกุศลไว้บ้างเลย อย่าดูถูก
ว่าเงินไม่กี่บาท มันจะเป็นเชื่อบุญกุศลเป็นเหตุเป็น
ปัจจัยให้ท่านมีโชคได้พบอีก แจกกับมือเราเองให้
ทันตาเห็น นั่นแหละจึงจะเป็นของเราจริง

การแจกธรรมเป็นทานให้แก่เพื่อนมนุษย์ไปนั้น
อริยปราชญ์ทุกยุคสรรเสริญว่า 'เป็นการเริ่มบวชจิตก่อน
บวชกาย' มันต่างกันก็อยู่ที่ยังไม่ได้ห่มผ้าเหลือง และ
พิธีกรรมมากหรือน้อย เท่านั้นเอง

“จงแจกปีละเล่มหรือเดือนละเล่มจนกว่าเราจะ
ตายจากโลกนี้ไปก็จะได้บุญกุศลมิใช่น้อยทีเดียว”

“ปฤชณโพธิสัตว์.”

三祖僧璨大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านช้งซาน (แต่จ้วอ่านเป็น เจิ้งฉ้ง)
เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓ (ชาโจ้ว)

“คำสอนตามพระคัมภีร์^{๖๔๔} ของยานทั้งสามนั้นก็เป็นแต่^{๕ ๕ ๕ ๕ ๕}
เพียงยาบำบัดความเจ็บในชั้นปฐมพยาบาลเท่านั้น. คำ^๕
สอนเหล่านั้นถูก^๕ สอนไป เพื่อสนองความ ต้องการในทำ-
นองนั้น^{๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๕} ดังนั้นมันจึงเป็นของมีคุณค่าเพียงชั่วคราว และ^๕
ชักกันไปชักกันมาอยู่ในตัวมันเอง.”

△ ฮวงโป.

คิลานจาริกบนฝาผนังแผ่นที่ ๓

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓ ท่านชังชาน (เจิ้งฉง)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๓ (ชาโจ้ว) เดิมเป็น อุบาสก มีโรค
อัมพาตเบียดเบียน ทนทุกข์ทรมานไม่ไหว จึงไปหาท่านพระสังฆ-
ปริณายก องค์ที่ ๒ กราบเรียนท่านว่า “ผมมีบาปมาก ขอให้พระ
คุณเจ้าช่วยกรุณาชำระบาปให้ผมที”

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒ ตอบว่า “เจ้าจงเอาบาป
นั้นออกมาซิ! ฉันจะช่วยชำระให้”

ท่านชังชาน (เจิ้งฉง) ก็นั่งนึกอยู่สักครู่ แล้วจึงตอบว่า “ผม
หาบาปไม่พบครับ!”

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒ บอกว่า “ฉันได้ชำระบาป
ให้ท่านแล้ว”

ในทันทีนั้น ท่านชังชาน (เจิ้งฉง) ก็เกิดความสว่างไสว
เข้าใจ “โลกุตระธรรม (สุญญตา) ที่ตนสงสัยมานานแล้วทั้งหมด”
จึงถวายตัวเป็นศิษย์ ศึกษาธรรมให้แตกฉานยิ่งขึ้นอยู่อีก ๒ ปี

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๒ ได้อุปสมบทให้ แล้วพูดว่า ท่าน
ได้บรรลุธรรมโดยสมบูรณ์ดีแล้วฉันจะถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ
ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ท่านเป็นสังฆปริณายก

องค์ที่ ๓ * สืบอายุพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายต่อไป บัดนี้ ขอให้
ท่านเดินทางไปหาที่สงฆ์เวกอยู่บนภูเขาวังกงซัว แขวงเมืองໄໝຈິວ
จงหลบซ่อนตัวอยู่ตามป่าเถวๆ นั้นไว้ก่อนอย่าเพิ่งด่วนออกทำการเผย
แผ่ธรรมะ เพราะอนาคตบ้านเมืองจะมีภัยสงคราม จงพึงโศลกของ
ฉันสืบไว้ให้ดี

“จิตคงเกมนั้นเหมือนกับพนดิน

หวานเมล็ดพืชลงไปย่อมออกดอกออกผลที่ตน

คงเกมนั้นไม่มีเมล็ดพืช ดอกผลก็ย่อมไม่มี”

พออายุ ๘๕ พรรษา ท่านได้ประชุมสาวุสสิกข์ที่ใต้ต้นโพธิ์ แล้ว
มือจับกิ่งโพธิ์ยืนสมาธิดับขันธปรินิพพาน ณ ที่นั้นต่อหน้าสาวุสสิกข์
เป็นจำนวนมาก ข่าวนั้นได้ทราบถึงพระเจ้าเฮียงจง ท่านจึงพระราชทาน
สมณศักดิ์ให้นามว่า “ก่ำตเซียงซ้อ” พระศพของท่านได้บรรจุไว้บน
เจดีย์ภูเขาวังกงซัว แขวงเมืองໄໝຈິວ

ก่อนดับขันธปรินิพพาน ได้ถ่ายทอด มาตรการ จีวร สังฆาฏิ
ธรรมะทั้งหมดให้แก่ศิษย์ซ้อ ตูซุน (เต้าสิ้น).

* ถ้านับมาจากอินเดีย ท่านเจิ้งฉง เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓๐

四祖道信大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านทุชน (แต่จ้าวอ่านเป็น เต้าสิ้น)
เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๔ (สี่ โจ้ว)

“การให้การศึกษา

ชนิดที่ชักเกลียดความเห็นแก่ตัว

อันลึกลงไปเสียแต่วัยเด็ก

เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง.”

△ พุทธทาสภิกขุ.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ ๔

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๔ ท่านตุน (เต้าสั้น)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ (สี่โจ้ว) เกิด ณ ตำบลกวงจี เมือง
คังจิ๋ว แซ่ชื่เบ๊ บวชเป็นสามเณร เมื่ออายุ ๑๔ ปี ได้เดินทางไปหาท่าน
พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๓ กราบเรียนท่านว่า “ขอให้ได้ทำช่วย
กรุณาสอนธรรมะ เพื่อความหลุดพ้น ให้กระผมด้วยครับ!”

พระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓ พูกว่า “ใครเขาผูกเจ้าไว้ล่ะ?”
สามเณรเต้าสั้น นิ่งคิดคุ้ยครุ่นแล้วตอบว่า “ไม่มีใครเขา
ผูกกระผมไว้ครับ!”

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๓ พูกว่า “ถ้าไม่มีใครผูก
เจ้าไว้แล้ว ทำไมเจ้าจึงจะต้องมาหาคนแก้ด้วยเล่า?”

สามเณรเต้าสั้น ก็เกิดความสุขใจ และได้บรรลุธรรมในข้อ
สงสัยขึ้นมาทันที จึงเกิดความศรัทธาท่านพระสังฆปริณายก เลยถวาย
ตัวเป็นศิษย์ศึกษาธรรมะอยู่ ๕ ปี ท่านอาจารย์ ได้ทดลองภูมิปัญญาอยู่
เสมอ และต่อมาได้จัดการอุปสมบทให้เป็นพระภิกษุ

และเห็นว่า การศึกษาและปัญญาบารมีสร้างสมมาดีพอแล้ว
ท่านจึงได้ถ่ายทอด ภารธุระ จักร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ให้เป็นพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ * สืบอายุพระพุทธ
ศาสนาต่อไป และยังได้กล่าวโคลกให้ไว้บนผนังว่า

* ถ้านับมาจากอินเดีย ท่านเต้าสั้น เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓๑

“พืชปลูกได้อาศัยดิน

หวานเมล็ดพืชทด^๔คน ผลดอกก็^๕จะออกทด^๖คน

ถ้าไม่มีคนหวานพืช

พืชกับดินจะไม่^๗เกิดขึ้นเอง”

จากนั้น ท่านเต้าสั่น ได้ไปประกาศธรรมะ พักอาศัยอยู่ที่ภูเขา
พัวท่าซัว กลางคืนท่านไม่เคยนอนลงที่พนเสื่อเลย ตกค่านึงสมาธิ
ตลอดจนสว่างทุก ๆ คืน เป็นระยะ ๕๘ ปี

พระเจ้าถังไท่จง ได้ยินเกียรติคุณของท่านแล้ว ได้ทรงมีพระ
ราชสาส์นอาราธนาให้จาริกมายังเมืองหลวงถึง ๓ ครั้ง ท่านก็ยังสงบอยู่

พออายุครบ ๗๒ พรรษาได้ประชุมสานุศิษย์พร้อมกันแล้ว ท่าน
ได้นั่งสมาธิดับขันธปรินิพพาน พระศพได้บรรจุไว้ในเจดีย์ “ซอฮั่น”
พระเจ้าถังไท่จง ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้นามว่า * “ไต้โจ้วเซียง
ซอ”

อีกหลายปีผ่านไป ประตู่เจดีย์ได้เปิดออกมาเอง ปราภว่า
รูปซากพระศพของท่าน ยังมีราศร์สดไสยมีเหมือนอย่างมีชีวิต ร่าง
กายมิได้บอบสลายเน่าเปื่อย นั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน

ก่อนดับขันธปรินิพพาน ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ
ธรรมะทั้งหมด ให้แก่ศิษย์ชื่อ ฮวางยาน (แต่จีวร อ่านว่า ฮ่งยิม).

* ตรงนี้ต่างกับเมืองไทยมาก คือให้สมณศักดิ์เมื่อดำเนินชีวิต
ที่น่าคิดเป็นปริศนา. ผู้เรียบเรียง

五祖弘忍大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านฮวางยาน (แต่จ้าวอ่านเป็น ฮ่งยัม)
เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๕ (โหวงวโจ้ว)

“การพูดว่า ข้าพเจ้าสามารถ รู้ ถึงสิ่งบางสิ่ง
หรือ ข้าพเจ้าสามารถ ดู ถึงสิ่งบางสิ่ง นั้น คือการฉกตัว
เองไปไว้ในระหว่างบรรดาคนผู้เป็นนักร้องโอ.”

△ ฮวงโป.

คิลานจาริกบนฝาผนังแผ่นที่ ๕

ชีวประวัติพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕

ท่านสวางยาน (สังฆม)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ (โหวงโจ้ว) เกิด ณ ตำบลอิงบัว
เมืองคังจิ๋ว มณฑลไต้หวัน เดิมมีตาแป๊ะแก่ถือศีลชอบปลูกต้นไม้
คนหนึ่ง เกิดเบื่อหน่ายทางโลกขึ้นมา จึงได้เดินทางไปนมัสการท่าน
พระสังฆปริณายกองค์ที่ ๔ กราบเรียนท่านว่า “จะมาขอศึกษารธรรมะ
กับพระคุณเจ้า”

ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๔ พอมองเห็นตาแป๊ะแก่คนนั้นเข้า
ก็รู้ได้ด้วยญาณทันทีว่า ความชรภาพของสังฆาริกกลัวว่าจะแตกดับ
อยู่แล้ว คงจะไม่เกินวันนั้นแน่ ท่านจึงพูดเป็นเชิงปริศนาว่า

“พ่อเฒ่า อายุสังฆาริกชราามากแล้ว ถึงจะเรียนรู้ไปก็สอน
ใครไม่ทัน เอาไว้ชาติหน้าเกิดฉันจะคอยสอนให้”

จากนั้น ตาแป๊ะแก่ก็กราบท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๔ แล้ว
ได้เดินทางไปยังริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง เห็นหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่ง
กำลังซักผ้าอยู่ จึงร้องถามว่า

“แม่หนู ลุงขออาศัยบ้านพักสักหน้อยได้ไหม?”

หญิงสาวตอบว่า “ให้ไปถามบิดาฉันก่อน”

ตาแป๊ะแก่ก็พูดว่า “ไม่ใช่ขอพักบ้านของหนูนั่นเอง”

หญิงสาวผู้หนึ่งฟังคำพูดของตาแป๊ะแก่ แล้วก็ยังไม่รู้ความหมาย
อดอึดใจจึงตอบไปว่า “ได้”

จากนั้น ตาแป๊ะแก่ ก็ได้เดินทางไปอีกไม่นานก็ถึงแก่วาระสุดท้ายของชีวิต

ส่วนหญิงสาวพรหมจารี คนที่กล่าวมานั้น อยู่ๆ ก็เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา โดยมีได้ร่วมประเวณีกับชายใดเลย ฝ่ายบิดามารดาก็โกรธเป็นเดือดเป็นแค้นยิ่งนัก จึงขับไล่ให้ออกจากบ้านไป หญิงสาวจึงซัดเซพเนจรเที่ยวขอทานเขากินไปวันหนึ่งๆ พอครบกำหนดก็คลอดบุตรออกมาเป็นชาย ด้วยความโกรธ เพราะอายลูกเจ้ากรรมคนนั่นเอง เราจึงต้องตกระกำลำบากเรื่อยมาจึงอุ้มลูกเอาไปโยนทิ้งลงในคลอง พอรุ่งเช้า ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ก็นึกคิดถึงลูกขึ้นมา จึงเดินไปดูก็รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเห็นเด็กน้อยยังอยู่ที่ริมคลอง และไม่เป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น จึงเดินลงไปอุ้มดู เห็นว่ายังไม่ตายก็เอากลับมาเลี้ยงไว้ตามมีตามเกิด ขอทานเขากินเรื่อยไปจนเติบโต อายุ ๗ ขวบ

อยู่มาวันหนึ่ง พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ เดินทางผ่านมาเห็นเด็กคนนั้น หน้าตาก็ริยาท่าทาง บ่งถึงความเป็นอัจฉริยะพิเศษกว่าเด็กทั้งหลาย

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ จึงถามเด็กว่า “หนูแซ่อะไร?”

เด็กขอทานตอบว่า “มีแน่ แต่มีไข่มุกธรรมดา”

ท่านสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ จึงได้ถามต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ไข่มุกอะไร?”

เด็กน้อยตอบว่า “แน่ พุทธะ”

ท่านพระสังฆปริณายก ได้พูดว่า “หนูไม่มีแน่ ของหนูเอง ดอกหรือ?”

หนูน้อยตอบว่า “เพราะแน่ ว้าง (พุทธะ) จึงไม่มี”

ท่านพระสังฆปริณายก ก็รู้ด้วยญาณทันทีว่า นี่คือ ตาแป๊ะ แก่ที่เคยมาขอเรียนธรรมเมื่อ ๗ ปีก่อนโน้น

บัดนี้มาเกิดเป็นเด็กชายคนนั้นแล้ว ท่านจึงออกปากขอแก่ มารดา ฝ่ายมารดาเห็นว่าท่านพระสังฆปริณายกมาขอลูกไปเป็นศิษย์ ลูกจะได้เล่าเรียนหนังสือ จึงได้ถวายให้ท่านไป

เมื่อเด็กน้อย ซึ่งอายุได้เพียง ๗ ขวบ พอมายู่กับท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๔ ได้เรียนพระคัมภีร์เพียงจบเดียว ก็สามารถท่องจำได้จนหมด ท่านสังฆปริณายก จึงได้บวชเณรให้ พอบรรลุนิกรรมแล้วก็อุปสมบทให้เป็นพระภิกษุ ภายหลังได้รับการถ่ายทอด ภารต จีวร สังฆาฏิ ธรรมะ ทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็น พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อไป

• ถ้านับมาจากอินเดีย ต้องเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๓๒

ผู้เรียบเรียง.

ท่านยังได้กล่าวโคลกให้ไว้บทหนึ่งว่า

“ดอกกับพืชเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้
อาศัยดินจึงมีการเกิด
เมื่อเหตุปัจจัยปรุงแต่งกันได้ส่วนเข้าก็มีการเกิด
แต่เกิดอย่างไม่เกิด”

จากนี้ ได้ประชุมสานุศิษย์ นั่งสมาธิ ดับขันธปรินิพพาน อายุ
ได้ ๓๔ ปี พระศพได้บรรจุไว้เจดีย์ช่อสวบโหว เมืองวองมุย (อิงบ้วย)
ภายหลังพระเจ้าต่อจงได้พระราชทานสมณศักดิ์ว่า “ไต้มัวเซียงซ้อ”

ก่อนดับขันธปรินิพพาน ๓ ปี ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ
ธรรมะทั้งหมดให้ศิษย์ช่อ “เว่ยหล่าง” (แต่จีวร อ่านว่า “ห่วยเล้ง”)

“เรื่องเข็น คือ สุนฺญตา ตรงกับหลักสูตรนักธรรมศึกษา
ชั้นโท หนังสือ “ธรรมวิภาค ปรีเฉทที่ ๒” คือ สุนฺญตวิโมกข์,
อนิมิตตวิโมกข์, อัปปณิหิตวิโมกข์,”

ผู้เรียบเรียง.

六祖惠能大師

ภาพศิลาจารึก

ท่านเว่ยหล่าง (แต่จิวอ่านเป็น หุ่ยเล้ง)
เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ ๖ (ลูกโจ้ว)

“ขออนุโมทนาด้วยเป็นอย่างสูง แก่ทุก ๆ ท่าน
ที่มีความกล้าหาญ พยายาม กิน และย่อย ถ้อยคำที่กล่าว
ตามแบบของ เว่ยหล่าง หรือ ฮวงโป ซึ่งเมื่อทำได้
แล้ว จะ หล่อเลี้ยงนามกาย ให้เจริญเติบโต พริบเดียว
เท่าทองฟ้า หรือมหาสมุทร เป็นอย่างน้อยทีเดียว.”

△พุทธทาสภิกขุ.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ ๖

ชีวประวัติพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๖

ท่านเว่ยหล่าง (หุ่ยเล้ง)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๖ (ลักโจ้ว) เกิด ณ ตำบลชนเจา มณฑลกว๋างตุ้ง สมัยแผ่นดินถัง บู๊เต็กปีที่ ๓ เดือนที่ ๕ บิดาชื่อนี้ชื่อ เอ่งเทา แซ่โล้ว มารดาชื่อนี้ชื่อ เป็นข้าราชการถูกถอดออกจากตำแหน่งถูกเนรเทศไปอยู่ที่ชนเจา ด้วยความยากจนตลอดมา

คนหนึ่ง นางชื่อนี้ได้เกิดนิมิตฝันว่า ดอกไม้หน้าบ้านบานสะพรั่ง ขาวหมดทุกดอก มีกลิ่นหอมฟุ้งจรไปทั่วเมือง และยังมีหงษ์ขาวบินร่อนอยู่บนท้องฟ้าอีก ๒ ตัว หลังจากนั้น นางก็ได้ตั้งครรภ์ จิตใจก็เกิดศรัทธาในพุทธศาสนา อุ้มท้องอยู่ถึง ๖ ปี จึงคลอดลูกออกมาเป็นชาย พอรุ่งเช้ามีพระภิกษุแปลกหน้า ๒ องค์เข้ามาในบ้าน บอกว่าฉันรู้ว่าท่านคลอดบุตรเป็นชายมีบุญมาก ฉันจะขอตั้งชื่อให้ว่า “เว่ยหล่าง” (แต้จิ๋ว อ่านเป็น หุ่ยเล้ง) แล้วก็จากไป

ต่อมาไม่นาน บิดาก็ได้ถึงแก่กรรม มารดาเป็นหม้าย เลี้ยงบุตรจนโตด้วยความยากจน ไม่สามารถจะส่งให้บุตรชายเรียนหนังสือได้ เว่ยหล่าง ต้องไปตัดฟืนมาขายเลี้ยงมารดา จนอายุย่าง ๒๔ ปี ได้พบชายคนหนึ่ง กำลังบริกรรม “วัชรปรัชญาปารมิตาสูต (กัมกัณฑ์เยียบปอล้อมิกเก็ง)” อยู่ พอได้ฟังข้อความในสูตรเท่านั้น ใจก็ลุกโพล่ง! สว่างไสวในพุทธธรรมขึ้นมาทันที

ด้วยบุญกุศลที่ได้เคยสร้างสมมาแต่ปางก่อนจึงมีชายผู้อารักขา
หนึ่ง ให้เงิน ๑๐ ตำลึง เพื่อบริจาคให้มารดาไว้ใช้สอยในระหว่างที่
เว่ยหล่างไม่อยู่ และได้ออกเดินทางมาร่วม ๓๐ วัน จึงถึงวอญมู
(อิงบวย) ได้นมัสการพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ แล้ว

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ ได้ถามว่า “มาจากไหน ?
และท่านต้องประสงค์อะไร ?”

เว่ยหล่าง ตอบว่า กระผมเป็นคนพื้นเมืองซุนเจา แห่ง
มณฑลกวางตุ้ง เดินทางมาแสวงไกล เพื่อบริจาคการะเคารพแด่คุณพ่อ
และกระผมไม่ต้องการอะไร “นอกจากธรรมชาติแห่งการเป็น
พุทธะอย่างเดิยวเท่านั้น”

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ พูดยังว่า “เป็นชาวเมืองกวาง
ตุ้งหรือ ? เป็นคนป่าคนเถิง แล้วเธอจะหวังเป็น พุทธะ
ได้อย่างไรกัน ?”

เว่ยหล่าง ตอบว่า “แม้ว่าจะมีคนชาวเหนือและคนชาวใต้ก็
จริง แต่ทิศเหนือและทิศใต้นั้น “หาได้ทำให้ความเป็น พุทธะ
ซึ่งมีอยู่ในคนนั้นๆ แตกต่างกันได้ไม” คนป่าคนเถิงจะแตก
ต่างจากคุณพ่อ ก็แต่ในทางร่างกายเท่านั้น แต่ไม่มีความแตกต่างกัน
ในทางธรรมชาติ แห่งความเป็น พุทธะ ของเราทั้งหลาย”

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ นั้น เลยบอกให้ไปสมทบทำงาน
ตำข้าวตัดฟันกับคนหมู่หนึ่งก่อน

เว่ยหล่าง ได้พูดต่อไปว่า “กระผมขอเรียนคุณพ่อว่า
วิปัสสนาปัญญาเกิดขึ้นในใจของกระผมเสมอ ๆ เมื่อผู้ใด
ผู้หนึ่งไม่ได้มีจิตใจเลื่อนลอยไปจากจิตเดิมแท้ของตนแล้ว ก็ควรจะ
เรียกเขาผู้นั้น ว่าผู้เป็นเนอบาบุญของโลกเหมือนกัน กระผมไม่ทราบ
ว่างานอะไร ? ที่คุณพ่อจะให้กระผมทำ”

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ พูดว่า “เจ้าคนป้านี้ เฉลียวฉลาด
เกินตัวไปเสียแล้ว จงไปที่โรงตำข้าวนั้น แล้วอย่าพูดอะไรอีกเลย”

เว่ยหล่าง ได้ฟังโคลกของซินเซา กล่าวว่

“กายของเรา คือ ต้นโพธิ์

ใจของเรา คือ กระจกเงาอันใส

เราเห็นมันโดยระมัดระวังทุก ๆ ชั่วโมง

และไม่ยอมให้ฝนละอองจับ”

เว่ยหล่าง พอได้ยินโคลกนั้น ก็ทราบทันทีว่า ผู้แต่งโคลกนั้น
ยังไม่ใช่ผู้เห็นแจ้งในจิตเดิมแท้ เว่ยหล่าง จึงได้แต่งโคลกขึ้นใหม่
และได้นำให้ จางตั๋งยุง ช่วยเขียนไว้ที่ฝาผนัง ว่า

“ไม่มีต้นโพธิ์

ทั้งไม่มีกระจกเงาอันใสสะอาด

เมื่อทุกสิ่งว่างเปล่าแล้ว

ฝนจะลงจับอะไร?”

เมื่อ พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ มาพบเข้ากราบทูลทูลว่า ผู้
ที่จะสืบอายุพุทธศาสนาต่อจากเรา คือ เว่ยหล่าง จึงได้ทำการลบ
โคลงนั้นทิ้งเสีย เพื่อจะได้ปิดเป็นความลับไว้ก่อน

จากนั้น เว่ยหล่าง ก็ได้รับถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะ
ทั้งหมด ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากพระสังฆปริณายก องค์ที่ ๕
ให้เป็นสังฆปริณายก องค์ที่ ๖ (ถ้านับมาจากอินเดีย ต้องเป็นพระ
สังฆปริณายกองค์ที่ ๓๓) สืบอายุพุทธศาสนานิกายเซ็น (สูญญต
นิพพาน) ให้แพร่หลายต่อไป ในคัมภีร์นี้ได้หนีไปซ่อนตัวอยู่กับพวก
พรานในป่าที่บ ๑๕ ปี

และได้ประกาศพระศาสนา อยู่ถึง ๓๕ ปี พระเจ้าจักรพรรดิ
บูเช็คเทียน ได้พระราชทาน บาตรไพฑูรย์ นิสสัยถัด ๑ ชุด ใบชา
หอม ๕ ห่อ เงินแท่ง ๓๐๐ กว้าง

อายุ ๗๖ ปี ประชุมสานุศิษย์ แล้วนั่งสมาธิดับขันธปรินิพพาน
พระศพบรรจุไว้ที่เจดีย์ ณ เมืองโซกาย ต่อมาได้รับพระราชทาน
สมณศักดิ์นามว่า “ไต้ก่าเซียงซ้อ”

จบเล่ม ๑ ยังมีเล่ม ๒ ต่อ

ถ้าจะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน โปรดติดต่อได้ที่ ๑๒๒ ร้าน
สุวิหานน์ สามยอด ถนนเจริญกรุง พระนคร หรือ พิมพ์ที่
โรงพิมพ์สุทธิสารการพิมพ์ ๕๔๓ โพธิ์สามต้น ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
โทร. ๖๑๗๖๘ จะได้ราคาถูก จะได้ตัวพิมพ์ฝรั่งเศสที่ชัดเจนอย่างนี้
และสะดวกเร็วทันใจ มีบล็อกต่างๆในเล่มให้ยืมอีก ๓๐ อัน สะดวก
แก่การพิมพ์ไม่ผิด

ข้าราชการพุทธสมาคมเข้าเฝ้าฯ ได้ซื้อบริภัณฑ์ไป
 บริจาคเป็นทาน ช่วยเหลือให้แก่ผู้ที่ได้รับทุกข์เวทนา
 เนื่องในเคราะห์กรรมที่บ้านเรือน ห้องแถวต่าง ๆ ถูก
 ไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่คลองเตย พระนคร

๒/๒/๒๕๐๙

“อย่าลืม ! อย่าลืม ! ถ้าเรายังไม่มีโอกาสยามรุ่งโรจน์พอแล้ว เราจะมา
กันเถิด ! จงมาช่วยแรงกันสร้างเรือจ้างไว้ให้ผู้อื่น ๆ เขาอาศัยยามรุ่งโรจน์ก่อนเราถึง
ได้ !” การยอมเสียสละท่านก็ปลื้มด้วยคำพูด มาช่วยกันปลูกองและนาปลูกพืชหมัตร
สหายบ้านใกล้เรือนเคียงของท่าน ๆ ให้เขารู้หรือมีโอกาสไปคานหาของดีอธิษฐานเสีย
บ้าง อย่างพูดว่าเขาไม่สนใจกันหรอก ! เราเคยเอาหนังสือไปหรือเอาเขา
กรรมมาแล้ว ?

แรงนี้ก็ปลื้มที่เราได้เสียสละหนักน้อยไปนั้น เสมอหน้ที่เราได้สร้างเรือจ้างหรือ
สะพานไว้ในโลกนี้แล้ว ให้เขาอาศัยยามรุ่งโรจน์พอความทุกข์ทนทุกขแห่งการ เกิด
แก่ เจ็บ ตาย นั่นจะเป็นก็ปลื้มติดตามสนองเราไปภพหน้าอย่างมหาศาลทีเดียว.

“ปลื้มในพุทธศตว.”

(อ่านแล้วจะโชคลี)

ถึงท่านผู้อ่านโปรดทราบด่วน

พุทธสมาคมเบ้าแก้งเต้ง พระนคร ได้พิมพ์หนังสือธรรมะ
แจก ถวาย แก่พระภิกษุสามเณรทั่วไป

๑. สูตรของเว่ยหล่าง โดย “พุทธทาสภิกขุ”
๒. ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม ๑ โดย “ธีรทาส”
๓. “ ” “ ” “ ” “ ” “ ” “ ”

ทางพุทธสมาคมเบ้าแก้งเต้ง พระนคร ยังไม่เคย ยังไม่ได้มอบ
หมายหรือแต่งตั้งให้บุคคลใด ๆ เป็นผู้แทนออกไปเรียไ้เงินเอามา
พิมพ์หนังสือธรรมะชุดนี้ หรือขายหนังสือธรรมะชุดนี้ ตามจังหวัด
และอำเภอต่าง ๆ ด้วยประการใด ๆ ทั้งสิ้น (จงระวังผู้จอมปลอม
แอบอ้าง) โปรดทราบไว้ด้วย เงินทุกบาททุกสตางค์เกิดขึ้นจากท่าน
ผู้มีจิตศรัทธา เห็นธรรมทานของพุทธสมาคมนี้ ทำไปด้วยใจจริง
บริสุทธิ์ นานไปเขาเกิดศรัทธาขึ้นเอง มาเอง ทั้งพระนครและต่าง
จังหวัด อำเภอ ตำบล ไกล ๆ ส่วนมากส่งเงินมาทางเช็คไปรษณีย์
เพื่อทำบุญสมทบทุน ซอกระดาษจัดพิมพ์ธรรมทานนี้ เป็นงวด ๆ ไป
(มีบางท่านสั่งไว้ประจำว่าจะอุทิศทุก ๆ งวดก็มี) ซึ่งทางพุทธสมาคม
มีเงินรวมได้พอ ก็จัดพิมพ์กันที่ ถ้าหมดเงินก็หยุดคอยท่านผู้ใจบุญ
ไปก่อน.....

เดี๋ยวนี้ได้เกิดมี พระภิกษุสามเณร ที่บวชอยู่ตาม จังหวัด
อำเภอ และตำบลต่าง ๆ ไกล ๆ มาก ได้เขียนจดหมายมาขอรับ
บาตรหนังสือธรรมะชุดนี้กันทุก ๆ วัน หนังสือมีเท่าไร ก็ไม่

พอถวายแก่พระคุณเจ้าทั้งหลาย ซึ่งแต่ละท่านเป็นนักศึกษาและสนใจ
 การปฏิบัติธรรมอันน่าอัศจรรย์และซาบซึ้งเป็นอย่างสูง ส่วนมากยากจน
 อยู่ตามป่าถ้ำคงคอนไม่ค่อยมีหนังสือแนะนำแนวทางที่ง่าย ๆ พอที่จะศึกษา
 ด้วยตนเองได้ บางองค์บอกว่า “เงินที่จะซื้อซองและแสตมป์
 เพื่อเอามาปิดจดหมาย” ส่งมาขอหนังสือธรรมะนั้น ก็ยังไม่
 มียังต้องคอย.....ขอความช่วยเหลือแก่ท่านผู้มีจิตเป็นกุศล อยู่
 พักหนึ่งก่อน.....พระภิกษุ สามเณร ตามวัดบ้านนอก ๆ
 บวช ๆ กันแล้วไม่ค่อยจะมีครูบาอาจารย์ที่มีความรู้ดี คอยอบรมสั่ง
 สอนกันเท่าไรนัก และหนังสือธรรมะที่จะให้คนยุคนักศึกษา หรือให้
 ชาวบ้านเขาหยิบยืมอ่านกันพอจะรู้เรื่องภาษาธรรมะบ้างนั้น ก็ยังขาด
 แคลนอีกมากมาย.....ต้องคอยความช่วยเหลือจาก
 ท่านผู้มีจิตดวงจิตเป็นมหากุศล ศรัทธาการพิมพ์หนังสือ
 ธรรมแจกทาน ยังรอท่าน.....ยังคอยท่าน.....
 ผู้ที่มีเมตตาจิตแบบพระโพธิสัตว์ มีสายตามองการบุญ
 กุศลไปไกล ๆ ๆ ๆ จนถึงบ้านนอกคอกนาบ้าง ยังมีอก
 มากมาย.....ทคอยรับการทอดผ้าป่าแบบนจากท่าน

อนึ่ง ระเบียบการติดต่อขอหนังสือนั้นท่านไม่ต้องมาเอาเองก็
 ได้ เพียงแต่เขียนจดหมายแจ้งที่อยู่การจะส่งถึงท่านได้ให้ชัดเจน
 และบอกว่าจะต้องการหนังสือธรรมะเล่มใดด้วย ทางพุทธสมาคมก็
 จะจัดส่งไปให้ แต่ขอได้เพียงคนละ 1 เล่ม ถึงจะอยู่ต่างประเทศก็ยัง
 จัดส่งไปให้เสมอ เท่าที่หนังสือยังมีเหลืออยู่ ถ้าท่านต้องการจะเอา

ไปแจกทำบุญวันเกิดหรือขึ้นบ้านใหม่หรือไปฝากญาติสนิทมิตรสหาย
บ้านใกล้เรือนเคียงแล้ว เกินกว่า 1 เล่มขึ้นไปต้องขอความเมตตาจิต
ช่วยพุทธสมาคม ทำบุญจารึกชื่อคือต้องบำรุง “สูตรของเว่ยหล่าง เล่ม
ละ 10 บาท ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่มละ 3 บาท” (จะต้องการจำนวน
100 เล่มก็ได้) เงินจำนวนนี้ของท่านจะเอามาสมทบทุนรวมไว้ซื้อ
กระดาษที่จะพิมพ์หนังสือธรรมทานงวดต่อๆ ไป เท่านั้นเอง ท่านจะ
ทำบุญอุทิศให้มากกว่านี้สักเท่าไรก็ได้ บุญกุศลเป็นของท่านหมด
โปรดเห็นใจบ้าง พุทธสมาคมนี้หมดเงินทุนแล้ว ที่จะจัดงวดต่อๆ
ไปได้ ถ้ามีทุนเหลือพอจะมีหนังสือดีๆ ออกอีกหลายเล่ม

ขอให้ท่านช่วยคิดดูที่ วัดในเมืองไทยมี “23,000 (สองหมื่น
สามพัน) กว่าวัด พระภิกษุ สามเณร มีประมาณ 200,000 (สองแสน)
กว่าองค์พอได้รู้ข่าวว่ามีหนังสือธรรมถวายเป็นทาน เข้าเท่านั้น ท่านก็
ดีใจรีบเขียนจดหมายส่งมาขอขบิณฑบาตร กันเป็นจำนวนมากมาทุก
สารทศ ไม่ต่ำกว่า 10,000. (หนึ่งหมื่น) วัดไปแล้ว แล้วยังจะมีตาม
หลังกันมาอีกมากมาย ซึ่งทางพุทธสมาคม ยังคิดไม่ออกยังไม่รู้ว่าจะ
ไปขบิณฑบาตรเงินได้ที่ไหน? เอามาพิมพ์หนังสือธรรมะนี้ถวายแก่พระ
ภิกษุสามเณรที่พระคุณเจ้าทั้งหลาย สนใจ การศึกษา
ปฏิบัติธรรมมากมายถึงเพียงนี้ได้เลย? ผู้ที่ได้ทำบุญกุศลอื่นแล้วพอ
เดินทางออกต่างจังหวัดไปได้ยินและเห็นเข้า มาบอกว่าสนใจมีร่าย
ไม่มากนักก่อนเลยว่าจะออกเงินเพียงนิดหน่อย จะไปได้ทั่วถึงเพียงนี้

ท่านผู้เป็นชาวพุทธ และท่านผู้ที่ยัง

พอมิ ไม่ถึงกับเดือดร้อน และท่านผู้ที่มีจิตใจศรัทธาในการสร้างสมกองบุญ - กองกุศล - ไว้ภพหน้าสืบไปด้วยความไม่ประมาทแล้ว ซึ่งตามที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “การให้ธรรมนันทานแก่เขาไปนั้น เป็นการให้ ดวงแก้ว ดวงปัญญา เป็นมหาทานอันสูงสุด ไม่มีอะไรจะคืเลิศและสูงกว่าการแจกธรรมทานนี้ ไปอีกได้แล้ว” ขอเชิญท่านทั้งหลาย จงมากันเถิดจงมาช่วยกันเสียสละเงินทองบ้างนิดหน่อย ยิ่งดีกว่าไม่ได้ทำไว้บ้างเลย.....

คือเท่ากับเราได้ “หวานเมล็ดพืชพันธุ์ บุญกุศล” ให้แผ่กว้างไปทั่วทุกมุมเมือง ทั่วทุกหนทุกแห่งเท่าที่มีมนุษย์อยู่ในโลกนี้ กันบ้างที่เถิด ! แรงบุญกุศลนั้นจะเป็นพลังงานติดตามสนองท่าน ไปภพหน้า ๆ อย่างมหาศาล หรือเอาเพียงแต่ชาตินี้ ก็ยังชื่นใจแล้ว ว่าเราเกิดมา ยังได้ร่วมมหาทานกับสังคมมนุษย์เขา เสมือนหนึ่งท่านได้เป็นผู้สืบอายุ ดวงประทีปแห่งสัจธรรมให้ยืนยงคงไปไว้ในโลกนี้ด้วยแล้ว

ถ้าท่าน อุบาสก อุบาสิกา หรือ ชาวบ้าน พ่อค้าพาณิชย์ พร้อมทั้งพระภิกษุสามเณร ที่สนใจจะสนับสนุนเป็นเจ้าของมหาธรรมทานนี้ แต่ละงวด ๆ แล้ว โปรดเขียนจดหมายและเจ้าหน้าที่ถึง “นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ” หรือพุทธสมาคมให้เรียบร้อยเสียก่อนอย่าเพิ่งปิดซอง แล้วจงนำเงินที่จะสร้างบุญกุศลเท่าไรนั้น ไปทำการไปรษณีย์ได้ทุกแห่ง ขอให้บอกกับเขาว่าจะขอเช็คส่งเงินทำบุญเพียง

ท่าน^๕ เขาก็จะเรียกค่าส่งเพียงนิดหน่อยแล้วเขายังต้องรับรองเงิน
 จำนวน^๕ของท่าน คือจัดส่งมาให้พุทธสมาคม^๕ได้ถึงหมดทุกราย
 สะดวกดีมาก (และโกงกันไม่ได้อีกด้วย) พอข้าพเจ้าได้รับแล้ว^๕
 จะตอบจดหมายให้ทราบ และเวลาพิมพ์หนังสือ^๕ก็จะได้อำนาจ^๕ของ
 ท่าน^๕ผู้^๕อุทิศไว้^๕ท้ายเล่มของหนังสือ^๕วदनัน^๕ ๆ ท่านจะอุทิศให้ใครก็เล่ม
 ก็ได้ บุญกุศลจะไปทั่วแผ่นดินไทย และยังต่างประเทศอีกด้วย

สาธุ! สาธุ! สาธุ! ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่าน และตั้ง
 จตส์จจริยฐานขออัญเชิญ พระพร ๑๐ ประการ ของพระ
 อินทร์ และพรใด ๆ ในโลก^๕นี้ ที่เชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์^๕จงมา
 คลอ^๕สืบ^๕ไว้ให้แก่ท่าน^๕ผู้ที่^๕ได้รวมอนุโมทนา - กองบุญ - กอง
 กุศล - ในมหาธรรมทาน^๕นี้ ทุก ๆ ท่านตลอดไปทุกชาติภพด้วย
 เทอญ.

(เช็กไปรษณีย์ โปรดส่งจ่ายที่ทำการไปรษณีย์ บ่อมปราบ พระนคร)

แต่แห่งเดียวเท่านั้น

นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ กรรมการผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทาน
 (ส่ง จ.ม. พุทธสมาคม^๕บ้าน^๕แก่งเตี๋ย ซอย^๕ปลูกจิต ๒ บ่อน^๕ไก่ พระนคร)
 ผู้^๕ที่จะมาหาพุทธสมาคมด้วยตนเอง^๕นั้น อยู่ถนนพระราม ๔ ลงรถเมล์
 บ้าย^๕สนามมวย^๕ลุมพินี เดินถึง^๕บ้าน^๕นั้น^๕ซ้าย^๕เข้า^๕ซอย^๕ตรง^๕ดิ่ง^๕ ๆ ๆ เลี้ยว
 ขวา ตรง^๕ดิ่ง^๕ ๆ ๆ จวน^๕สุด^๕ซอย.

ผู้มีหุ้นส่วนจงบอนุโหมทนางวคนี้ได้แจกห้องสมุดเรือนจำ

โปรดคนเมืองนรกต่างๆ ถึง ๗๐ จังหวัด

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมเชื่อบุญกุศลพิมพ์ธรรมทาน

“ศิษย์โง่ไปเรียนชั้นเลมท ๑ งวคท ๖”

คณะบุตรและธิดาขออุทิศให้แก่ดวงวิญญาณคุณแม่สมบุรณ์ ทรัพย์ติยา
(หลี่เซ่งฮวด)

๑๓๑ เล่ม

เจ้าอธิการนัด สุณิสฺสโร ภิกษุ วัดบ้านจาเดียว อ. กันทรลักษ์ณ์ ๑๐๐ ,,

นางหรรษา กาญจนบัจจ์ พระนคร ๑๐๐ ,,

คุณแม่บัวย ศิวพฤษณ์ พระนคร ๑๐๐ ,,

น.ส. ควี ศิวพฤษณ์ ,, ,, ๑๐๐ ,,

นายวินิจ ศิวพฤษณ์ ,, ,, ๔๘ ,,

พระภิกษุอัน ตะโมยะโท วัดป่าสันติธรรม อ. บัญจาคีรี ๘๓ ,,

คุณศดใส, หรรษา, อีรภัทร, ธรรมภัทร, ชลบุรี ๖๗ ,,

คณะมหาภุศลบ่อนไก่ พระนคร ๖๗ ,,

น.พ. เขียน เจริญเวช บ้านดอนสุราษฎร์ธานี ๖๗ ,,

คุณเครือศรี ศศิพันธ์ ขออุทิศเป็นธรรมทานเนื่องในวันเกิดของ

หลวงเอนก นัยวาที ครอบรอบปีที่ ๗ พระนคร ๖๗ ,,

นายห้างจันทย แซ่ฮึง ชลบุรี ๕๓ ,,

ผู้ไม่ประสงค์จะออกนามรวมทั้งบุตรและภรรยา หาดใหญ่ ๔๑ ,,

เทกซ์สฟามาซี เชียงใหม่ ๔๐ ,,

คุณศจี พุนทรัพย์ คณะทันตแพทยศาสตร์ ๓๗ ,,

(๖)

คณะนามสกุล สุวรรณกุล หาดใหญ่	๓๓	เดิม
ร้านวัฒนพาณิชย์ อ. หล่มสัก	๓๓	„
เจียมฮวดเต็ง	๓๓	„

พระราชพุทธิรังษี เจ้าคณะจังหวัดยะเบ็งเทรา เป็น
 พระมหาเถระองค์แรกของเมืองไทย ที่ได้ส่งเงินมาร่วม
 พิมพ์ธรรมทาน ๒ ครั้ง รวม ๕๐๐ บาท ฉะนั้นจึงแบ่ง
 มาพิมพ์อยู่ในเล่มนี้ ๑๐๐ บาท ๓๓ เล่ม ข้าพเจ้า "ธรรมา" และ
 คณะกรรมการพุทธสมาคม ขอนมัสการพระคุณเจ้า
 ไว้นทนเป็นอย่างสูง เพราะว่ายังไม่เคยมี ท่านเจ้า
 คณะจังหวัดองค์ใดที่ส่งเงินมาร่วมธรรมทานเลย.

ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม ถนนช่างม่อย เชียงใหม่	๓๓	เดิม
นายสุทัศน์ เชียงเจ้า อ. ท่าม่วง	๓๓	„
นายเอียงคง แซ่ลือ	๓๒	„
นายคึก สระบุรี	๓๐	„
นางบักคิม แซ่เฮย	๓๐	„
นายฟุ่ม อ่อนศิริ พระนคร	๓๐	„
บริษัท เอสเตอร์สันต์ พระนคร	๓๐	„
นายสุข ร้านวัคมีไทย ธนบุรี	๒๓	„
นางมัลลิกา วัชรากัย	๒๐	„
คุณอัมพร พจนปสุทธิ	๒๐	„

(ค)

นายไพบูลย์ ชูติมา เชียงใหม่		๒๐	เล่ม
นายไพศาล เตชะรินทร์ พระนคร		๑๗	,,
นายกุ่ยฮวด แซ่ลิม		๑๗	,,
นางไอ่เซี่ยม แซ่ลิม		๑๗	,,
อุบาสิกา ย่อม สอนโมกขพลาราม อ. ไชยา		๑๗	,,
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม อ. ราชไศล		๑๗	,,
พระภิกษุสุวัฒน์ ศรีแสงแก้ว วัดเจติยขาว ลำปาง		๑๗	,,
พระสุทนต์โน วัดชนะสงคราม		๑๗	,,
คณะพระภิกษุสามเณรและอุบาสก อุบาสิกา วัดร่อนนา			
อ. ร่อนพิบูลย์		๑๖	,,
คุณผ่องศรี ศรีวานิช	๑๓	เล่ม	พระภิกษุสมพุด ถ้ำเขาน้อย
นายเกร็ก แซ่โซ้ว	๑๓	,,	อ. ท่าม่วง ๑๓ ,,
นายบุญชัย วิธยางกูร	๑๓	,,	บริษัทสยามออสโตรฟพราย
นายสมชัย แซ่เตีย	๑๒	,,	พระนคร ๑๓ ,,
นายกวงชิว แซ่ลิม	๑๒	,,	นางฮุ่ยเจ็ง แซ่อิง ๑๒ ,,
นางเฮียวเฮียง แซ่เฮีย	๑๑	,,	น.ส. จักฮุ้น แซ่อิง ๑๑ ,,
ด.ช. จักตง แซ่อิง	๑๑	,,	พล.ต.ต. จรัส วงศาโรจน์ ๑๐ ,,
นายเฮียง แซ่ตง	๑๐	,,	นางเจ็งจุ แซ่ฉั่ว ๑๐ ,,
นางจุกเจีย แซ่เจ็ง	๑๐	,,	นางเมียดอ แซ่อิง ๑๐ ,,
นางเง็ก แซ่โซ้ว	๑๐	,,	ย้งกวงหลี่ ๑๐ ,,
นางงบ้อ แซ่เจียม	๑๐	,,	นางกิมเตียง แซ่ตง ๑๐ ,,

(ง)

นางกิมจู แซ่ต้ง	๑๐	เดิม	นางกิมฮ้อ แซ่ต้ง	๑๐	เดิม
นางกิมเฮง แซ่ต้ง	๑๐	,,	นายเลิศ สัมพันธ์รักษ์ ชัยภูมิ	๑๐	,,
นายบุญหุย แซ่ต้ง	๑๐	,,	คุณภาวิณี ศรีพนา อุดร	๑๐	,,
นายระยอง วัฒนะโชติ	๑๐	,,	นายแดง แซ่เป้า	๑๐	,,
นางเง็กเอง เจริญบำรุง	๑๐	,,	คุณกานดา โกศลยุทธสาร	๑๐	,,
คุณบัว ธรรมศาล	๑๐	,,	คุณธนากร รามนันท์	๑๐	,,
นางอารีย์ ประสานพาณิชย์	๑๐	,,	คุณรัก รักพงษ์	๑๐	,,
นางจันทร์ ศรีแสงแก้ว	๑๐	,,	นายจำลอง ไหมทอง สมุทรสาคร	๑๐	,,
นายวิเชียร สาครวิชานนท์			นายสันต์ วิชัยโชติ เพ็ชรบุรี	๑๐	,,
ชัยภูมิ	๑๐	,,	นายยิ่งเยี่ยม แซ่โล้ว	๑๐	,,
นายนฤมล เขียมบุญญารักษ์			นายจำเนียร คุ่มวงศ์	๕	,,
นครสวรรค์	๑๐	,,	หลวงพ่อด้าย โกวิท ขอนแก่น	๘	,,
น.ส. วรพรรณ เลหาะวิไลย	๘	,,	คุณร้ายง ศาครพันธ์	๘	,,
นางจกณณี บริบูรณ์	๘	,,	นางเฮ้าสุน แซ่แต้	๘	,,
พระภิกษุชยายยุทธ วัดปากน้ำ	๘	,,	พ.ต.ท. พิศิษฐ์ อินทมระ	๗	,,
นางง้อซิม แซ่ต้ง	๗	,,	นายกิมสุน แซ่ก้วย	๗	,,
นายเฮงจ้วน แซ่ก้วย	๗	,,	นายกิ่งชิว แซ่โล้ว	๗	,,
นายฮกเชียว แซ่เล็ก	๗	,,	นายเอื้อ จันทรวงศ์ อุดร	๗	,,
เชียงใหม่	๗	,,	คุณโสภณ วันทยากร จันทบุรี	๗	,,
นายสงวนชัย จุฑาเทพ	๗	,,	นางเพ็กเฮียง แซ่เฮีย	๗	,,
นางไฉ่กุง แซ่บึง	๗	,,	หดีเยี่ยมเซ้ง	๗	,,

(จ)

หลยู่ฮง	๗ เล่ม	เฮ้งไคซั่ม	๗ เล่ม
นายอนิต มาครีนวด	๗ „	ตงจุนเซ้ง	๗ „
นางกี เครือประดิษฐ์	๗ „	คุณแม่มีม อนุสินธ์	
นางเพ็กเฮียง แซ่เฮีย	๗ „	วัดเจตีย์ขาว ลำปาง	๗ „
ด.ช. ขอมั่ง แซ่เจีย	๗ „	อุบาสิกาอุกจันทร อิมประมูล	๗ „
คุณวัฒนา ภริปฎิภาพ	๗ „	นางบุญแจ่ม นานากุล	๗ „
พระภิกษุชาธาธิ ชาวญี่บุ่น วัดปากน้ำ			๗ „
นายสุรพงษ์ อูระกิจรวมกัน			๕ „
นายหัตถชัย แซ่ลิม	๕ „	นายยู่เม้ง แซ่ลือ	๕ „
นางเซ็งกี แซ่อิง	๕ „	นางเจ็งตวย แซ่อิง	๕ „
นางเม้งฮวย แซ่อิง	๕ „	นางบักค แซ่ตง	๕ „
นายลี สระบุรี	๕ „	นางกิมซัน แซ่แต้	๕ „
นายชิวกี แซ่ไช้ว	๕ „	น.ส. อีฮวง แซ่เล้า	๕ „
น.ส. อีเคง แซ่เล้า	๕ „	นางชิววง่วน แซ่อิง	๕ „
นางซุ่นลึง แซ่อิง	๕ „	นางเจ็ง แซ่เซียว	๕ „
นางกิมล้วน แซ่ซัง	๕ „	นางไช้เลียง แซ่เจีย	๕ „
นางเอียงเค็ง แซ่กัว	๕ „	นางชิวกิก แซ่เฮา	๕ „
นางเง็ก แซ่โอ้ว	๕ „	นางฮุ้งกี แซ่ตง	๕ „
นางกิมเอียง แซ่ลิม	๕ „	นางเว้งจุ แซ่อิง	๕ „
นางไช้ลึง แซ่ตง	๕ „	นางไช้เฮียง แซ่เฮีย	๕ „

(๑)

นางไข้อยว ^๕ แซไข้ว	๕ เล่ม	นายเขียะบัก ^๕ แซด	๕ เล่ม
นางมัยเซ้ง ^๕ แซตง	๕ „	นายเตียงง้วน ^๕ แซก้วย	๕ „
น.ส. กิมไ้ ^๕ แซตง	๕ „	นางมัยเอ็ง ^๕ แซดิม	๕ „
นางตำอิม ^๕ แซเจ้ง	๕ „	นายเอ็งคัย ^๕ แซแต	๕ „
นายประทีป ศิริเงินยวง	๕ „	นายฮกชง ^๕ แซดิม	๕ „
น.พ. ศิริ ติวยานนท์	๕ „	นายสนั่น ไชยสุวรรณ สายบุรี	๕ „
นายโกวิทย์ เชนกชัย	๕ „	นางสายพิน นพนิตย์	๕ „
นายนิพนธ์ ไกรสิน	๕ „	นายง้วนตง ^๕ แซดิม	๕ „
นางชาเซ้ง ^๕ แซแต	๕ „	นางเง็กจู ^๕ แซเอ็ง	๕ „
อิงเลียงฮง	๕ „	นายทองหล่อ บำรุงกิจ	๕ „
นายสุรพงษ์ อรุณกิจร่วมกัน	๕ „	ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๕ „
ตามเนรไพศาล ศรีชัย	๕ „	พระภิกษุด้ว อ. ยิงอ	๕ „
อุบาสิกาวัฒนา เพ็ชรบุรี	๕ „	ด.ช. เตียงเม้ง ^๕ แซเอ็ง	๔ „
ด.ช. ท้าย ^๕ แซเตย	๔ „	นางชกเก้ง ^๕ แซชิม	๔ „
นางเพ็กเฮียง ^๕ แซดิม	๔ „	นางเง็กไ้ ^๕ แซตง	๔ „
นางงักคม ^๕ แซเตย	๔ „	นางลง ^๕ แซตง	๔ „
นางมัย ^๕ แซจ้ง	๔ „	นางกี ^๕ แซเจ้ง	๔ „
นายเขียะฮ้ง ^๕ แซดิม	๔ „	นายกวงเกียง ^๕ แซโกว	๔ „
นางจ้งเอ็ง ^๕ แซโง้ว	๔ „	นายทงต ^๕ แซเฮย	๔ „
คุณภาวิณี ศรีพนา อุดร	๔ „	คุณบุญนาค สายสว่าง	๔ „
นางตักฮก ^๕ แซตง	๔ „	นายฮุ้น จันทะมี เลย	๔ „

(ช)

คุณเจียง แซ่โง้ว	๓ เล่ม	พ.ต.อ. กระจ่าง มีเสียงศรี	๓ เล่ม
คุณชูศรี อุมานนท์	๓ ,,	นางอ้ว แซ่ฉิน	๓ ,,
นางกิมกี แซ่โต้ว	๓ ,,	นางกิมหงส์ แซ่ก้ง	๓ ,,
นางก๊วย แซ่เจียง	๓ ,,	นางท้วงฮี้ แซ่เต็ง	๓ ,,
นายบักเอี่ยม แซ่โง้ว	๓ ,,	นางเอียงคัม แซ่ลือ	๓ ,,
นางเพ็กเฮียง แซ่โอ้ว	๓ ,,	นางซ่มเอียง แซ่เตีย	๓ ,,
นางเซียมจิง แซ่ต้ง	๓ ,,	นางง้อฮุ้น แซ่ลิม	๓ ,,
นายฮ้งเม้ง แซ่โง้ว	๓ ,,	ร้านครุชน อยุธยา	๓ ,,
ด.ช. ช่งหลิน แซ่ฟู	๓ ,,	นายเซียม เอมประณีตย์	๓ ,,
นายฮ้งเอ็ง แซ่ก๊ว	๓ ,,	นายตุตติ ชูรัตน์	๓ ,,
นายเสงี่ยมศักดิ์ เทพพิทักษ์	๓ ,,	นายเสถียร รสายนะสินธุ์	๓ ,,
นายเบญจทรัพย์ นาควิจิตร	๓ ,,	นายกิมไ้ แซ่เตีย	๓ ,,
นางท่ง แซ่ล	๓ ,,	นายลี เหล่าสุภา เลย	๓ ,,
นายสิงห์ สิงห์สุวรรณ เลย	๓ ,,	นายวีระ ปาละพันธ์	๓ ,,
พระภิกษุวิชัย วัดปะ อ.ลานสกา	๓ ,,	นายเลียงฮง แซ่เตีย	๓ ,,
พระภิกษุคำพันธ์ อุนจาวี เลย	๓ ,,	พระภิกษุบุญลือ ตาก	๓ ,,
นายกังซุน แซ่ต้ง	๓ ,,	ห้องภาพเพชร บ่อนไก่	๓ ,,
นายแต้	๓ ,,	นายต้ง	๓ ,,
นายเฮีย	๓ ,,	นายประภาส ต่งเสงี่ยมวิสัย	๓ ,,
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๓ ,,	นายฉันท มีภาคสม	๓ ,,
นายจำเนียร คุ่มวงศ์	๓ ,,	นายหยกฝ้าย แซ่แต้	๓ ,,

(ช)

ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๓	เล่ม	นายประวิทย์ คุณศรีรักษ์สกุล	๓	เล่ม
นายนิยม เฉลยชีพ	๓	,,	คุณสมชาย รัตนโกมุท	๓	,,
นายจิตร หินนอก	๓	,,	น.ส. ดีเคง แซ่ลิม	๓	,,
นางเจ่งล้ง แซ่ลิม	๓	,,	นางเซียมหงส์ แซ่ต้ง	๓	,,
นางชาเกี้ยว แซ่เฮ้ง	๓	,,	นางเบ้งเซี้ย แซ่ไช้ว	๓	,,
นายบ้อเซียม แซ่ต้ง	๓	,,	นายจ้อเยียง แซ่ไช้ว	๓	,,
นายไท่เยียง แซ่ไช้ว	๓	,,	น.ส. ชุ่ยฮวง แซ่ไช้ว	๓	,,
นางเง็กเฮีย แซ่ต้ง	๓	,,	นางแบ๊ะแซ แซ่ลิม	๓	,,
นางซิวเฮียง แซ่ลิม	๓	,,	นางเฮียวเซียม แซ่ต้ง	๓	,,
นางเอ็งหงส์ แซ่ชอ	๓	,,	นางซิวจุ แซ่จิ่ว	๓	,,
นางบ้วย แซ่ต้ง	๓	,,	นายเจี้ยไก่อ แซ่คู	๓	,,
นางมณี สมพงษ์ สกลนคร	๓	,,	นางเซียมเอ็ง แซ่เตีย	๓	,,
เทียงเจียกวง	๓	,,	นางจุกิม แซ่เอ็ง	๓	,,
นางจุกิม แซ่เอ็ง	๓	,,	ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๓	,,
คุณชด บุญเกียรติบุตร	๓	,,	ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๓	,,
นายสังเวียน ชาวเกาะ	๒	,,	นางก้วยคิม แซ่แต้	๒	,,
นางกิมฮุ้น แซ่แต้	๒	,,	นายชู่ฮ่า แซ่เตีย	๒	,,
นายสุพล แซ่เตีย	๒	,,	นางหว้น แซ่เตีย	๒	,,
ด.ญ. ชกฮัว แซ่เตีย	๒	,,	ด.ญ. ชิวง้อ แซ่เตีย	๒	,,
ด.ญ. ศรีสุพัตร์ แซ่เตีย	๒	,,	นางโช้ยเจีย แซ่ซ่ง	๒	,,
นางก้วยเอ็ง แซ่โง้ว	๒	,,	นางชิวง้อ แซ่โง้ว	๒	,,

(ณ)

นายไต้เพ่ง แซ่เคีย	๒ เล่ม	นางต้งบ้วย แซ่อิง	๒ เล่ม
นายอ้อยซ่ง แซ่เคีย	๒ „	นางเซียมเกี แซ่อิง	๒ „
นางเล้าฮวย แซ่เจีย	๒ „	นางเคียวว้งอ แซ่เฮ้ง	๒ „
นางไน้ม แซ่โง้ว	๒ „	นางเจ็ง แซ่โง้ว	๒ „
นางเจียมกิม แซ่เนย	๒ „	นายเฮงลิม แซ่โง้ว	๒ „
ด.ช. ฮ้งเบียง แซ่ฉว	๒ „	ด.ช. สมพงษ์ แซ่ฉว	๒ „
นางเซ่งไน้ แซ่ต้ง	๒ „	นางเซ็งเฮียง แซ่ต้ง	๒ „
นายเบ้งเซี่ย แซ่โง้ว	๒ „	นางซุ่ยก่วย แซ่โง้ว	๒ „
น.ส. เง็กเซ็ง แซ่ฉว	๒ „	น.ส. เทีย แซ่ต้ง	๒ „
นายบักเซี่ย แซ่ต้ง	๒ „	น.ส. ฮ้งเฮ้ง แซ่อิง	๒ „
น.ส. แป๊ะม้วย แซ่ต้ง	๒ „	นางกิมล้ง แซ่อิง	๒ „
นางง้วนเซ็ง แซ่บึง	๒ „	ด.ช. โอภาส เจริญโชติวงศ์กุล	๒ „
นางเพ็กงม แซ่จ้ง	๒ „	ด.ญ. ถิตภรณ์ เจริญโชติวงศ์กุล	๒ „
นางไฮ้ค แซ่เตีย	๒ „	น.ส. บุญสม กุลสวัสดิ์ภักดี	๒ „
นายจ้อฮ้วน แซ่ค	๒ „	นายซุ่ยบ้วย แซ่ต้ง	๒ „
นางซุนล้วย แซ่ต้ง	๒ „	นางซิวฮวย แซ่เตีย	๒ „
นางซิวหลี่ แซ่ลิม	๒ „	นายฮุย แซ่โง้ว	๒ „
นายฮัวเซ็ง แซ่ลิม	๒ „	นายชิงฮก แซ่โง้ว	๒ „
นายคี่ฮะ แซ่เฮ้ง	๒ „	นายซี้เจ็ง แซ่โง้ว	๒ „
นางซิวล้ง แซ่จิว	๒ „	นายซุ่นเฮ่า แซ่โง้ว	๒ „
นางเซี่ยหงส์ แซ่เตีย	๒ „	น.ส. ลีเค็ง แซ่โง้ว	๒ „

(ญ)

นายเจียะชิม แซ่เตีย	๒ เล่ม	น.ส. เขียะเค็ง แซ่โง้ว	๒ เล่ม
นายฮ่งเม้ง แซ่เตีย	๒ ,,	นางซิวเอ็ง แซ่โง้ว	๒ ,,
นางเง็กชิม แซ่ก้ง	๒ ,,	นางจิ้ง แซ่ลี้	๒ ,,
นายกีเพียว แซ่ต้ง	๒ ,,	นางเขียะเอ็ง แซ่คู้	๒ ,,
นายกีเทียม แซ่ต้ง	๒ ,,	นายเบ้งสุน แซ่คู้	๒ ,,
นางเจียวลวน แซ่ต้ง	๒ ,,	นายตักเคียง แซ่เตีย	๒ ,,
นางเจียวไ้ แซ่ต้ง	๒ ,,	นายตักเกี้ยว แซ่เตีย	๒ ,,
น.ส. เจียวกิม แซ่ต้ง	๒ ,,	นางง้วนเกี้ยว แซ่ต้ง	๒ ,,
น.ส. เจียวเอียง แซ่ต้ง	๒ ,,	นางซุเค็ง แซ่ลิม	๒ ,,
น.ส. เจียวเคียง แซ่ต้ง	๒ ,,	นางกิมเอ็ง แซ่ลิม	๒ ,,
น.ส. เจียวเคียก แซ่ต้ง	๒ ,,	นางเซ็ง แซ่เฮ็ง	๒ ,,
นางซิวเท้ง แซ่โหว	๒ ,,	นางฮกหลุย แซ่ลิม	๒ ,,
นางเหลียงจิว แซ่เจ็ง	๒ ,,	นางชอมุ่ย แซ่เอ็ง	๒ ,,
นางเจียวฮวย แซ่เจ็ง	๒ ,,	นางไซเฮียะ แซ่ต้ง	๒ ,,
นางซิวเฮียะ แซ่ซุ	๒ ,,	พระภิกษุเจตน์ รัตนประติษฐ์	๒ ,,
นางเฮียง แซ่เตีย	๒ ,,	นางซุซัน แซ่จิ้ง	๒ ,,
นางซุ่ยหัง แซ่เอีย	๒ ,,	นายเขียงเหลียง แซ่ก้ง	๒ ,,
นางเยยกเอ็ง แซ่เจีย	๒ ,,	นายบ้วยคุณ แซ่ก้ง	๒ ,,
นางก่วยเฮียง แซ่ลี้	๒ ,,	น.ส. คั่วต แซ่ก้ง	๒ ,,
นางเกี้ยว แซ่เขียว	๒ ,,	น.ส. โง้วม่วย แซ่ก้ง	๒ ,,
นายบักน้ำ แซ่โต้ว	๒ ,,	นายกักเคียง แซ่ต้ง	๒ ,,

(๑)

นายบั๊กไข่ แซ่โต้ว	๒ เล่ม	นางเซียมยั้ง แซ่ฉั่ว	๒ เล่ม
ด.ญ. มาลี แซ่เบ๊	๒ ,,	นางงัก แซ่เฮ้ง	๒ ,,
นางไฉย แซ่กั๋ง	๒ ,,	นางกุ๋ฮวย แซ่เต็ง	๒ ,,
นางเพ็กเอ็ง แซ่โง้ว	๒ ,,	นางเฮ่าฮุน แซ่เต็ง	๒ ,,
นายเบ้งเอียว แซ่ลิม	๒ ,,	นางเบียง แซ่ต้ง	๒ ,,
นางเม่งฮวย แซ่ฮึง	๒ ,,	นางชู่ฮวง แซ่โง้ว	๒ ,,
นางซุนฮัก แซ่ลือ	๒ ,,	นางชู่เฮียง แซ่โง้ว	๒ ,,
นายเอี่ยมหลี แซ่ต้ง	๒ ,,	นางเง็กฮวง แซ่เต็ง	๒ ,,
นางกิมไน้ แซ่ฉั่ว	๒ ,,	นางก้วยฮิว แซ่เตี้ย	๒ ,,
นายบนฮุน แซ่ต้ง	๒ ,,	นายฉั่วเฮง แซ่เตี้ย	๒ ,,
นางเง็กคิม แซ่ฮึง	๒ ,,	นางไช้จู แซ่ลิม	๒ ,,
นางเซาะเฮียง แซ่ลิม	๒ ,,	นายย่ง แซ่กั๋ง	๒ ,,
นางทศนา ลิมสุวตมน์	๒ ,,	นางชาไน้ แซ่โง้ว	๒ ,,
นางบ้อเตียง แซ่เอ็ง	๒ ,,	เทียนเกาเกีย	๒ ,,
นางซิวจ้ง แซ่ต้ง	๒ ,,	สามเนรสุรพล ไยมณี	๒ ,,
นางเจียกิม แซ่ลิม	๒ ,,	คุณสุมาลย์ แซ่ค	๒ ,,
นายเซี่ยเก่ง แซ่ล	๒ ,,	นายเซียงกั๋ง แซ่ฮึง	๒ ,,
นายบั๊กเล้ง แซ่เต็ง	๒ ,,	นายไก่อ แซ่ก	๒ ,,
นายบั๊กฮั่ว แซ่เต็ง	๒ ,,	คุณสุนันทา บุญเกียรติบุตร	๒ ,,
นายบั๊กนาง แซ่เต็ง	๒ ,,	นางก้วยคิม แซ่เต้	๒ ,,
นายบั๊กฮุง แซ่เต็ง	๒ ,,	น.ส. มณฑาทิพย์ สรรพทรานนท์	๒ ,,

(๓)

นายบั๊กฮือ แซ่เต็ง	๒ เล่ม	คุณพรเพ็ญ จิรอนันตกุล	๒ เล่ม
ด.ช. ไพบุลย์ ลายศิลป์	๒ ,,	นางอุบล สุวรรณจิต	๒ ,,
ด.ญ. มาลี ลายศิลป์	๒ ,,	นางเซียง แซ่ไฉว	๒ ,,
นางแป๊ะไ้ แซ่จิ่ว	๒ ,,	นางซุ่นเฮียง แซ่เบ๊	๒ ,,
พระภิกษุอภัย	๒ ,,	นางซุ่ยเตียง แซ่ก้ง	๒ ,,
ไม่ประสงค์จะออกนาม	๒ ,,	นางไช้เตียง แซ่เฮีย	๒ ,,
นายสาย สิงห์สุวรรณ เลข	๒ ,,	นางซังไ้ แซ่เฮีย	๒ ,,
นางแต้ม แก้วมณี เลข	๒ ,,	นายชัย แซ่เตีย	๒ ,,
นายบุ่น แก้วมณีวัด เลข	๒ ,,	นายอูยบึง แซ่ต้ง	๒ ,,
นายฉอ้อน เย็นไชยสิทธิ์	๒ ,,	นางล่วนเฮ้ง แซ่ต้ง	๒ ,,
นายเฮียงเต็ก แซ่ล	๒ ,,	นางกิมเจ็ง แซ่เล้า	๒ ,,
นางซังไ้ แซ่แต้	๒ ,,	นางไ้ล้ง แซ่ต้ง	๒ ,,
นางม้วยเต็ก แซ่เต็ง	๒ ,,	นายย้งคอย แซ่ล	๒ ,,
นายก๊กเพียว แซ่จ้ง	๒ ,,	นายเจ็งเลยก แซ่โง้ว	๒ ,,
นางมี แซ่เบ๊	๒ ,,	ด.ช. จ้งเกา แซ่เบ๊	๒ ,,
นายเจ็งเคียง แซ่โง้ว	๒ ,,	นางซิวตี แซ่เบ๊	๒ ,,
นางซาเตียง แซ่เบ๊	๒ ,,	นายเซยะคุน แซ่ไฉว	๒ ,,
นางบอชิว แซ่ล			๒ ,,
นางเซียงเจ็ง แซ่ฮ้ง	๑ ,,	นายบั๊กฮิม แซ่เฮ้ง	๑ ,,
นางฮุ่ยจุน แซ่ต้ง	๑ ,,	นายชอฮิม แซ่เฮ้ง	๑ ,,
นายม้วยฮว แซ่ค	๑ ,,	นางเม่งเตียว แซ่เจีย	๑ ,,
นางเฮียวฮิม แซ่เจีย	๑ ,,	นายบั๊กลือ แซ่เฮ้ง	๑ ,,

(ฐ)

จ.ศ.ต. เหมื่อย นิตยภัตร	๑	เล่ม	นายบั๊กเอียง แซ่เฮ้ง	๑	เล่ม
ด.ช. พงษ์ศักดิ์ สุขอัจจะสกุล	๑	,,	นายบั๊กฮ้อ แซ่เฮ้ง	๑	,,
ด.ช. สุรพล สุขอัจจะสกุล	๑	,,	นายบั๊กหลี แซ่เฮ้ง	๑	,,
นางบัวย แซ่เบ๊	๑	,,	นางเซ่งคุณ แซ่เฮ้ง	๑	,,
นางง้อท่ง แซ่ล	๑	,,	นางเซ่ง แซ่ฮวง	๑	,,
นางปอไน้ แซ่ลฮ	๑	,,	นางหลือ แซ่ตง	๑	,,
นางซิวเลียง แซ่เต็ง	๑	,,	นายกิมบัวย แซ่ลิม	๑	,,
นางลีเซียง แซ่ล	๑	,,	นายจฮ้ง แซ่โง้ว	๑	,,
นายซูกัง แซ่ล	๑	,,	นางเอียงเกี้ยว แซ่ฮง	๑	,,
นางก้วยตัว แซ่เฮย	๑	,,	น.ศ. ยุ่งม แซ่โง้ว	๑	,,
นายต้งฮา แซ่โล้ว	๑	,,	นายซิวบัน แซ่เฮย	๑	,,
นายต้งเซ็ง แซ่โล้ว	๑	,,	นางซิวเลียง แซ่ลิม	๑	,,
นายต้งเซ็ง แซ่โล้ว	๑	,,	นายบั๊กซัง แซ่เฮย	๑	,,
นางไซ่จู แซ่โล้ว	๑	,,	นายบั๊กซัง แซ่เฮย	๑	,,
น.ศ. ขาย แซ่ฮง	๑	,,	นายเกียงฮ้ง แซ่เฮย	๑	,,
น.ศ. ขาย แซ่ฮง	๑	,,	นายเตียงเบ้ง แซ่เฮย	๑	,,
นางจ แซ่ตง	๑	,,	นายเตียงเบ้ง แซ่เฮย	๑	,,
นางมุนจิง แซ่ลิม	๑	,,	นายเตียงกวง แซ่เฮย	๑	,,
นายเม้ง แซ่ฉว	๑	,,	นายเตียงจว แซ่เฮย	๑	,,
นายม้วยตง แซ่ค	๑	,,	นายฮา แซ่กฮ	๑	,,
นางไซ่ฮวย แซ่โต้ว	๑	,,	ด.ญ. กิมเหลง แซ่เฮย	๑	,,

(๓)

นางไหม แซ่แต้	๑ เดิม	นางเซี่ยเตียง แซ่ตง	๑ เดิม
นางเซี่ยเกี แซ่ตง	๑ „	น.ส. เหมมา แซ่เอีย	๑ „
นางเซี่ยลง แซ่ตง	๑ „	นางฮ่งเอียง แซ่ตง	๑ „
นายบักเกา แซ่เอีย	๑ „	นางฮ่งไ้ แซ่ล	๑ „
นายชอจิ๋ว แซ่เอีย	๑ „	นายเพ็กฮุย แซ่ล	๑ „
นายชอนา แซ่เอีย	๑ „	นายซ่งฮุย แซ่ล	๑ „
นายชอเจียง แซ่เอีย	๑ „	นางเสาะ แซ่โต้ว	๑ „
นางไ้เซ็ง แซ่แต้	๑ „	นายฮ่ง แซ่ตง	๑ „
นางซ่งไ้ แซ่เตีย	๑ „	นายฮ่งจิ๋ว แซ่ตง	๑ „
นางชอฮุ่น แซ่เอีย	๑ „	นางไซ้บ้วย แซ่แต้	๑ „
ด.ช. คุกก แซ่เอีย	๑ „	นางไซ้คิม แซ่จ้ง	๑ „
นายเซ้งเอียง แซ่ก้วย	๑ „	นายเจียมก้ง แซ่โล้ว	๑ „
นางก้วยเอ็ง แซ่ฉว	๑ „	นางนงเบย แซ่ลิม	๑ „
นางเอียวเตียง แซ่ตง	๑ „	นายฮ่งหลี แซ่แต้	๑ „
นางเอี่ยมเซี่ย แซ่ตง	๑ „	นางซุ่นเอ็ง แซ่ตง	๑ „
นายเอียวไ้ แซ่ตง	๑ „	นายหงีเฮียก แซ่ตง	๑ „
นายเอียวไ้ แซ่ตง	๑ „	นายหงีเฮียก แซ่ตง	๑ „
นายลิม แซ่ตง	๑ „	นางม้วยเซ็ง แซ่เตีย	๑ „
นายเลยกซ้ง แซ่โง้ว	๑ „	นายฮุ่นไ้ แซ่ลิม	๑ „
นางชาจ้ง แซ่แต้	๑ „	ด.ช. เบ้งเจียว แซ่ตง	๑ „
ด.ญ. ลงเอ็ง แซ่เต็ง	๑ „	นายฮกฮุ่น แซ่เอีย	๑ „

(๓)

นางลง แชอิง	๑ เล่ม	นางซ่มววย แชแต่	๑ เล่ม
นายเซยะฮ่วย แชเอีย	๑ ,,	นายเค่งน่า แชเตีย	๑ ,,
นางมุยเอ็ง แชเอีย	๑ ,,	นายฮ่งเจ็ง แชเตีย	๑ ,,
ด.ช. ชิวเกียง แชโ้ว	๑ ,,	นางบักฮวย แชเตีย	๑ ,,
น.ส. หลิววง แชเอีย	๑ ,,	นางเง็กหงส์ แชเตีย	๑ ,,
นางชู่เฮียง แชโ้ว	๑ ,,	นายก่วยเฮง แชตัง	๑ ,,
นางเอียงเซ็ง แชเจียม	๑ ,,	นายบักเฮียง แชเบ๊	๑ ,,
นายตังอ้ว แชเจ็ง	๑ ,,	นายบักเจียว แชเบ๊	๑ ,,
น.ส. ยู่เกียง แชเจ็ง	๑ ,,	นายบักทง แชเบ๊	๑ ,,
นางเซาะงัม แชลิม	๑ ,,	นางย่งฮวย แชเบ๊	๑ ,,
นางบอไน้ แชเบ๊	๑ ,,	นางย่งเฮียง แชเบ๊	๑ ,,
นายจุงฮิม แชฉว	๑ ,,	นางย่งเกียว แชเบ๊	๑ ,,
นางไหม แชเตีย	๑ ,,	น.ส. เซียมเฮียง แชเบ๊	๑ ,,
นางเง็ก แชล	๑ ,,	น.ส. เซียมมุย แชเบ๊	๑ ,,
นางเตียม แชเอีย	๑ ,,	นางเพ็กเซียม แชโ้ว	๑ ,,
ด.ช. บักเคียง แชโ้ว	๑ ,,	ด.ญ. ฮ่วยลึง แชโ้ว	๑ ,,
ด.ญ. โฮ้มววย แชโ้ว	๑ ,,	นางเซียมลึง แชตัง	๑ ,,
น.ส. โต๊ะหงส์ แชลิม	๑ ,,	นางชิวไน้ แชเล้า	๑ ,,
น.ส. หลิววง แชตัง	๑ ,,	นายเตียงบ้อ แชล	๑ ,,
ด.ช. ตีใหญ่ แชตัง	๑ ,,	น.ส. ชิวเค็ง แชเตีย	๑ ,,
ด.ช. บู้ แชตัง	๑ ,,	นางไน้เฮียง แชเบ๊	๑ ,,

(ฦ)

ด.ช. ตักกลาง แซ่ต้ง	๑ เล่ม	น.ส. ชีวค แซ่เตีย	๑ เล่ม
ด.ช. ตีเล็ก แซ่ต้ง	๑ ,,	นางปุย แซ่เลี้ยว	๑ ,,
นางกิมเซ็ง แซ่ลิม	๑ ,,	นางกิมหงส์ แซ่เล้า	๑ ,,
ด.ช. จุนเซ็ง แซ่ฉว	๑ ,,	นางเง็กซิม แซ่ต้ง	๑ ,,
นางเฮียงไน แซ่โง้ว	๑ ,,	นางบเฮียะ แซ่เบ๊	๑ ,,
นางเล้าเตยะ แซ่ลิม	๑ ,,	นายเทียมสุน แซ่โง้ว	๑ ,,
นายคุณเจียง แซ่เจ็ง	๑ ,,	นายเทียมเต็ก แซ่โง้ว	๑ ,,
นางม้วยเซียม แซ่โง้ว	๑ ,,	น.ส. ไชจุ แซ่โง้ว	๑ ,,
ด.ญ. เต็กเฮียง แซ่ลิม	๑ ,,	น.ส. ฮุยตวง แซ่ฉว	๑ ,,
นายตักเม้ง แซ่ลิม	๑ ,,	ด.ญ. สุนี แซ่ฉว	๑ ,,
น.ส. ตักคัม แซ่ลิม	๑ ,,	สามเนรประจัญ	๑ ,,
นายกิมจุน แซ่ลิม	๑ ,,	นางเซี่ยะแจ แซ่บึง	๑ ,,
น.ส. ชีวเจ็ง แซ่เบ๊	๑ ,,	นายลว แซ่โง้ว	๑ ,,
นายตือ แซ่เตีย	๑ ,,	น.ส. ง้วนเจ็ง แซ่โง้ว	๑ ,,
นางไชเซ็ง แซ่เคียบ	๑ ,,	นายยี่ลว แซ่โง้ว	๑ ,,
นางเซียวล้ง แซ่จิ๋ว	๑ ,,	ด.ช. กวงหุย แซ่โง้ว	๑ ,,
นายปู้เซียง แซ่ต้ง	๑ ,,	ด.ช. กวงเฮียง แซ่โง้ว	๑ ,,
นายซ่งจุย แซ่ต้ง	๑ ,,	ด.ญ. ม้วยเล็ก แซ่โง้ว	๑ ,,
นายโน่ง แซ่เบ๊	๑ ,,	ด.ช. ตีเล็ก แซ่โง้ว	๑ ,,
นายหมากัม แซ่ฮึง	๑ ,,	ด.ช. สุกซัย แซ่โง้ว	๑ ,,
นางง้วนเฮียง แซ่ฮึง	๑ ,,	ด.ช. วันซัย แซ่โง้ว	๑ ,,

(ด)

นายจาโบ้ว แซ่ฮ้ง	๑ เล่ม	นายฮ้งเซียง แซ่เตีย	๑ เล่ม
นายฮ้งกิม แซ่แต้	๑ ,,	นายเซียวบอ แซ่เตีย	๑ ,,
นายเอี่ยมฮ้อ แซ่โล้ว	๑ ,,	น.ส. ช่ง แซ่เตีย	๑ ,,
นางเอี่ยมเซ็ง แซ่โล้ว	๑ ,,	น.ส. หลี่ฮ้อ แซ่เตีย	๑ ,,
นายกัง แซ่ต้ง	๑ ,,	น.ส. ม้วยน แซ่เตีย	๑ ,,
นางล่วนเอ็ง แซ่โล้ว	๑ ,,	ด.ญ. กิมคัง แซ่เตีย	๑ ,,
นางไซเอ็ง แซ่บึง	๑ ,,	นายเซียวเค้ง แซ่เตีย	๑ ,,
นางซิวเซียม แซ่ต้ง	๑ ,,	นายกิม แซ่เตีย	๑ ,,
นายเซียวเอี่ยม แซ่เตีย	๑ ,,	นายเซียวฮง แซ่เตีย	๑ ,,
นางฮ้งกี แซ่โง้ว	๑ ,,	นายรัก แซ่เอ็ง	๑ ,,
นายฮ้ง แซ่เตีย	๑ ,,	ด.ญ. ไชยม้วย แซ่เอ็ง	๑ ,,
นางฮ้อแซ แซ่โง้ว	๑ ,,	นางเซาะเฮา แซ่เอ็ง	๑ ,,
นางม้วย แซ่แต้	๑ ,,	นายไถ่จ้ว แซ่เบ๊	๑ ,,
นางไถ่ แซ่แต้	๑ ,,	นายเซียมเกีย แซ่เบ๊	๑ ,,
นางเอ็ง แซ่เล่า	๑ ,,	นายซิวเม้ง แซ่เบ๊	๑ ,,
นายฮวเซียง แซ่เอีย	๑ ,,	นายซิงเว้ง แซ่เบ๊	๑ ,,
นางเซาะเอ็ง แซ่ล	๑ ,,	นายซิงฮวด แซ่เบ๊	๑ ,,
นางเค็งฮ แซ่ต้ง	๑ ,,	นางเฮง แซ่แต้	๑ ,,
นายฮุนไต้ แซ่แต้	๑ ,,	นายเท่งก้วย แซ่เล่า	๑ ,,
นางเคีย แซ่จิง	๑ ,,	นายฮ้อยเกียง แซ่ฉว	๑ ,,
นางหงส์ แซ่จิง	๑ ,,	นางหลี่หง แซ่เจีย	๑ ,,

(ต)

นายไต้เส้ง แซ่ต้ง	๑ เล่ม	นางช้อเว้ง แซ่เตีย	๑ เล่ม
นางเอ็ง แซ่ลิม	๑ ,,	นายจ้อลิม แซ่ต้ง	๑ ,,
นางเจ็งเสยะ แซ่ฮุย	๑ ,,	นายทัด แซ่ต้ง	๑ ,,
นางง้วนหมง แซ่เต้	๑ ,,	นายบักเซ้ง แซ่ต้ง	๑ ,,
นางเบยฮุ้น แซ่ต้ง	๑ ,,	นายเคยง แซ่ต้ง	๑ ,,
นายหยกหมั่น แซ่เต้	๑ ,,	ด.ญ. ชิน แซ่ต้ง	๑ ,,
นายฮกฮั้ว แซ่เต้	๑ ,,	ด.ช. เส้ง แซ่ต้ง	๑ ,,
นายฮกฮ้อ แซ่เต้	๑ ,,	ด.ญ. เขียมชิน แซ่ต้ง	๑ ,,
นายฮกฮั้ว แซ่เต้	๑ ,,	นางฟ้งไฉ แซ่เอ็ง	๑ ,,
นายฮกฮิม แซ่เต้	๑ ,,	นายชกลิบ แซ่ล	๑ ,,
น.ส. ชกม แซ่เต้	๑ ,,	นายคุณหลี่ แซ่ล	๑ ,,
ด.ญ. ชกคิม แซ่เต้	๑ ,,	นางเพ็กเอ็ง แซ่เลียว	๑ ,,
นางกิมเฮีย แซ่เตีย	๑ ,,	นางเง็กคณ แซ่ก	๑ ,,
นายฮ้งฮิม แซ่ลิม	๑ ,,	นางเง็กเซ้ง แซ่ก	๑ ,,
นายเคียมฮวด แซ่ลิม	๑ ,,	นางเง็กเล้ง แซ่ก	๑ ,,
นายเซ้งง้วน แซ่เอ็ง	๑ ,,	นางชิวเฮียง แซ่ล	๑ ,,
นางชวงง แซ่โง้ว	๑ ,,	นายเทียงไซ แซ่ลิม	๑ ,,
นายเจียวเกยก แซ่เอ็ง	๑ ,,	นางเจียวฮ้อ แซ่บึง	๑ ,,
นายเจียวเคยง แซ่เอ็ง	๑ ,,	นายเทียเม้ง แซ่ลิม	๑ ,,
นายเส้ง แซ่เอ็ง	๑ ,,	นางกิมหงส์ แซ่เฮ้ง	๑ ,,
นายโหวง แซ่เอ็ง	๑ ,,	นางชุนเอ็ง แซ่ฉว	๑ ,,

นายจุ่นแซ แซ่เลี้ยว	๑ เล่ม	นายจุ่นล้ม แซ่เตย	๑ เล่ม
นายเกียงอู แซ่กัว	๑ ,,	นางกิมเฮียะ แซ่เตย	๑ ,,
นางลวนหงส์ แซ่แต้	๑ ,,	ค.ช. เจ็งเคียง แซ่โง้ว	๑ ,,
นายต๋วมัก แซ่ตง	๑ ,,	ค.ช. บักเคียง แซ่ก้วย	๑ ,,
นางเลียงม่วย แซ่ซิม	๑ ,,	ค.ช. บักคุณ แซ่ก้วย	๑ ,,
นายซุ่ยซิม แซ่ตง	๑ ,,	น.ส. ไช้ชีว แซ่ก้วย	๑ ,,
นายบู แซ่ตง	๑ ,,	พระปลัดบุญนำ นครสวรรค์	๑ ,,
นางหงส์ แซ่ตง	๑ ,,	นางลิ่ง	๑ ,,
นางบ๊วย แซ่จิ๋ว	๑ ,,	นางเลียง	๑ ,,
นางโบัวตัว แซ่เบ๊	๑ ,,	ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑ ,,
นางลิฮัว แซ่เล้า	๑ ,,	ส.ต.ท. วิน รอดปาน	๑ ,,
นางซุนบัก แซ่บึง	๑ ,,	ส.ต.ท. ประวิทย์ กองสงฆ์	๑ ,,
นางปอเซ็ง แซ่จ้ง	๑ ,,	คุณรัชดา โกศลยุทธสาร	๑ ,,
น.ส. ทองอยู่ แซ่ฮึง	๑ ,,	คุณสมพงษ์ บุสาลี	๑ ,,
นายฮ่งง้วน แซ่	๑ ,,	คุณจำเนียร สรรพทรานนท์	๑ ,,
นางไต้ย แซ่ก้วย	๑ ,,	พระวิฑูรย์ อ. จัตุรัส	๑ ,,
นายเตียง แซ่เบ๊	๑ ,,	เฮ้งเฮาะเจ็ง	๑ ,,
นางเซียงเจ็ง แซ่บึง	๑ ,,	นายก๊วย แซ่เอ้ย	๑ ,,
นางไล้ซุน แซ่ลี้	๑ ,,	นางกิมนึ่ง แซ่ลี้	๑ ,,
นางเลี้ยกเจี้ยก แซ่ฮึง	๑ ,,	ค.ช. จุ้นฮัง แซ่เอ็ง	๑ ,,
นางไผ่เกียง แซ่ฉั่ว	๑ ,,	น.ส. สัมพันธ์ ณ ถลาง	๑ ,,

(ท)

นางไฉ่น์ แซ่ฉั่ว	๑ เล่ม	นางยูเฮียง แซ่ตั้ง	๑ เล่ม
นางเอียง แซ่ตั้ง	๑ ,,	น.ส. ชุนเข้า แซ่โง้ว	๑ ,,
นายคิง แซ่เต้	๑ ,,	น.ส. ชุนฮวง แซ่โง้ว	๑ ,,
นางเง็กเสียง แซ่ตั้ง	๑ ,,	ด.ญ. ชุนหลี แซ่โง้ว	๑ ,,
นายจิงเฮียง แซ่ฉั่ว	๑ ,,	ด.ช. ฟัง แซ่โง้ว	๑ ,,
นายเลียงฮือ แซ่ฉั่ว	๑ ,,	นายฮู้ แซ่เฮ้ง	๑ ,,
น.ส. พรพิมล จิรวัดมนกุล	๑ ,,	ด.ญ. พัชร แซ่เตีย	๑ ,,
นายฮ่วย แซ่เบ๊	๑ ,,	นายฮวย แซ่เบ๊	๑ ,,
นายปเต้า แซ่เบ๊	๑ ,,	นายโหว แซ่ก้วย	๑ ,,

โปรดทราบ

พุทธสมาคมได้พิมพ์แจกห้องสมุดประชาชนทั่ว
ราชอาณาจักร ใครจะร่วมสร้างบุญกุศล ส่งเงินมาได้
บิณฑังต้องพิมพ์ ๒-๓ งวดพิมพ์กันอยู่ตลอดไป พระภิกษุ
สามเณรตามจังหวัดต่าง ๆ สนใจอ่านกันมาก วัดไหน
ขอมาเราก็กส่งไปให้ ๑ ชุดเท่าที่มีอยู่.

ขอแนะนำหนังสือที่ท่านควรมีไว้สำหรับเป็นครูในชีวิต

๑. พุทธประวัติจากพระโอษฐ์ อ.ป. (พุทธทาสภิกขุ) ๒๕ บาท
๒. ชุมทรัพย์จากพระโอษฐ์ " " ๒๕ "
๓. อริยสัจจากพระโอษฐ์ " " ๒๐ "
๔. ตัวกูของกู " " ๒๕ "
๕. ชุมนุมเรื่องยาว " " ๒๗ "
๖. ชุมนุมปาฐกถาชุดพุทธธรรม " " ๒๐ "
๗. อานาปานสติภาวนา เล่ม ๑-๒-๓ " " ๒๕ "
๘. หลักพุทธศาสนา พุทธทาสภิกขุ ปี พ.ศ. ๒๔๘๘
๙. หลักพุทธศาสนา " " ปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ๒๕ บาท
๑๐. หลักพุทธธรรม " " ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ๒๕ "
๑๑. ชวงโป " " ๘ "
๑๒. ตามรอยพระอรหันต์ " " "
๑๓. สูตรของเว่ยหล่าง " " ๘ "
๑๔. วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร เสถียร โพธิ์นันทะ (จำหน่ายที่
มหามกุฏ บางลำภู)
๑๕. ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร สุชีโว ภิกขุ (" ")
๑๖. วิมลเกียรติคุณเศกสูตร เสถียร โพธิ์นันทะ (" ")
๑๗. เมธีตะวันออก เสถียร โพธิ์นันทะ ๒๐ บาท

ส่งชื่อทางไปรษณีย์ได้ที่ ๑๒๒ สุวิชานัน ถนนเจริญกรุง
สามยอด พระนคร ธานีสง่าชัย ป.ณ. วัดเลียบ
หรือส่งชื่อได้ที่ คณะธรรมทานไชยา อ.ไชยา.

จากหนังสือ “ หลกพุทธศาสนา พ.ศ. ๒๕๐๓ ” ของ พุทธทาสภิกขุ

พระพหุ
(ผู้ช้ทาง)

- โดยตรง สัมมาสัมพุทธ
- ปัจเจกพุทธ
- อนุปพุทธ (อรหันต์)
 - รู้ด้วยตนเอง (รู้แล้วสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้)
 - รู้ตาม (ไม่สามารถสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้)
- โดยอ้อม สุตพุทธ
 - ร้อย่างธรรมดา (ยังไม่เป็นพระอริยะ)

พระธรรม
(หนทาง)

- ปริยต - วินัย, สุตตันตะ (พระสูตร), อภิธรรม อภิธรรมเป็นส่วนของ Mera-physics
 - ปฏิบัติ - ศีล, สมาธิ, บุญญา
 - ปฏิเวธ - มรรค, ผล, นิพพาน
- เกิดขึ้นราว พ.ศ. ๒๐๐-๗๐๐, สงคายนาครั้ง ๓
- แปลว่า “ การไปเฉพาะ ”
- แปลว่า “ รู้แจ้งแทงตลอดโดยเฉพาะ ”

พระสงฆ์
(ผู้เดินตามทาง)

- บริษัท ๔
- อริยมุค ๔
- ปฏิบัติ ๔
- ภิกษุ
 - ภิกษุณี
 - อุบาสก
 - อุบาสิกา
- อนาคาริก
- อนาคาม
- สกิทากาม
- โสดาบัน
- เสขบุคคล
- สุปฏิปันโน
- อสุปฏิปันโน
- ญายปฏิปันโน
- สามจปฏิปันโน

ให้ชนธึ ๕ เป็นทาน
สูงกว่าให้เงินทอง เป็นทาน.
จงพิจารณาชนธึ ๕ ให้ว่าง
ทุกขทั้งปวงจะดับหมด.

▲ จาก คัมภีร์เซ็น ▲